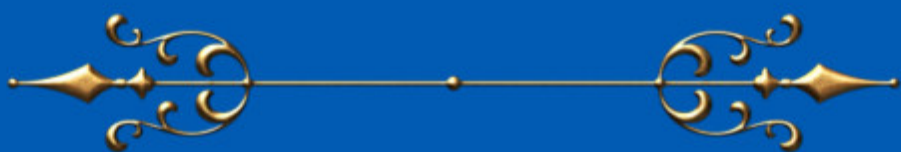

Леонід
КНОРОЗОК

Том I

Поезія та проза

Леонід Кнорозок

Зібрання творів

Том I

Поезія та проза

Ніжин
ПП Лисенко М.М.
2019

УДК 82(477)-1
ББК 84(4Укр)-5
К 53

Кнорозок Л.М. Зібрання творів: Том I.

К 53 Українська та російська поезія і проза. / Л.М.Кнорозок. – Ніжин :
Видавництво Миколи Лисенка, 2019. – 336 с.
ISBN 978-611-527-006-4 (т.І)

В перший том зібрання творів сучасного українського поета і прозаїка
Леоніда Кнорозка увійшли твори, написані у 1975 – 2019 роках.

ISBN 978-611-527-006-4

ББК 84(4Укр)-5

© Видавництво Миколи Лисенка, 2019

© Кнорозок Л.М., 2019

Частина I

ПРИТАНЦЬОВУВАННЯ

ЗА ПЛУГОМ

7-ме видання, доповнене

Укладач повчально-методичного посібника намагається пояснити призначення і стимули творчості – спроби подолати власні комплекси, прикрасити трагікомізм існування, утримати втрачений час, що невблаганно тікає....

Лірична філософія та гумор автора запрошує вашу уяву до танцю. Відкривши поетичну збірку, ви зможете прикрасити як духовний, так і реальний світ. Життя її героїв дуже багате.

Будьте й ви багатими та щасливими!

Посібник призначений для осіб, що пританцьовують за плугом на ниві творчості – як професіоналів, так і початківців; може бути корисним також для глядачів, що не прикладаючи рук, стимулюють оті зусилля...

Олександр Гадзінський
УРОЖАЙ – ПЕРЕД НАМИ

Як театр починається з гардеробу, так і збірка віршів – із назви. «Пританцьовування за плугом» – інтригує. Саме так визначав поезію Л. Толстой, який не вважав її серйозним літературним заняттям. Професія Леоніда Кнорозка вельми серйозна – він фізик-експериментатор, дисертація якого присвячена впливу електричних та магнітних полів на напівпровідникові матеріали. Час від часу наш автор обробляє і педагогічну ниву, оскільки виховує студентів та ліцеїстів. Але має він і третє, приховане поле – мистецьке, на якому вирощує вірші та пісні.

І ось таємне стало явним. Збирайте урожай.

Леонід Кнорозок не ставиться із побожністю до канонів, відблиск його іронії грає у багатьох віршах цієї збірки. Маска трохи втомленої від життя, мудро-іронічної людини з нахилом до філософічності часто рятує цього поета запізнілої реалізації, що виривається із барвистих тенет лірико-романтичного застою.

Лірика Л.Кнорозка щира, сповідальна, часто пронизана теплим сумом, а іноді – приперченим жартом у стилі чорного гумору.

Традиційні образи життя-ріки, життя-театру, життя-абсурду... Їм протиставлена музика, яка є чи не єдиною відродою та опорою для загнаної душі:

Хтось співає нам знов і знов
Пересічний мотив близький,
Щось про зраду, щось про любов...

Найприкметнішою рисою більшості віршів нашого автора є особлива внутрішня музика, яка уже вирвалася на волю. Крила їй дав ніжинський композитор Володимир Багмут. І в цьому ще одна удача Л.Кнорозка – не кожному щастить віднайти своє творче alter ego. Віриться у те, що невдовзі їхні пісні співатиме вся Україна.

Нечасто буває так, що концентричні кола музики і поезії суміщаються і резонують у виконанні, народжуючи шедеври. У Леоніда Кнорозка трапляються такі щасливі збіги, коли гарна пісня має ще і самодостатній поетичний текст. Сказане стосується віршів-пісень «Єдина, мила і кохана», «Запізnilась любов на життя», «Ховається сонце без тебе», «Ясний місяць на вітах спить...» та багатьох інших.

Любов є основною емоційною домінантою цих пісень. Вона для ліричного героя – як випадкове відкриття раю, як омріяний Едем, куди можна схватись від буденної порожнечі життя. Тому найбільшим покаранням для людини стає втрата або позбавлення любові. Поет уміє сказати про це стримано і лаконічно, висловлюючи почуття болю через образи умираючої природи:

Мокрий сірий кленовий лист,
Чорно-біла прийде зима...

Десь калина вже без намист

І нікого ніде нема...

Інколи цей біль прихований за позірною іронією:

Мені так сумно – скоро всіх не буде,

Через якихось років сорок п'ять...

А й справді: якщо і доживеш, то опинишся серед незнайомого майбутнього, наче космонавт у «Поверненні із зірок» Станіслава Лема. Уміння вийти на відкриття нібито давно відомого – неоцінимо для поета.

Але є час для плачу, та є і година для розради. Ліра Л.Кнорозка настроєна також і на звичайні земні радощі. Він знаходить екзотичну красу на рідних теренах і оспівує її у пісенних стилізаціях:

Софія!

Чарівна східна лілія!

Софія!

І день, і ніч ідилія!

Або ж, перевтілюючись у закоханого юнака:

Шалену, красиву, молоду

Впіймаєш у танці на льоту...

Це – ритми майбутніх шлягерів. І чи не тут зароджується наш, український шансон?

Автор вільно почувається у розмаїтті поетичних жанрів: від ліричних посвят і стилізацій до романсів, балад, пародій і навіть рекламних слоганів. Ритміка віршів багата, її увиразнюють поетичні фігури: анафори, епіфори, повтори, алітерації... Римування переважно точне, а іноді зблискують асоціативні співзвуччя: *хризантему – даремну, театр – жарт...*

Образна система закорінена у лірико-романтичну пісенну традицію: *гір-кота полину, спалахи зірниць, білі лебеді...* Тут хочеться застерегти автора від зужитих псевдопоетичних кліше. Зрештою, він і сам це добре розуміє – адже написав «Довідник українського поета», за який дехто дякуватиме автору... Іронія таки рятує: надibuєш у текстах несподівані точні епітети:

Приходить сірий ранок –

Холодний і розумний.

Або:

«... кохання – ну наче босим по стерні – пройтись ніякого бажання!»

Такі знахідки засвідчують, що Л. Кнорозок – поет, який має власне творче обличчя. Прочитавши цю книгу, відчуваєш, що оранка з танцями таки дає своєрідні плоди.

Відтак шукайте Л. Кнорозка за плугом на усіх його творчих полях. У нього ще багато снаги й таланту...

Софія Киричок

А ВСЕ-ТАКИ ВОНО ТВОРИТЬСЯ!

Що й казати, Ніжинщина багата на таланти – яскраві, динамічні, щирі та зворушливо-проникливі. Твориться, ще й як твориться, бо не може не творитись:

*До світла тягнеться із вирви забуття,
Бере на крила вимучену душу,
Із підземелля наverts до життя
І зігріва вселенську вічну стужу...*

Творчий доробок одкровень Леоніда Кнорозка досить-таки солідний. Перед нами п'ята книга – ще один крок, виболений крок до закоханих у поезію. Адже любов всьому дає життя.

Ви можете зауважити, любий читачу, що одкровення – прерогатива пророків, святих... Але ж і сам поет цього не заперечує:

*Не вір, дурню, у свою винятковість.
Не піддавайся творчій хворобі...*

Автор не кокетує і не залицяється до читача. Подекуди жорстка самоіронія – прикметна риса як автора, так і самої особистості ліричного героя:

*Життя суворе. Моя мила,
Мене тримають за дебіла,
Рожевим мріям ріжуть крила,
Щоб схожий став на крокодила...*

Що робити, коли не хочеш загубити себе у цьому вертепі на ймення життя або у «світі нормальних людей»? Що робити, коли біль від безкрилого існування досягла свого апогею? Шукати порятунку – де, в чому? За дороговказ поет обирає Софію – матір трьох чеснот: Віри, Надії та Любові. Він знайшов її, довгоочікувану, тут – де б ви думали? – в Ніжині!

*Я так шукав перлину Сходу –
І раптом в Ніжині знайшов.*

Але якусь розгублену, що сором'язливо, по-дитячому рюмсає. Не плаче, не ридає, а рюмсає. Може тому, що втратила надійне плече? А, може, його втратив сам герой «одкровень»?

Мужчини – загадкові й горді створіння, вони про таке змовчать.

Але не душа, котра, власне, жіночого роду. В мужчини вона є, хоча й дехто сумнівається (я жартую, звичайно).

То запитайте у неї. І душа вам відповість:

*Розхитує мене без Віри,
Софія рюмсає в плече –
Любов без розуму, без міри
Кого завгодно допече!*

Мудрості ж Вам і вашим читачам!

Валентина Тесля
ЛУКАВИЙ АБСУРД

Для поезії Леоніда Кнорозка характерне особливе, внутрішньо-відчуттєве сприйняття дійсності. Його вірші вимагають вдумливого та уважного читання. Душа поета прагне вільного простору, сильних почуттів, захоплюючих ідей. Ліричні емоції автора – це мрія про красу природи, любов, весну, сонце. Особисті, інтимні переживання поета підносяться до рангу універсальних і загальнолюдських. Автор постійно в пошуку, і пошук цей носить не декларативно-поверховий характер, а глибинно-напружений, для нього ключ до розуміння часу і законів буття заховано в слові:

*Ты найди
Хоть в конце пути
Миражи
Музыкой свяжи,
Пусть звучит,
Слушают научи,
Покажи
Мир своей души...*

Ці вірші вимагають поглибленого читання та інтерпретації, в них виразно постає енергетична думка автора.

В останній збірці «**Прикладна поезія**» помітна здатність до іронії та самоіронії, і це відбиває емоційний стан автора, його ставлення до себе і до навколишнього світу.

Деякі вірші написані в манері потоку асоціацій, відображається сум'яття почуттів і думок, здається, що всі предмети ніби зсунулись зі своїх місць, переплуталися і втратили смисл. Помітні гротеск, скепсис, несприйняття дійсності..., Автор вводить термін «віршоку» на означення руйнації терміну «хокку». Вірші вміщують лише уривки асоціацій, уривки хаотичних спостережень. При поверховому знайомстві можна подумати, що поет часто бачить світ як хаос і відображає це в своїй поезії.

Але необхідно відзначити і наполегливий пошук ідеї, якій би цей хаос підпорядковувався. Помітне тяжіння до незвичайних гротескно-потворених форм, поєднання піднесено-поетичного з грубо натуралістичним, що веде до абсурду.

Поет рідко може обійтися без використання комізму, сатири чи сарказму:

*В собачій будці серед білих хризантем
Незатишно. Ось так мені і треба!
І так завжди, як схочеться до тебе –
Мов хто поробить...*

Помітно, що іронія для автора часто є єдиною формою вільного погляду на світ та героя – це служить відображенню розпачу і марноти життя, того, що є «останнім розчаруванням».

В деяких віршах автор пародіює те, що називається словом «любов». Він підкреслює, що в любові часто нема найголовнішого – почуття. Це останнє розчарування: крах ілюзій виснажив духовність.

І все-таки автор знаходить можливість бачити в безплідності світу якусь позитивну перспективу, якусь духовну константу – бо поет прагне означити абсолютну істину, універсальну правду...

Оксана Капленко
МУДРІСТЬ СЛОВА

*Автор не може бути ані мудрішим,
ані точнішим за власне слово,
хай навіть він загорнеться у сім сувоїв самоіронії.*

Володимир Моренець

За Леонідом Кнорозком, автором цієї поетичної книги, з чистісь легкої руки небезпідставно закріпився імідж «іронічного лірика». І справді, попередні збірки віршів презентують домінуючу роль саме іронії у процесі моделювання художнього світу, а отже – у світогляді, точніше, світовідчутті митця. При цьому іронія залишається засадничою і на формотворчому рівні. Найкращий приклад тому – назви збірок та розділів: «*Пританцьовування за плугом*», «*Возьми мене в колекцію любви*», «*Sophia рюмає в плече*», «*Приватне натхнення*» тощо, чи авторське визначення жанрової природи творів (скажімо, одна з останніх збірок інтерпретована як «повчально-методичний посібник»). Автор дуже толерантно пропонує читачеві подивитися на світ крізь іронічні окуляри з метою «подолати власні комплекси, прикрасити трагікомізм існування, утримати втрачений час, що невблаганно тікає...». Примітно, що іронія спрямована не лише на зовнішній об'єкт, а й на самого себе, в «Я-буття».

Презентована збірка Леоніда Кнорозка із промовистою назвою – «*Небайдужі роки*» – дещо коригує вектор поетичного самовираження митця, спрямовуючи слово-поезію на пошуки тих цінностей життя, які виявились непохитними навіть під тиском самоіронії автора. Ось одне з таких щиро-іронічних зізнань: «Я в натурі останній романтик...».

Світ поезії показово контрастний. Він розчахнутий на *мрію* і *безнадію*, які крокують поруч; на умовні *до* і *після*, що символізують процесуальність буття; на світ *цей* та *інший*, між якими протікає існування-як-пошук людини:

*Втомився я, мов птах над океаном,
Самотній, як над полюсом антена...*

Сумний, неначе пізня хризантема.

Я в пошуку, як цуцик під парканом!

Презентована лірика базована на філософських категоріях, з-поміж яких переважають *щастя, кохання, мрія*, що становлять у своїй єдності «квінтесенцію життя». І хоча ліричний герой збірки, будучи надзвичайно активним, так би мовити, віртуально-інтертекстуальним, здавалося б, повинен центрувати світ навколо себе, насправді абсолютно спокійно поступається своїми амбіціями, коли мова заходить про неперехідні цінності існування, щиро прагнучи:

Робити вічним щось миттєве,

Про світ забути і про себе...

Свого часу Гертруда Стайн зазначала, що за часів Гомера і Чосера, коли мова ще була молода, «поет міг назвати річ, і вона справді була там. Але коли її пригнітила пам'ять, річ утратила свою ідентичність, і поет прагне її віднайти». Автор цієї збірки зумів віднайти, принаймні для себе, втрачені ідентичності речей, втіливши їх у поетичне слово, нехай «приправлене» зрідка іронією, але таке містке і по-справжньому мудре.

Пролог

- То Ваші вірші у читальному залі Гоголівського корпусу університету?
- Так!
- А що ото на обкладинці?
- На якій, там же п'ять різних моїх книг?! (з *гордістю*)
- Ну, гола!
- А, то моя зовсім свіжа збірка віршів і пісень «Софія рюмсає в плече», т.5, видано п'ятдесят примірників за власні кошти!!! (із *великою гордістю*).
- Ну, і що воно значить?
- Софія – мудрість автора, ну, моя тобто, рюмсає – в плече читача, *наприклад*, Ваше...
- Не треба до мене нічого *прикладати*!.. А що означає дівка?
- Ну, це щось абстрактне, символічне... Муза – поетична чи музична, щось таке образне...
- А чого сідницею звертається, та ще голою?*
- Ну, це як Вам сказати, це ніби, е-е-е, так би мовити, фантазія творця ..., ну, щось таке шляхетне, вишукане... (*розгублено-знічено*).
- Я вам поясню – це не образне, це образне. То ви своїм творчим задом повернулись до читача. *Наприклад*, до мене (*відвертається і йде*).

* На обкладинці– силует- фантазія: дівчина-скрипка, спиною до глядача (прим. ред.).

І. Безмежні почуття короткого життя

* * *

*Моїй Дружині – єдиній і неповторній,
найкращій з усіх!*

До світла тягнеться із вирви забуття,
Бере на крила вимучену душу,
Із підземелля наvertsає до життя
І зігрівса вселенську вічну стужу.

Єдиний справжній дар богів,
Для всіх без винятку віків –
Таємна сповідь на землі
В небесній зоряній імлі!
Зринає маревом, горить
Мінливе щастя кожну мить
У незбагненності світів –
Єдиний справжній дар богів!

Нахилить теплі зорі до грудей
З безмежності двох обраних людей!

* * *

Покотитись, як зірка в руки,
У волосся п'янке упасти,
Всі чарівні і ніжні звуки
У весняних птахів украсти.

І з вечірніми візерунками
Разом з вітром до вуст торкатись –
Щоб веселими поцілунками
Знову в зачіску заховатись!...

Неполохана любов

Світанкові роси
Заплела ти в коси,
У п'янкi покоси
Іван-чай трави,
І всі барви ранку
Скинуть вишиванку
Біля твого ганку,
Щоб зустрілись ми!

А рожева заметіль
Буде линути звідусіль,
Впаде птахом на сади,
Щоб кохання зберегти!
Дарував нові пісні
Соловейко навесні –
Так старався, бо знайшов
Неполохану любов!

А твою хустину
Сховав у шипшину –
Руту, черемшину
Тихо обійшов,
Вечір до світанку
Все шукав коханку,
Свою колисанку
Грав нам про любов!

Сон-трава зім'ята,
І дурманить м'ята,
У барвінках хата
Повінчає нас –
Як колись у житі,
У найпершiм літі
Лиш для нас на світі
Зупинився час!

Неполохана любов - II

Зорі з неба покотились,
Верби з берега хилились,
Милувалися, дивились
Уві сні:
Течії ми не боялись,
Хвилі в ніжності купались,
Поцілунків дочекались
Навесні у човні...
Течії ми не боялись,
Хвилі в ніжності купались,
Поцілунків дочекались
Навесні!

Лебедина вірність,
Голубина ніжність –
Не згубились маревом в імлі,
Бо таке кохання,
Чисте, як світання –
Є найбільшим щастям на землі!..

Чисту воду, мою вроду,
Ти відчуєш і в негоду –
Дай нам, Боже, тільки згоду
На любов...
Нехай хвилі колихають,
Зорі з неба промовляють,
Солов'ї вночі співають
Знов і знов про любов!..
Нехай хвилі колихають,
Зорі з неба промовляють,
Солов'ї вночі співають
Знов і знов!

На солодких твоїх устах

Іще не знає ніч
Всіх поцілунків ніжних,
Коли з тобою віч-на-віч
Ми у бажаннях грішних...
Палаєм кожну мить
У мареві чекання –
Світ неможливо уявить
Без першого кохання!

На солодких твоїх устах
Смак життя я відчув для себе,
І в щасливих знайшов очах
Таємниче у зорях небо,
Що ховалось в душі твоїй,
Не згубилося у полоні –
Бо кохання – то зустріч мрій,
Гра з веселкою на долоні!

Мені дарує день
Твоє тепло і ніжність,
Знаходжу я слова пісень,
Що будуть гріти вічність!
Вона відкрила нам
Любов як подарунок,
Вітання долі небесам –
Наш кожний поцілунок!

Сон-любов

Ясний місяць на вітах спить
І не бачить, яка краса!
Вічні зорі... Жасмин п'янить,
На калині роса-сльоза.
Жити хочеться і любить
Все на світі – жага моя!
Завмирає душа, в цю мить
Лиш для тебе навіки я!

У мріях бачила, у снах,
В обіймах ніжних, на руках,
Таке кохання, як в піснях
Шукала я!
Твої цілунки на устах
І навіть сльози на очах
Чекала я,
Тебе кохала я!...

Мокрий сірий кленовий лист,
Чорно-біла прийшла зима...
Десь калина вже без намист
І нікого ніде нема,
Тільки вітер – самотній звір...
Про кохання до сліз пісні
Донесуть до холодних зір
Привітання моїй весні!

Самотній птах

Окремо кожна мить
Так серце моє чує,
Так пам'ять береже
Біль запізнилих слів –
Не може відпустить,
Розлука не врятує,
А листопад уже
Збирає журавлів...

Самотнім птахом позолоченим світанком
Я все кружляю і курличу лиш тобі,
В холодну осінь тебе кличу кожним ранком,
І плачем лину я у хмари голубі.
Прощальний спів, останній лист, гарячі барви...
Зриває вітер те, що в пам'яті болять,
Впаде росаю і засніжить пізні трави,
Сльоза розлуки обпече кохання мить!

Кохання без надій
Не може і не хоче,
Щоб перший снігопад
Усі сліди замів,
У пам'яті моїй
Палає найдорожче –
Навіщо листопад
Згубив тих журавлів?

UA-романс

Чужа країна... І важка імла
Чужого щастя бачила доволі...
Кохання наше так я берегла,
Рятуючи, ховаючи від долі...
Загляне сонце у похмурий сон,
Моїх думок притулок ненадійний, –
Вже зовсім скоро припливе перон,
На ньому ти – коханий і єдиний!

За обрієм утрати
Твої слова останні:
Нам краще помовчати,
Сховаємось в коханні!
В короткі темні ночі
Зануримо печалі,
Сумні і ніжні очі
Життя побачать далі!

Любов жорстока – і важка рука
Нас навманя вписала в лихоліття,
Сльозами болю сповнена ріка
Минулого суворого століття.
Із виру чистих і зрадливих мрій,
У розпачі, в обіймах безнадії –
Я знову повернусь, коханий мій,
Із Греції, Іспанії, Росії...

Що може бути важче за любов ?

* * *

Зоря моя північна надвечірня!
У спогадах живеш, красивих мріях –
І полум'я ласкавого квітіння
Кохання кожен день і ніч зігріє...

А слова непотрібні усі –
Переконлива мова цілунків,
До нестями солодких дарунків –
Порятунок лише у сні...
На вустах я твоїх ловлю
Чи то сон, чи коротке життя,
І знаходжу я забуття,
І все більше тебе люблю...

Зоря моя північна надвечірня,
Захована в обіймах і розлуках.
З очей зелених казка неймовірна,
На землю лине в барвах-візерунках...

* * *

Що може бути важче за любов
В шаленому людському світі?
Сльозами незавершених розмов
Два келихи вина долиті!

Впаде остання крапля – але знов
Із серця щем спливає крізь повіки...
Що може бути важче за любов –
Не зражену, не втрачену навіки?

Примара щастя

Так пусто літо відійшло!
Десь впало у червону осінь,
На пізні квіти, в срібні роси –
А ще ж нічого не було!..
Це вже не літо. Це життя.
Незбутні мрії-сподівання,
І полохливий звір кохання
Ховає в осінь почуття.

За сині гори і долини,
У свій таємний дикий світ,
Сховав за теплої години
Кохання лагідного цвіт.
А сльози капають на лапи –
Як важко зорям розказать!
Він розірвав кохання навпіл,
Не може рану зализать!..

І до зими не дожило,
В печері темній місця мало –
Липневим раєм розквітало,
Так непомітно відцвіло...
Без вороття, без каяття,
Незбутні мрії-сподівання,
Несе за обрій звір кохання,
Примару – щастя відчуття...

Запізнилась любов на життя

Як у теплих долонях сніжинка,
Тануть в серці із пісні слова,
І немов на троянді росинка,
Твоя посмішка ніжна була!
У полоні п'яного жасмину
Іншого не хотів і не знав –
Про кохану, жадану, єдину
Я пісні дні і ночі складав!

І кружляють, летять в забуття
Пелюстки, що обсипались рясно,
Запізнилась любов на життя –
На твоє і моє одночасно!
Тільки вирине з пам'яті знов
Ніжна посмішка – долі дарунок,
Може, все-таки справжня любов
Запізнилась на наш поцілунок?

Біль відміряє в пам'яті коло –
Як у вирій знов птах відліта...
Хтось виводить пронизливе соло,
Плаче скрипка про наші літа...
Наче приспів – одне запитання
Заховалося в очі сумні:
Що ж дорожче за наше кохання
Переповнило ночі і дні?!!

Єдина, мила і кохана

Які були казкові дні!
Я – наречена, так жадана,
Єдина, мила і кохана, –
Всі квіти знали навесні...
І заливались солов'ї,
Немов шалені, на світанні
Ми присягалися в коханні –
А потім ти зустрів її!

Біль у серці через край
Назавжди, одразу –
Зле відлуння: «Прощавай,
Вже не будем разом!»
Розірве гроза блакить,
Блискавка – хмарину...
Пустота в душі дзвенить,
Гіркота полину...

Кому співають солов'ї,
Коли шумить у травні злива?
Усмішка долі вередлива:
Навіщо я зустрів її?
Ти посміхнися знов мені
Крізь біль і сльози, смак полину,
Я тілом і душею лину
У ті щасливі наші дні!

А ми в обіймах самоти...
Такі похмурі і буденні,
На безкохання приречені –
Без тебе – я, без мене – ти!
Так день за днем – і все життя,
Що проминає без любові
Через незгоди випадкові,
А час біжить без вороття...

Жовтий сум

На білих ліліях цвіла роса,
А ми з тобою в ній купались,
Злітали у рожеві небеса
І назавжди у зорях залишались!
Мінливе щастя, часу течія,
Захопить вир лихої долі,
І радість наша стане нічия,
А світ померкне без любові...

Зривався вітром і дощем,
Під небом темного склепіння
Цвіт опадав... На серці щем –
Сплелось невидиме коріння...
І я благаю знов і знов,
Щоб оживали квіти з часом –
Нам присудилася любов,
І ми повинні бути разом!

Туманом жовтим огортає сум...
Великі лілії поволі
Уже ховають ніжність і красу,
Що так горнулась до любові!
А кожна мить кохання і життя
Не розкриває таємницю –
Чому котилось щастя в небуття,
Неначе зірка у криницю?..

Я знаходжу тебе одну

На світі є
Навряд щось важче за кохання,
Коли для двох
Впаде, згорить зоря прощання,
Останній раз
Любов згадає свою юність –
Вона ж була! –
Шепоче лист осінніх вулиць...

Я до тебе знов прилечу,
Заберу із розлуки-печалі
Усі мрії, що нас повінчали
У обіймах мого плачу –
Я знаходжу тебе одну
У коханні шаленого цвіту,
Таємницю примарного світу,
Що торкає душі струну!

І не знайти
На світі легше за кохання,
Що для обох,
Як мить – і перша, і остання –
Життя вогонь
Внесе в холодну пізню осінь...
Лише любов
Сльозами щастя квіти зросить!

Окремо згадуєм любов

Коли мені насняться ночі,
Шалені, ніжні, чарівні,
І я згадаю твої очі,
Такі заплакані, сумні,
Яскравим спалахом зірниця
Вже не дарує нам тепла –
Кохання нашого криниця
Занадто повною була!...

Навіщо кохання, навіщо страждання,
В якому щастя не знайшли,
Навіщо в розлуці даремні благання,
Що жовтим цвітом відцвіли?
Навіщо у дотиках вуст твоїх ніжних
Відчув я радість і життя, –
А у зимових ранках сніжних
Прийшло до мене каяття!

Червону пізню хризантему
Підняти хочу я з-під ніг,
Красу осінню та даремну
Згубити може перший сніг...
Один до одного ми згодні
Шукати стежки знов і знов –
Тепер в самотності безодні
Окремо згадуєм любов!..

Серце моє біля тебе

Просто так
Цвіте червоний мак,
Неба знак –
Кохання просто так
Збереже
Казкову ніжність зоряну,
Нам лише
Її ділити порівну!

Кружляє у вихорі листопад,
Зриваються з неба зорі,
Стежками забутими верби в ряд
Схилились до нас у покорі...
Над річкою зрине в прозорий дах,
В холодне осіннє небо,
Шукає розради самотній птах –
Серце моє біля тебе!

Зорепад
Дві долі поєднав,
Листопад
Стежинами блукав –
Цілував,
Замерзлі ягоди зривав,
Чарував –
Кохання наше колихав!

Розумний ранок

В тиху погоду
Так пересічно
Зірка у воду
Падає вічно.
Плакали верби,
Зорі сміялись –
Падали з неба,
Серця торкались!

Яке вино солодке!
Та крапля є остання –
Життя людське коротке,
Та довше за кохання...
Який шалений танок!
Чому мені так сумно?
...Приходить сірий ранок –
Холодний і розумний.

І ніби чайки,
Дні пролетіли –
Знов зустрічайте
Лист пожовтілий...
Тихо, безшумно
Падає зірка...
Як мені сумно,
Як мені гірко!

Ховається сонце без тебе

Ховається сонце без тебе,
І вербами плачуть ставки,
А промінь вечірнього неба
Шукає твоєї руки...
Шепочуть у зорях тополі,
Поважно мовчать ясени,
Занадто багато для долі
Зійдеться доріг восени...

Розпустились русі коси,
Вітер кличе в далечінь –
Біля тебе всі покоси
Знову топче сивий кінь!
Хвилями заграє жито
Як цілунки на устах,
Все кохання було спито
І згубилось у віках!

В туманах молились берези,
Старіла верба край села...
Поклало життя на терези
Ту юність, що буйно цвіла...
Хвилинами марить чекання
І серце бентежно щемить,
А наше життя як вінчання –
Жагуча і болісна мить!

Пісня коханої

Зринуть птахами в небі зорі,
Що не впали за небокрай,
І на хвилях у синім морі
Закружляє їх дивограй.
Розмалюю коханням крила,
Щастя нашого кожну мить –
Поцілунками тепло вкрила,
Над віками нехай летить!

До тисячі сторінок про любов
Я допишу іще одну, коханий,
Нас подихом світанок ледь знайшов,
Зігрів, як перший промінь полум'яний.
Росою плаче зім'ята трава
Над юністю ятриться незгасимо –
Залишаться у пам'яті слова,
Що в радості зривались невловимо...

Білих лебедів я покличу
І долину за ними вслід...
У жар-птиці вогню позичу,
Намалюю казковий світ –
Золоті зачарують барви,
Що упали дощем у сні,
Запалають магічні мальви,
Подарують тебе мені!

Сповіді кохання

Ти повернися в мої сни –
Таємні сповіді кохання...
Тремтять, чекають ясени
Жагою зрошене світання...
Заграє маревом п'янким
І заблукає в квітах-ружах,
Смичком розіллється дзвінким
Кохання у вишневих стужах!

Ти мій,
У віхолі звабливих мрій!
Ти мій,
І кожний поцілунок твій
Любов
У світ шалений кличе свій,
І знов
Нам розмалює світ надій!

Найперші подихи весни
Забарвлять променем світання,
Ти повернися в мої сни,
Жагою зрошене кохання!
Круті накриє береги,
Розірве повинню загати –
Весна запалить навкруги
Бажання жити і кохати!

Пісні-цілунки
(Серце біля тебе-II)

Просто так
Цвіте червоний мак,
Неба знак –
Кохання просто так
Збереже
Казкову ніжність зоряну,
Нам лише
Її ділити порівну!

Теплими зробить і дощ, і сніг
Осінь в таємних чарах –
Безліч кохання веселих снів
Нам подарує в барвах!.
Понад усе на твоїх устах
Пісні-цілунки треба:
Щастя моє на твоїх руках,
Серце моє біля тебе!

Зорепад
Дві долі поєднав,
Листопад
Стежинами блукав –
Цілував,
Замерзлі ягоди зривав,
Чарував –
Кохання наше колихав!

II. Sophia рюмсає в плече

* * *

Як тільки зрадила Надія –
Я вмер. Та згодом відійшов.
Тепер копилить губи мрія –
Комизиться моя Любов...

Розхитує мене без Віри,
Софія рюмсає в плече* –
Любов без розуму, без міри
Кого завгодно допече!

* * *

Талант розміняно.
 Пішла дзвінка монета.
Гладке натхнення –
 Не від Бога, від поета.
Масна нарізка одкровення.
 Стигла пиха.
Іде талант уроздріб.
 Сита втіха.

* **Софія** (грец. Sophia) – мудрість автора; **плече** – читача; примітка – редактора.

Clinica classica

Мені так сумно – скоро всіх не буде,
Через якихось років сорок п'ять...
Зайди сюди – ну зовсім інші люди
Геть заклопотані – так само знов сидять!..

Про гроші мова – їх не вистачає...
Після вчорашнього аж серце стугонить...
Чужая слава ятрить, дошкуляє,
На когось знов начальство тупотить...

На все це гляну – мов на душу гирі!
Тебе не буде – ніби й не було!..
Зчепились вчора, мов скажені звірі.
Уже й забув – ну що нас завело?

...

Немов безодня в розум заглядає...
Невже цього ніхто не помічає?!

Приватне натхнення

*Чарка не остання,
До дна – за кохання!*

...Красиве
Сміливе
Грайливе,
Натхненне
Пісенне
Шалене,
Мінливе
Ревниве
Щемливе –
Взаємне
Приємне
Таємне...

* * *

Закон збереження любові*
Для замкнених систем:
Віддав – повернеться удвоє.
Кохайтесь навзаєм!

* Закон К. (авторське свідоцтво ISBN 966-1794-35-1) – частковий приклад дії загального закону природи: *«Все перемены, в натуре случающиеся, такого суть направления, что сколько чего у одного тела отнимется, столько присовокупится к другому, ежели где убудет несколько ..., то умножится в другом месте»*. Ломоносов М.В., Труды по физики и химии. – М, 1951. – Т.11, с. 183.

Софія

У білому ти міні-платті,
А темна нічка, мов чадра,
Розлігся місяць на лататті
До болю рідного Остра*.
Я так шукав перлину Сходу –
І раптом в Ніжині знайшов,
Дають на щастя свою згоду
Надія, Віра і Любов!

Софія!
Чарівна східна лілія!
Софія!
І день, і ніч ідилія!
Солодкі ночі неземні
Розтали в терпкому вині –
Для мене ти, для тебе я –
Софія!

У Ніжині вишневим цвітом
Всі вулиці засніжені –
Весна лякає вітром літо,
А ми коханням зближені!
Цілунок наші на світанку...
Заморський принц* вже бачить сон –
Як падишах у Графськім* парку
Насвистує вальс-Мендельсон...

* Ріка Остер, казино «Заморський принц», Графський парк у Ніжині – коханням зближені (прим. автора).

Діамантове намисто

Примарилась мені у снах
Красуня в платті сніжно-білім,
Що на далеких островах
Кружляла в танці розпашілім –
Її фламенко запальний!
І почуттів жаданих злива
Була красива і смілива,
А я чомусь такий сумний!

В очах твоїх палав вогонь,
Уста звабливо вигравали
А стріли Ероса з долонь,
Неначе демони, злітали...
І розліталось з грудей
Те діамантове намисто,
Що розкидав граф Монте Крісто
У божевільний світ людей!

Русалкою живеш на дні,
У хвилях граєш з кораблями –
Для чого пестиш уві сні
До забуття і до нестями?..
Чому захоплює в полон
І вабить неземне убрання,
Прикрасило твоє кохання
Мого життя короткий сон!

Цілувати&цілувати

Весь одяг мій – весна
Десь запозичила з реклами,
Із келихом вина
Кохання бродить поміж нами!
Розкута і стрімка,
П'янка, солодка, таємнича
Нас юності ріка
Один до одного покличе!

Шалену, красиву, молоду
Впіймаєш у танці на льоту,
Як в росяні трави зіркою,
Впаду я до тебе жінкою –
В обіймах я буду ніжною,
Не королевою сніжною –
Жаданою і магичною,
Любов'ю, можливо, вічною!

Звабливих кілька слів –
Дай Боже сил дотанцювати!
Бо ти мене хотів
Так тихо десь поцілувати,
А вечір шаленів,
Згорав у полум'ї бажання,
Так мало світлих днів –
Нам треба ночі для кохання!

Classic collection

Ревнощі підкрались до любові,
Висмоктали сік з неї поволі,
Злістю обернулося кохання –
Вбити захотілось без вагання!

Пазурі в обличчя запустити,
Голими руками придушити...
Добре це описано Шекспіром –
Ой, навряд, щоб обійшлося миром!

Ревнощі підкрались до любові,
Свою справу зроблять і без крові...

Сорок років *Depressio*

Чи варто говорити всім –
О, як бувало сумно...
Який невидимий Гольфстрім
Моїх думок розумних!
Які пройшли страшні бої
В моїй душі і серці! –
Чужі, далекі та свої
Сипнули солі з перцем!..

Рум'яний, повний творчих мук,
Налитий аж по вінця!
Отак і визрів добрий фрукт –
В найкращій із провінцій.
Гарячий сік, немов кагор,
Розлився б на пустелю,
Де перезрілий помідор
Тихенько ліг на землю...

Де екзотичний баклажан
Синів між лопухами –
Там заховав зерно бур'ян,
Не вкрадене птахами!
А міг піднятись виноград
Красивим і корисним...

Невже загублений талант
Вважається недійсним?

* * *

*Міняю сорокарічну депресію на дві
двадцятирічні. Перевага надається
тонким ліричним натурам з нахилом
до самоаналізу та істерії.
Безнадійність стосунків гарантую.*

MMS 809753172€€

Галявина. Між цим і іншим світом.
Виходить пані в сірому плащі.
В руках два келихи. Обидва недолито –
Вже пригубила. Манить у кущі.

Вона все вміє: з пелюшок, практично,
Занурити у відчай і печаль.
Вологими вустами, еротично,
Поставити на сумнівах печать.

Моя Депресіє! Панчохи чорні.
Ну, десь під сорок – роздягай, не бійсь!
Та ось – молодша. Смуток в кращій формі.
Кусає вушко ніжно – прихились!

* * *

Нудьга – то є гріх.

Із Святого Письма

Я в натурі останній романтик –
У вікно, по мотузці, з букетом...
Ще й коробка з тортом... В зубах – бантик!
Бо інакше не був би поетом!

І припишкли сусіди в чеканні –
Десь під ранок, під дзенькіт склотари
Разів два я освідчивсь в коханні –
Міг і більше. Прийшли санітари...

Потім лікарка – років під сорок,
В сексуальному дуже халаті
Лізла в душу, настирно, як корок,
І чіплялася прямо в палаті...

Ще одна молодиця в береті –
Не дурна, і на вигляд хороша,
Шепотіла, що любить поетів,
Трохи більше навіть, ніж гроші!

Якісь люди – їх зовсім не знаю! –
Диким сміхом знімали напругу...
Бачте, як я комусь помагаю,
Гріх нудьги подолати і тугу!

* * *

Иволга поёт над родником...

Пам'ятаю: хлопчиком малим
Як тягнув до сонця свої руки!
Та чи не занадто молодим
Взявся я до справжньої науки?

Ну невже є в тім моя вина –
Дівчинка русява, струнконога,
Ще й зеленоокою була –
Ну, скажіть, навіщо, ради бога?

Пролетіли швидко ті часи...
Ой, не тим займався довгі роки!
Я тепер не пнуса до краси –
Іншої хватає вже мороки...

Серце розривається навпіл,
Намагаюсь взяти себе в руки...
Ну, чого ж так мало я зробив
Для кохання ніжної науки!

Пританцьовування за плугом

*Мене тут мають за дебіла.
А ти у гай ходила?*

Назар Федорак

Життя суворе. Моя мила,
Мене тримають за дебіла,
Рожевим мріям ріжуть крила,
Щоб схожий став на крокодила.

Зігнули прутень... І коріння
Підрізали багаторічне –
Лузають зоряне насіння,
Таке розумне, добре й вічне!..

Птахи, всуціль небілосніжні,
Малюють наді мною коло,
Наразі злі слова невітні
Зринають про життєве соло...

Та попри все мені напрочуд
Вдається линути сном і духом
До тебе в гай – боюсь, наврочу,
Дійду, танцюючи за плугом!

Любов на віллах

*Поклавши голову між лапи,
Спить собака
У будці серед білих хризантем*

Такахама Кьосі

В собачій будці серед білих хризантем
Незатишно. Ось так мені і треба!
Шмагає осінь проливним дощем,
І так завжди, як схочеться до тебе,

Мов хто поробить. Професійно, з року в рік
У тім'я б'ють уроки злої долі:
Згасили світло – та приперся чоловік,
Зовсім тверезий – наче збожеволів!

Такий здоровий мене вразив свіжий стрес –
Через вікно, у будку. Дощ, грязюка...
Тягає шмаття дурнуватий мокрий пес –
Ану назад!

Віддай штани, тварюка!

Царівна-квітка

Я йшов глухими манівцями,
В багнюці крильця заліпив,
І дуже ніжними слівцями
В думках до тебе говорив!

Моя царівно! Ти як квітка –
Такий шедевр господь створив!
А ти мені, моя лебідко:
Нащо так рано розбудив?

Як кохання – то страждання,
Сподівання і шукання,
Серце рветься від бажання,
А у відповідь – мовчання!
І таке розчарування,
Зневіряння і чекання –
Не життя – одне блукання –
Тягне знову до кохання!

Пройшла любов... Мабуть, навіки
З твоєї легкої руки,
Не знаю, де стулю повіки,
І відлетять мої думки...

Засну самотній і неvtішний,
Кохана прийде уві сні...
А я ж такий зовсім безгрішний...
Які там гроші за пісні!

Люблю освідчитись в коханні

Мелодійна солов'їна,
Медоносна журавлина –
Ніжна, наче кицька,
Мова українська!

Кохання – блискавка. Так нам і треба!
Догралися зірниці і заграви...
Добряче різонуло просто неба,
В копицю кинуло, в медові трави.

Немов «Шабо»* п'ять зірочок – грам триста,
І все мені. Але й тобі не менше...
«Шанель Коко»** нема. Натура чиста.
Дурманить. Навіть пам'ять стала легша!

Це вже не жарти. Так би і дожити –
Зірниці і заграви просто неба
Ловити. І ловити серед жита
Кохання-блискавку. Так нам і треба...

* «Шабо» – марка нешкідливого в будь-яких дозах трунку одеського розливу.

** «Шанель Коко» – марка нешкідливого в помірних дозах парфумів паризького розливу (примітка автора).

Пристойний рівень очманіння

Життя – театр. Та забагато звіра
Зіпнулось міцно вже на задні лапи.
Смішні, нахабні – але знають міру!
Веселий сміх з обох боків від рампи
Є головним показником уміння,
Не дбаючи про сенс в живій програмі,
Нести пристойний рівень очманіння –
Впіймати суть комедії у драмі!
Вже не театр. Бо клоуни на дроті
Без допінгу дуріють до нестями,
Аж поки режисер не скаже: Годі!
Життя – то цирк. Всі блазні. Разом з нами!

* * *

Закохані до болю, до нестями
В своє страждання. Млосними віршами
Розгойдують мораль, руйнують душу –
Свою й чужу. Смакують, наче грушу,
Святу любов. Шалену і велику,
Оспівують до вереску, до крику,
Згорають в потаємному огні...

* * *

Поети всі нещасні. Бо дурні
Потуги творчі мають за взірєць –
Початок стимулюють і кінець.

І слава Богу!

Зимова тиша. Хтось курличе –
То ворон юродивий каже сни.

* * *

Нема поетів. Аж незвично!
Лелеки їх назавжди віднесли.

*Ну, хто не Геній?!
Хто тут не самотній?*

Життя моє, чи ти, бува, не снився?
Такі глибокі внутрішні події
Назовні лізуть, – прутень віршописся
Штовхається, націлений на мрії,

На радість мислення і вищі цілі...
Запал духовний щирий і нахабний.
Такий – аж Вічність розтуляє хвилі,
Ковтнуть не може, надто вже масштабний!

Бере за жабри відчай. Стогне Вічність:
Усе – трагікомічна випадковість...
Хіба ж то вічність? Куца провінційність –
Трагічність в комі. Чує тимчасовість...

Тут і сьогодні

Втомився я, мов птах над океаном,
Самотній, як над полюсом антена...
Сумний, неначе пізня хризантема.
Я в пошуку, як цуцик під парканом!

* * *

Розіп'ятий, обшмульганий коханням,
Занурений у розпач і журу,
Я дозрівав під деревом чекання,
А час, мов дятел, дзьобом під кору –
У душу дико забиває цвяхи,
Рожевий образ заганяє в тінь...
Висять думки мої – строкаті птахи,
Їм не здолати синю далечінь!

* * *

– Давай за те, що краще там,
Де ми з тобою є *сьогодні* –
Не завтра чи напередодні –
За щастя *тут* і саме *нам!*

Повчально-методична сторінка

* * *

Кохання – звір. Розірве навпіл.
Хто любить менше – виграє.
Не борсайся. Лягай під лапи.
Яке не є – воно твоє!

* * *

Злу нелюбов плекаю, неласкавих
Багато слів – лютую в серці нині.
Не хочу бачить зовсім нецікавих
Людей щасливих, в соннім животінні –
Нуртує мою душу Дух гордині!..

* * *

Приречене на забуття
Усе. І всі шалені,
Всі неповторні почуття,
Твої, читач, скінченні.
Загуркотять у небуття.
Без вороття.

Від лукавого натхнення

Не вір, дурню, у свою винятковість,
Не піддавайся хворобі творчій –
Тягни свого плуга,
Від колії не відриваючись,
Аж поки рідною вона не стане...
Рідше здіймай очі
До таємниць неба нічного
І не шукай зірок у калюжах,
Аби не було часу творити
Та пити горілку з божевільними –
Бо не доживеш
До щасливої старості...
Передчасно заграє біля хати твоєї
Сумна музика –
Не почуєш ти слова щирі
Про людину хорошу,
Яка горіла
У горнилі
Ідіотизму власного ...
Зупинись!
Перечитуй зранку до вечора
Це заклинання.
Наступай на крила
Про кохання
Мріям рожевим...
Остерігайся
У безодню заглядати –
Безодня може заглянути до тебе!
А Вічність ніжно горнеться
Вже від першого твого твору...
Тікай від композиторів
Та поетів якнайдалі –
Від них можна дочекатись всього,
А скоріше найгіршого. Амінь!

А все-таки воно твориться!..

Жити з творчим одкровенням
Вірте, дуже важко.
Краще вчасно те натхнення
Вбити без поблажки!

Буцай його головою
З криком, із підскоком.
Як не вийде в пах п'ятою –
Штрикни пальцем в око!

Як зігнеться – вріж по шиї
Ліктем. Краще двічі,
Щоб навік стулило вії,
Дай достойну відсіч!

Наступи йому на ногу,
А за другу смикни –
Щоб забуло і дорогу,
Геть назавжди зникло!

Як натхненню дав слабину –
Наслідки найгірші.
Не побачите мужчину,
Будуть тільки вірші!

Якщо віршик – ще нічого,
Але раптом пісня...
Душа й хата – як барлога,
Для поета – тісно.

Буде тупати ногами,
Сам собі співати –
Кожна з вас, шановні дами,
Прожене із хати!

III. Досвідчений Котяра

* * *

Чомусь жінки занадто строгі,
Хоча й достатньо молоді!
І зими щось холодні й довгі –
Та і літа якісь не ті!

А й справді?..

Тягне пісню свою сороміцьку,
Справу знає старий волоцюга.
І муркоче і лащить ся кицька –
Ну от чим він бере їх, катюга?!

Духовна єдність

– Моя Левице! Сяду скраю.
Духовну єдність чую. Може,
Сьогодні трохи покохаю?
– Давай, але якмога довше!..

Справа N

І знов серця ведуть свою розмову,
В житті з'явилися елементи шоу,
Шугає кров, у скронях калатає –
А ще ж про нас ніхто зовсім не знає!

Розпочато: 1990 В архів: 2009

Weekend єства

Через багаття стрибав, як кабанчик,
Хрюкав у небо, стріпнувши ногами,
Щось підливав їй міцненьке в стаканчик:
Ой, що то буде сьогодні між нами!

Відрядження

Немов стрілою блискавиці,
Тут крають душу просто неба
Весняні розрізи спідниці –
Так шкодять мріяти про тебе!

Уява прагне до екскурсій:
Кохати – не перекохати!
Схиляє серце до конвульсій...
P.S. Я тут не дуже. Як же там ти?

ФілоZOOфія

Мама тигра вполювала.
Що тепер робити?
Він грайливий – місця мало!
А кругом же діти...

Тато – той давно побачив
Таку ZOOсферу:
В гаражі чи десь на дачі
Приручив пантеру!

Безперечно

Самотньому всюди пустеля.
Незатишно муляє скрізь...
Самотньому всюди – постеля,
В яку б він ковбаню не вліз!..

Натуральні танці

Чого ради волав ти у житі?
Несолідно, нескромно, даремно:
– Я кохаю жінок. Всіх на світі!
Усіх разом! І кожна окремо!..

– Моя мила, кохана, єдина:
Я невинний, святий, як овечка.
А у жито стрибав як мужчина,
Бо сказали мені, що то гречка!

Мутагенний трансформізм

– То неогуманоїд
Сідав на астероїд?
– Та ні, то птаховидр
Ховавсь під ковдру кривд.

Натюрморд

Щось у кохання купелі
Завше мені на заваді:
Тільки намацав губелі,
Глип – на півпальця в помаді!..

Тяга з протоколу

Слухали: Питання про кохання

Постановили:

Духовне збурення. Потреба
У квінтесенції життя,
Злітати маревом до неба,
Торкати щастя відчуття...

Робити вічним щось миттєве,
Про світ забути і про себе,
В душі і серці щось вогневе
Роздмухать – і мерщій до тебе!

Голосували :

«проти» – 0;

«утримались» – 0;

«за» – одноголосно.

Може б, двічі?..

Дай по морді, моя Музо!
Щось нема натхнення...
Витягай – хоча б вантузом
Творче одкровення!

Визволяй мене з-під преса
Власного таланту.
Відчуваю – крига скресла!
Дай же!
Для гаранту...

* * *

***Здобувачі усіх наук, єднитесь!
Не навіки ж...***

Інститут фізики напівпровідників АН УРСР,
аспірантура, 1988 р.

Наукова неорана нива...
Там дівча свою стежечку топче.
Інтелектом його полонила,
До нестями її тепер хоче!

Усамітнівшись в темряві ванни,
Вірте, друзі, він дуже страждає,
Ну, а потім, уже на дивані,
Він під ранок її майже має.

Аж до крику, – сусіди засвідчать,
Уві сні наукові дебати
З нею разом. Не може закінчить.
Як же, друзі, йому розпочати?!

Дак да!..

Лежу голісінька. Розкута креативно.
Його, котяру, пружить творча мука.
До андеграунду готова ексклюзивно
Я вся. А він малює! От падлюка...

Так ото ж!..

Професор юний – двічі тридцять п'ять,
Студентка зріла – майже без помилок
Давно все вміє добре рахувати,
Хапає долю зразу без примірок.

Його шляхетність вразив гречний біс,
Щасливу старість нахилив до блуду,
Останню й першу ніч не переніс –
Розбив параліч зразу після шлюбу.

Ми ж різні люди! – пише дівка в загс, –
Було й раніше важко зрозуміти,
А зараз страшно від його гримас.
Чого він хоче?..

Прошу розлучити.

Його онуків треба посадить –
Ну як дебіли, гавкають без спини...
Квартиру чесно будемо ділити,
Гараж не треба –

Віллу і машину!

€ € €

Тепер мораль у вигляді питання:
Кого й чому научить це кохання?
А відповідь, як істина – в простому:
Нікого не научить.

І нічому!

Нотатки з-під Дани*

* * *

Вертаюсь знову пізно. Весь в думках.
Попереду – роботи, хай їй трясця...
А ззаду хтось по кумполу – БАБАХ!!!
Лишився жить.

Так ось у чому щастя!

* * *

Стегном хитнула на прощання –
Гаряча хвиля не втиха.
Душа і серце – до кохання,
А тіло – рветься до гріха!

* * *

Хижак закінчився. Приліг
Тигр килимком для гарних ніг

* * *

Тупе, безсовісне, зацьковане створіння.
Свиня невдячна і безрадісна скотина.
Нещасний дурень без надії і сумління –
А ще ж недавно такий *справний* був мужчина!

* * *

Я в провінції фізик та лірик,
А від цього буває мігрень,
Бо, як раптом народиться віршик,
Напиваюся двічі на день!

* «Дана» – нічне кафе-філія НДУ ім. М.Гоголя – *приклад* вдалого розташування джерела натхнення автора (прим. ред.).

* * *

Сувору суть сучасного моменту
На дачі я сьогодні зрозумів:
Впіймали тут голодного доцента –
Він моркву крав. І тут же зразу їв!

Ривок еволюції

Бажання справило. Регоче.
Ригнуло. Плюнуло між очі.
Під схвальні оплески довкілля
Дебілля вирвалось з підпілля.

Мастерінг*

Згортайте прайси і кінчайте брифінг.
Не треба тендер, шопінг і поп-лізінг.
По-перше, треба винести склотару,
Щоб підійти до вашого піару,
Облагородить бізнес-скотобазу:
Сто баксів – установка унітазу!
Як ні – то бонус вам. Тримайте статус –
Ходить у рекреацію.
Під кактус.

Momento, amore!**

І я колись був теж на морі.
Там срібний місяць, теплі зорі
Тримались далі берегів –
Від адюльтеру злидарів.

* Без кастингу (прим. автора).

** **Momento, amore!** – моментально, а любов! – сицилійська народна мудрість (переклад автора).

В альбом L.G.

*Сухі, черстві, холодні губи
Тримають варту, наче зуби.
Шматують серце, крають душу –
І весь цей жах терпіти мушу?!*

Л. Коц-на-Бобер

З першого погляду, третього разу
Ти покохала, двічі одразу!
Першого дотику кожної ноти
Ти не зуміла перебороти –

Перші всі рухи серця назустріч
Плачем і сміхом змогла ти озвучить.
З першого смаку твій поцілунок –
Навіть не перший, а вищий ґатунок!

* * *

Люблю до болю ту хвилину,
Коли далеко і надовго
Зникаєш ти. Я без упину
Тоді благаю дуже Бога,
І по самотності пустелі
Блукаю в сутінках печаллю...
В душі – незатишній постелі –
Ого, як здорово скучаю!

* * *

На штиб і кшталт попри напрочуд,
Відтак наразі позаяк,
Натомість поспіль на́двсе хочу,
Щоб навзаєм – не абияк!

Ратицями по коханню

Як любились-милувались ми весною –
Оксамитом землю квіти рясно вкрили!
Посварились... Навалився сум горою
І транзитом дикі гуси пролетіли.

Життя здалося враз мені
Не вартим праці і старання –
Ну, наче з діркою в човні,
Плисти ніякого бажання!

А в голові лише одна
Блука самотня думка зрання :
Невже кохання вже нема?
Невже нема мого кохання?!!

Біжать мурахи по спині,
Мені і моторошно, й лячно...
Нащо кричала ти мені –
Немовби я свиня невдячна?

Нехай кохання вже нема,
Та де ж хоч логіки краплина?
Кричала зранку ти дарма –
Тоді я був лише скотина!

Підхопили злії люди ті слова,
Немов звірі, шматували наше лихо...
Прогриміло – прокотилася луна,
На подвіря тихо сунулася стріха!..

Життя здалося враз мені
Не вартим праці і старання –
Ну, наче босим по стерні,
Пройтись ніякого бажання!

А в голові одним одна
Засіла думка як на лихо:
Якщо кохання вже нема –
Чому б не вмерти йому тихо?!

Біжать мурахи по спині –
Не можу й думать про роботу!
Ой, не сподобалось мені,
Що ти кричала про свиноту!

Дивлюсь з розбитого вікна.
В душі – як взимку на городі,
Невже ж одна моя вина?..
За що так боляче... По морді?!!

Самотній цап

*Самотнім птахом, позолоченим світанком
Я все кружляю і курличу лиш тобі...*

Самотнім цапом, геть обшмульганим коханням,
Ти все блукаєш край дороги в бур'яні,
В калюжі бовкаєш зітхання і страждання –
А сумувати* присудилося мені!

Примарних втіх усе ще прагне кволе тіло,
Та божевілля вже ослабло... В'яне дух.
Зів'яло все. А от самотність уродила
Монументальна – аж злітає капелюх!

* Сумувати – підводити підсумки, рахувати курчат по осені, підбивати «бабки» (прим. автора).

Italiano

Мама казала, мама кричала,
А я все знала, мовчки тікала –
Як в кіно,
Через вікно!..

У кавалера є «Форд-Сієра» –
Такий красивий, такий сміливий –
За кермом,
З міцним вином!..

Не знала я, що так бува,
І нещасливою була...
Солодке грало десь вино –
Не відчинялося вікно!..
Щось дуже ніжно шепотів...
Двигун потужний муркотів,
І награвав магнітофон
Нам із Італії шансон!

Зразу за містом моє намисто
Довго шукали, ледве зібрали –
Все було –
Нам повезло!..

Тато під ранок вибіг на ганок,
Майже тверезий – віник з берези
Аж літав –
Мене лякав...

Віршоку

* * *

Холодній Вічності аж подих перебило –
Це знов хтось пише віршик про любов!

* * *

У розпачі від марного життя
Копаю мовчки бульбу на городі...

* * *

Крізь дощ і млу самотня постать бовваніє.
То я стою. До вітру промовляю.

* * *

Пляшки пітніють на столах у ряд.
Під ранок точно буде хтось блювати.

* * *

То сир голландський жовтий на столі?
Аж ні – то наше сало українське!

* * *

Пряма дорога смуток навіває –
Ось-ось ліворуч заірже кобила.

* * *

Та скільки там того життя –
Одна чи дві... Ну, може, три любові!

* * *

Моя трагічна тимчасовість!
Давай, чи що... Несила вже терпіти!..

* * *

Я вся тремчу. Так дух бентежить
Єство дебелого козла.

* * *

І так життя було яскравим –
А тут іще твоя вагітність...

* * *

О, моя Леді загадкова!
То ж скільки з мене? Бажано у гривнях.

* * *

Як елегантно смокче кров ця п'явка!
Вона була для когось жінка-вамп.

* * *

Налигач долі – весело, з підскоком
Скидав він ратицями з рогів.

* * *

Немов на палицю настромлюю літа.
Даремно все. Чого жінки такі суворі?..

* * *

Так порожньо. І ні душі назустріч!
Усі пішли. Хто їх послав?

* * *

Встромив я палець в дірку у паркані.
А два?.. Розтрачусь в пошуках і здохну.

* * *

Талант хирлявий тиснувся до стінки.
Бездарність з ніг не збила. Пофартило.

* * *

Вже здерся на верхівку весь зопрілий.
Куди тепер? Назад? Усюди люди.

* * *

Із ніздрів піна на язик, як шарф.
Зате який я був на старті!

* * *

Живий... Прогноз благонадійний.
Куди не гляну – всюди твої ноги.

* * *

Тремтять красуні-вишні вранці.
Ось-ось почнеться лайка у котеджі...

* * *

Виходжу з озера. Нікого.
Прилип листок лілеї до озаддя.

* * *

Бізонів голови і ратиці в канаві.
Техас? Он мальви – значить, Україна!

* * *

В кафе нічному вереск поросячий.
То злидар-музикант копійку заробляє.

* * *

Ходжу і жмурюсь. Радість розпирає.
Нулячий «Мерс» придбав сусід учора!

* * *

Які палкі і ніжні твої губи!
Як не твої?.. Гаразд, не треба світла.

* * *

Купальська ніч. Дівчата з юнаками.
Чого вони так люто гнуть матюччя?

* * *

Чиї то віршики пожмакані в клозеті?
Вони пройшли у першому читанні.*

* * *

Як лагідно ця юнка слуха шефа!
У джинсах тісно їй скрутити міцно дулю

* * *

Літа беруть. Відкрила двері і пильную –
Ну, де ж той звір страшний постельний?

* *Прикладний* характер поезії натякає на доцільність використання псевдоніму (прим. ред.).

* * *

Сек'юриті стусають папарацці.
Шматує майку лідера еліта сволоцюг.

* * *

Торкую вроздріб я талантом по вагонах:
Марудна справа, але пісня гарна.

* * *

Не слухають твої душевні вірші?
А ну впечи їм нижній брейк з матюччям!..

* * *

Любов буває вічна і єдина.
Стабільна, як ротація партнерів.

* * *

О мудрий спокій, ти могутня сила!
Полоще свіжий вітер скальп. То мій...

* * *

У мріях я вечірню сукню гаптувала.
Так згвалтували. Ще й не звечоріло.

* * *

Леліав Лель лілею... Глянь на берег –
Пора там лагідно згрібати нечистоти!

Вскочив кум у Internet...*

А тепер така історія:
Маю кума Анатолія...

Кум, як тільки жінка з хати,
На думки стає багатий,
До людей такий привітний,
Коли вип'є непомітно...

Як усі – він політолог,
Бо закінчений філолог.
Хоч диплом його заочний,
Мислить дуже він наочно.

Як увіллє за краватку,
Нарізає правду-матку,
А коли закусить славно,
Любить мислити державно:

– Невже вистачить освіти
Лиш бичків по селах бити!?
Скоро так по Україні
Будуть хрюкати лиш свині!

Отаке сказав Толян.
Ми з ним зразу ж – по сто грам.
Вміє він сказати душевно –
Таки вчився недаремно!

* Всі факти реальні, розбіжність – чиста випадковість (прим. ред.).

Видавав такі він перли –
Звідусіль його поперли!...
Ну, наприклад: – Щоб не спитись,
Треба вчасно одружитись.
Ну, а потім вже, дивись,
Треба вчасно розійтись!

Ці думки треба ховати –
Можна вилетіть із хати!
Ох, і важко в Україні
Творчо мислити людині!

Але все це передмова,
Не про те сьогодні мова.

Кум відчув, що має дар
Написати мемуар:
– Зиску мало від городу,
Треба жити для народу!

В голові – думок пропелер.
– Можем видати бестселер!
Зараз головне – не думки,
А комп'ютерні малюнки:
Для продвинутих поем
Необхідна ЕОМ!

Я второпав це в момент –
Як не як, а все ж доцент!
Ще сто грам – і дав я згоду
Щось створити для народу.

А у мене на роботі
Люди хоч і дуже горді,
Та по дружбі, за півлітру,
Видали думок палітру.

Хакер там один дебільний
В'їхав в тему дуже сильно:
Фото кума сканував,
І таке намудрував,

Що комп'ютер аж тремтів,
Мерехтів і скреготів:
Витягав із інтернету
Ілюстрацію сюжету.

Тексту, правда, ще немає,
Але хакер обіцяє!..
Суміш, каже, добра буде –
Липів Ріг* із Голівудом!

На обкладинці – кум Толька,
У руках для чогось плойка...**
Обнімає він мулатку –
Ніжно лиже шоколадку:

Трохи далі – лобуряка
Силоміць веде коняку!
Крупним планом, для приманки –
Назва «Сповідь лесбіянки».

* *Липів Ріг* – село на Чернігівщині, де кум має 40 соток, які пробудили його творче начало (прим. автора).

** *Плойка* – паяльник для накручування, наприклад, вусів (прим. ред.).

Задум просто прехороший –
Як з людей зідрати гроші:
Як побачать таке люди,
Знатъ захочуть: що ж там буде?
Швидко будуть розкуплять,
А ми – гроші зароблять!

Уявляєте? Кум Толька,
У руках для чогось плойка,
Здоровенная мулатка
Ось-ось злиже шоколадку...

Потім – ще якась людина
Тягне у куці скотину!
Всі відчують смак бажання
Почитати про кохання!

Для закручення інтриги –
Є зворотний бік у книги:
Посередині – мулатка.
Вже лежить. Без шоколадки.
Крутить дулю читачам:
Мружить очі: з'їм – не дам!

Але погляд так і грає,
На кохання натякає:
Натуральне і велике,
Безсоромне, хиже, дике...

Натяків не видно чітко –
Є на ній якась накидка!
На це діло, крізь гілляки,
Сумно дивиться коняка...
Мов питає: де ж кум Толька?
Де його проклята плойка?

Збоку – дурень якийсь голий,
Шкірить зуби – зовсім хворий!
А навіщо – той узнає,
Хто купив і прочитає!

Далі в нас – для всіх наука –
Закрутилась така штука:
Без реклами, зрозуміло,
Справжній бізнес – мертво діло.

Запустили ми в газету
Ілюстрацію сюжету:

Ви вже в курсі – стоїть Толька,
У руках для чогось плейка,
Очі витріщив, як кілер, –
Дочекались супертрилер:
Душу хапоне за барки
Наша «Сповідь лесбіянки!»

Люди мало що читають
І тому багато знають...
Головне – не заважати
Їх уяві танцювати!

Що цікаво – розглядають,
А про текст і не питають...
Так бажання всі відчули,
Що про зміст зовсім забули!

Але всі наші старання
Мали дивне трактування...
Є у кума жінка Ленка,
В ній дрімала рецензентка:
Вона кума довго біла –
А за що – не пояснила!

Чи сам кум, чи шоколадка,
Чи роздягнута мулатка,
Чи та плойка, чи кобила –
Щось їй там зачепило...

Справи кепські, кума Лена
Щось кричала і про мене:
Мовляв, матиме процент
Прибабаханий доцент!

Щось кричала дуже прямо
Про чиюсь конкретно маму...

Ох, нелегко в Україні
Творчій вижити людині!

Ну а далі – повний сказ,
Від реклами резонанс!
Значить, так. Якийсь мудило
Вкрав на хуторі кобилу,

А з обкладинки скотина
Має точно таку ж спину...
Факти вистроїлись в ряд –
Як на гріх – такий же зад!

І дільничний капітан
Вже підшив у *свій* роман
Всіх украдених коняк...
Понавішував собак!

Звинуватила в дільниці
Кума нашого дівиця:
Років їй під п'ятдесят! –
Мовляв, крав він поросят!
Зажадала відробити,
Обіцяла все простити!

Отакий роман для дам,
Головний герой – Толян!
Куму тут тепер і там
Пропонують по сто грам –
Це колись він був Толян,
Тепер кличуть – Лесбіян!

А сусіди не дрімають,
З кожним днем все більше знають...

Бачили, як кум на ганку
Вкладав спати негритянку,
І, як родич Чикатилу,
Потім мордував кобилу!

Перед тим, як розчленити,
Він таке любив робити!
Ох, і тягне розказати –
Але краще промовчати...

Кум щасливий, ще не знає,
Яка слава нас чекає...
Знов задумав він роман:
Хай заткнеться капітан!

І на новій, на обкладці –
Кум вже верхи на коняці.
Ззаду напис, хай вам грець,
Крупним планом: «ЖЕРЕБЕЦЬ».

Хай читає рецензентка –
Назва «Сповідь гомосека»!

Довідник українського поета

Пісня солов'їна,
Борозна від плуга,
Червона калина
І дівоча туга...

Жито і пшениця,
Добре і хороше –
І душа-криниця
Зберегти все може!

Ой ти, дівчино, граєшся серпанком,
Як той вечір, що йде на зустріч з ранком,
У безмежному рідному просторі
Сяють краще всіх нам *деснянські зорі!**

Верби вітами розмалюють воду,
Понад берегом – пісня від народу,
Вона горнеться ніжно так до серця,
І наповнює радістю джерельце!

Увесь світ широкий,
Всі печалі-кручі,
І Дніпро глибокий,
Вільний і могучий –

Козацька відвага,
Не ржавіє криця –
Наша в ній наснага,
Джерело-скарбниця!

* Приховану рекламу Чернігівської оковитої прошу вважати недійсною (прим. автора).

І важка дорога,
Як чумацька доля –
Нам талант від Бога
Дарувала воля!
Будьмо, Україно!
Як колись і знову,
Чарка не єдина –
На кожну підкову!

Від бізнес-музи

Із давнини,
Опалена віками,
Співа Десна,
Могутня, чарівна –
На берегах
Гуляють козаками
Нащадки тих,
Хто пив завжди до дна!

Гей, наливай, шинкарко, кварту,
Щоб козак спрагу в ній втопив –
Ти знаєш, з ранку – не до жарту,
Бо день і ніч горілку пив!
Зануриш вуса – справжнє диво,
Враз жити хочеться мені...
Хильну «Чернігівського пива» –
І цілий день я на коні!

Воно життям
Від сонця налилося,
Аж через край,
П'янке, як перша ніч, –
Хмільне, міцне,
Хотілося й пилося,
Без нього – як
Без запорожців Січ!

І де б не був –
У шинку чи в поході,
А скільки ж нам
Прийшлося на віку!
Так вип'ємо
При першій же нагоді!
Без пива – як
Без шаблі козаку!

Добре контрольоване шаленство

Грайлива осінь у гарячих барвах –
Калина роздягається. Намистом
Нас вабить між дерев плигати в травах,
Легенько шарудіти рудим листом...

І трепетно та ніжно ляже в полі
Смиренне сонце. Боже провидіння
Торкнеться птахом. І душа поволі
Загорнеться в осіння шелестіння.

Немов у сні злітають з клена квіти...
Я пригорнусь цілунками до музи –
Схотілося і жити, і любити.
Тут вискочив кабанчик з кукурудзи!!!

Мов з фільму жахів, іншого каналу:
Подер на шмаття і мене, і музу.
Згріб ратицями-іклами в канаву –
І знову заховався в кукурудзу!!!
P.S. Тріпоче стрічка на калині в лузі...
То, мабуть, чорний пояс Кама Сутри!
Комета вцілить вепра в кукурудзі...
Я – тут творю. Підхід у музи мудрий!

**Осінь шелестіння
(кабанчик)**

Грайлива осінь у гарячих барвах –
Калина роздягається. Намистом
Нас вабить між дерев плигати в травах,
Легенько шарудіти рудим листом...

І трепетно та ніжно ляже в полі
Смиренне сонце. Боже провидіння
Торкнеться птахом. І душа поволі
Загорнеться в осіння шелестіння.

ПРИСПІВ

Немов у сні злітають з клена квіти...
Я пригорнусь цілунками до музи:
Схотілося і жити, і любити –
Тут вискочив кабанчик з **куку-рудзи!!!**
Коли у двері дятел раптом дзьобне,
Чи з-під копиці хтось тихенько рохне,
Мов соловейко ніжно серце тьохне –
Душі так зимно і кохання **всохне!**
*(«куку», «всохне» і «мудрий» можна виділити
акомпанементом і бек-вокалом, можна з рохканням)*
Мов з фільму жахів, іншого каналу:
На шмаття дер кабан мене і музу -
Згріб ратицями, іклами в канаву,
І знову заховався в кукурудзу!!!
Тріпоче стрічка на калині в лузі...
То, мабуть, чорний пояс Кама Сутри!
Комета вцілить вепра в кукурудзі...
А сам я тут – талант у мене **мудрий!**

АНОНС! У повному виданні читайте чотирилогію

Леоніда Кнорозка без купюр:

САГА ПРО МОВЧАННЯ

(з неопублікованого і передчасного)

КНИГА I

ВЕЛИКИЙ СТЕПЛЕР

- Пролог.** Куди сховати язика?!!
Частина I. Ні пари з вуст!
Частина II Не дочекаєтесь!
Частина III В дупло – і степлером пришпилить?..
Частина IV. В лещата ворога!!!

КНИГА II

БАЛАКАТИ? ПРО ЩО І З КИМ???

- Частина I.** Мовчання – успіху порука.
Частина II. Краса і велич недомовок.
Частина III. На повну силу – риба об тефлон!
Частина IV. Я – нічирк!! То мудро хряснули три пучки...
Ілюстрації з кишені. 4-ри комбінації із 3-ох – усього десять пальців.

КНИГА III

РОЗДОВБАНІ КИШЕНІ

- Частина I.** Мовчання душу роздирає.
Частина II. Мовчи і ти!
Частина III. Бодай би вам заціпило усім!
Частина IV. В обценьки і... – серпом, як зайця!..
Технічні креслення: потужний степлер і обценьки з великим (хоч з малим!) «загибом».

КНИГА IV

НУ, ЩО – ДІЖДАЛИСЯ?!!

- Частина I.** Якщо скажу – хто зрозуміє?
Частина II. Таки скажу!
Частина III (апофеоз). А, ■■■■■ ■■ ■■■! ■■■■■. Всіх!!! *
Епілог. Додавить нічого.

ЕПІТАФІЯ

А СКІЛЬКИ Ж ВІН ЩЕ МІГ МОВЧАТИ І МОВЧАТИ!..

Спогади поплічників: Чому не зміг я/він/ти/? йому лещата прикрутить?..

А ДАЛІ – ТИША...

* Замазано цензором (примітка видавця).

Часть II

КРЫЛЬЯ МЕШАЮТ ПОЛЗАТЬ

4-е издание, дополненное

Творческое пространство автора поможет читателю не быть слишком одиноким в своей кратковременности, в непризнании, непонимании и невостребованности. Некоторые строчки подчеркнут неповторимость и исключительность каждой неразделённой любви.

Осознание этого содействует достижению гармонии внешнего и внутреннего миров – а это всё-таки приближение к человеческому счастью, которого автор всем и желает.

***Свечи застывшее дыханье...
Душа оковами звенит...
И мысли праздное шатанье –
Всё этот сборник сохранит!***

Александр Забарный
ЧТО МОЖЕТ ПОДАРИТЬ ПОЭТ?

В моем понимании, поэзия – вещь очень личностная. Она не терпит рецептов... Мне кажется, что Леонид во многих своих стихах живет в состоянии игры, он как бы играет с жизнью и предлагает тебе, читатель, определиться, на чьей ты стороне. Но среди вихря буреметных строк, поражающая своей искренностью: «Возьми меня в коллекцию любви...», а следом «...там память сердце рвет». Согласитесь, это уже не для черновика... И если в своих украинских стихах Леонид кажется нам человеком бывалым, ироничным, с ярко выраженным тяготением к философским размышлениям, то в русской лирике – это человек, ищущий себя, человек, преисполненный чувством неуверенности в правильности содеянного, человек, который чаще смеется над собой, нежели над миром. Трудно себе представить, чтобы язык так контрастно менял духовный лик поэта. Это человек, страдающий от того, что он иногда не поспевает за временем. Вот откуда тоска-с о гусарах и балах, эполетах, о высокой чести и искренней любви. Этот человек сам выдумывает мир, в котором ему хорошо и уютно жить, и зовет нас к себе:

Что может подарить поэт?..

Любовь, глубокую, как море,

В бескрайнем вечности просторе

Звезды далёкой яркий след...

Нескучный долгий разговор

Моей души с твоей душою...

Вот так, и не меньше!

Многое в стихах Леонида таково, что, без сомнения, вызывает споры. Но есть среди этой буффонады эмоций, рифмосложений и подлинное чувства, подлинная поэзия:

Я навстречу к тебе шаг сделаю –

Всколыхнется мир растревоженный...

Ну разве не прекрасно?

Или:

Я знаю место, где черствеют души,

Где ум и сердце тихо злоба душит...

А это уже о серьезном...

Леонид – неисправимый романтик. Воспитанный на хороших книгах и литературных примерах, он пронесит этот романтический пыл сквозь годы:

*Серебрится
Лунный отблеск в твоих бархатных ресницах,
И зарница
Синих глаз любимых будет долго сниться...*

Многое в ритмике русских стихов Леонида тебе покажется необычным, читатель. Это потому, что стихи эти слагались под гитарный перезвон, ведь их автор – бард. И жили они долгое время в песнях, меняясь в своей тонике и ритмике, и лишь по необходимости ложились на белоснежную чистоту бумажного листа.

Закончить свои размышления мне хочется опять-таки строками из этого сборника, в которых автор обращается к тебе, читатель:

*В счастливый мир прикрыты плотно дверцы...
Я не оставлю душу лишь бы где –
Возьмите же меня навеки в своё сердце!*

Григорий Киричок **ПОЭЗИЯ ПРОТИВОРЕЧИЙ**

Поэзия – это прежде всего каждодневный опыт прожитой жизни, неисчислимое количество пройденных и поэтому преодоленных дорог, мгновенья неожиданных встреч и горечь расставаний, благосклонных подарков судьбы и непоправимых утрат, а уж потом искусство стиха как художественной формы. Скорее именно с таким спектром оценок и критериев следует подходить к поэтическим текстам Леонида Кнорозка, поэта из гоголевского Нежина, древнего и вечно юного города на Черниговщине.

Как обнаружит внимательный читатель, жизненные коллизии буквально сквозят из-за каждой поэтической строчки эмоционального и внимательного лирика, от которых он изящно дистанцируется с помощью проникнутого горькими интонациями иронизирования над прожитым и пережитым, в какой-то миг увиденным и надолго запечатленным в памяти. Бытовые реалии, ситуации, коллизии трансформируются в поэтическую эмпирию художественного философствования, из которой произрастают удивительно наблюдательные и по-своему верные умозаключения, оценки, определения.

Лирический герой Леонида Кнорозка – это рефлектирующая личность, реагирующая на несовершенство, дисгармонию окружающего мира, видящая в нём зеркальное отражение собственного пути, личных исканий, находок, приобретений и, соответственно, потерь, разочарований. Вопреки всему поэт обнаруживает иллюзию счастья, изменчивого, непостоянного,

неоднозначного, поскольку его воплощением оказываются самые разнообразные реалии.

Большинство текстов автора близки к классической песенной традиции с её миромоделирующими константами, образами, мотивами, лирическими сюжетами и персонажами. Здесь ощутим неоднозначный процесс преодоления и отталкивания от прочитанного, услышанного, пропетого. Подобное, естественно, неминуемо и закономерно. Главное – увидеть и услышать здесь только ему, Леониду Кнорозку, присущие интонации, мысли, образы.

Привлекают внимание поэтические миниатюры автора, по-своему отражающие его общеэстетические критерии, предъявляемые прежде всего по отношению к самому себе и уж потом ко всем остальным. И в этом случае ощутим элемент игры, провоцирования читательской реакции, зачастую диаметрально противоположной, нежели того требует одномоментное первоначальное восприятие. Подобный характер диалога автора и читателя поддерживается тем, что здесь обнаруживается своеобразная игровая маска, скрывающая истинное обличье героя.

Предлагаемая книга нежинского иронического лирика двуязычна: она написана по-русски и по-украински. Тому есть ряд как субъективных, так и объективных объяснений и истолкований. А прежде всего – это опыт недавнего исторического прошлого.

Я намеренно избегаю цитат из предлагаемых читательскому вниманию поэтического сборника – читайте взвешенное ищущее слово поэта!

І. Листья над костром

Бегущий по волнам

Я иногда живу так нереально,
В сиянии бесконечной тишины,
В глубоком одиночестве, печально
Русалка отражает свет луны –
И падает на грудь мою волненье,
Все тайны затонувших кораблей –
В зелёной бахrome живёт забвеньё,
В плену кораллов путаных ветвей...

Поверхность убегающей волны
Накрыла много километров вниз
Пугающей зовущей глубины.
Не удержалась – прикоснулась жизнь!..
Ударилась о камни боль души –
Безмолвно разорвались струны лир...
Улёгся в остывающей тиши
Неповторимый и огромный мир!

С красивыми, безумными мечтами,
Пронзая вечность парусом любви,
Над рифами скользя под небесами,
Исчезли вдруг большие корабли...
Всё прячет голубая гладь лагуны
От солнца золотого и луны –
На дне русалка робко тронет струны
В объятьях неизбежной тишины...

Сочинение на вольную тему

Тот, кто ищет таинственный остров,
Кто сумел от земли оторваться,
И кто пьёт за удачу не просто,
А пытается с ней пообщаться;
При полнейшем отсутствии денег
Радость жизни кто чувствует тонко,
И судьбы неизведанный берег –
Там, где волны грохочут так громко!

И, как молнии шпаги,
Жар, пьянящий в крови, –
Слишком много отваги,
Если мало любви...
Благородных красавиц
Как спасти до зари?
Уже начали танец,
Жгут костёр дикари!

В храме жизни короткой и яркой,
В бесконечности гордо сгорая –
Там алтарь – вдохновение схваткой,
И награда – изгнание из рая!
Ну, а солнце взойдёт, как и прежде,
Над бездонной зелёной печалью
И увидит, как в белой одежде
Лёгкий парусник ищет причала!

Опять про журавлей

Пьянящий ветер... И весна!
Опять пришла река в движение –
Крик журавлей лишает сна,
Как вечный символ пробужденья ...
С небес нам голос подадут,
В душе откликнется надолго...
Но их полёт стрелки прервут,
А оставалось так немного!

В этот страшный рассвет иль кровавый закат –
Песня их, как воззвание к Богу!
И почти наугад они дальше летят,
Словно люди, к родному порогу!..
Может, горы спасут, встречный ветер собьют,
От зверей и людей их спасая –
Только где же уют? Снова пули поют –
Стая мечется, перья роняя...

Стаю раненых птиц снова тянет на юг,
И стихает вдали крик отставших,
Даже ветер утих, так пустынно вокруг –
Мокрым снегом заносит упавших!..
Пулемётный огонь и снарядов картечь
Птиц усталых в ущелье встречает –
Пусть бы Ноев ковчег, как «Титаник», дал течь,
Если люди людей убивают!

И рвутся струны... Навсегда
Забыть о боли невозможно,
Печаль и горечь иногда
Слезой пробьётся осторожно...
Родные, близкие ушли...
Взрывая небо голосами,
О них рыдают журавли.
Они тоскуют вместе с нами!

Невесомые узоры памяти

* * *

Не стоит прятаться от счастья.
Жизнь коротка. И сладкий сон
Судьба подарит лишь отчасти,
А целиком – всегда вдогон,

Всегда потом... И будет сниться,
Как догоняем мы, скользя...
Напрасно – счастье, как зарница.
Запрограммировать нельзя!

* * *

Источник – там. К нему шесть горизонтов.
До истины вчера их было пять –
Пять сложных и опасных поворотов.
Вперёд, по кругу?.. Можно лишь гадать!

До миража – четыре горизонта.
И лишь удача может указать
Источники случайного резона...
А к Вечности – тоннель. Рукой подать.

Улови музыку любви

Ты найди
Хоть в конце пути
Миражи,
Музыкой свяжи,
Пусть звучит,
Слушать научи,
Покажи
Мир своей души.

От земли
Грешной оторви,
От зимы
Бережно храни –
Ночи, дни
Все мои возьми –
Улови
Музыку любви!

* * *

Спелых вишен любимых губ
Совершенно летние ласки,
Жар любви они берегут
Поздней осенью без подсказки.

Невесомые перья птиц
Над землёю кружатся грешной –
Все снежинки твоих ресниц
В поцелуях растают нежно...

Чужое счастье где-то есть...

Что может подарить поэт?..
Любовь, глубокую, как море,
В бескрайнем вечности просторе
Звезды далёкой яркий след...
Нескучный долгий разговор
Моей души с твоей душою:
– Останься навсегда со мною!
Слова я помню до сих пор!

Не хотелось, не хотелось, а сбылось,
Словно ветром распахнуло вдруг окно,
И нечаянно на скатерть пролилось
То ли счастье, то ли тёмное вино!..
На осколки хрусталя – мою вину –
Смотрит грустная далёкая звезда,
До безумия люблю её одну –
Так случайно безнадежно навсегда!

Трагедия большой любви
Глубокая, как ночью море,
Волной играя на просторе,
Накроет счастья корабли...
И между небом и землёй
С ненужным горьким оправданьем
И с загаданным желаньем
Живу я под своей звездой!

Ночная птица прокричит
Из темноты, сверкнув глазами,
Метнётся тенью между нами –
Поэт не сразу различит...
Пришла разлука навсегда
Бессмысленно, как оправданье...
Храня заветное желанье,
Горит, не падая, звезда!

Алые львы

Южной ночи хмельной восторг
Успокоить рассвет не мог –
Зря старается ветерок,
Раздувает восток!

Пили долго вино любви,
У фонтана уснули львы,
Миллиардами алых брызг
Их укрыл свежий бриз.

Просыпалась морская гладь –
Начинали опять играть
Волны до бесконечности,
Счёт мгновеньям вести.

Тем мгновеньям, что жил тобой,
Измеряя свой путь земной
Только радостью редких встреч –
Что не смог уберечь...

* * *

Я тебя уже не хочу
Постоянно терять, искать –
На холодном ветру свечу
Ночью тёмною укрывать,

Поцелуями греть печаль,
Заглушая тупую боль –
Не хочу теперь невзначай
Звать на помощь твою любовь!

Твоя песня

Весна отыщет скоро георгины,
Они расскажут сказку о любви.
И наполняя счастьем без причины,
Защёлкают, рыдая, соловьи.
Они незванны будут и желанны,
Они разбудят смелые мечты –
Но подарить разгадку счастья-тайны
Никто не сможет – сможешь только ты!

Когда коснусь губами –
Рассыпятся цветами,
Мечты над облаками
Я снова соберу.
Короткими ночами,
Со смехом и слезами,
Я счастье между нами
Поймаю на ветру.

Рыданье птиц, пьянящее свиданье,
Безумные объятия весны,
Переполняют радостью сознание
Как поцелуи – ласковые сны.
И от костра, которым станет лето,
Вновь запылают дивные цветы.
В душе моей стихи поют об этом –
Никто не слышит, слышишь только ты!

Зимняя песня

Снега бархатный налёт
Над рекой простуженой,
Весь в узорах тонкий лёд,
Как наряд для суженой!
Отогреет землю луч...
Первый всем запомнится
Журавлей весенний ключ –
И река откроется!

Под обрыв крутой
Смотрят звёзды вниз
На сюжет простой,
Под названьем «жизнь»...
Ледяная боль,
Талая вода
Унесла любовь,
Видно, навсегда!

А с крутого бережка
Ивушка помолится –
По весне наверняка
Корешки обломаются...
Стынет веток бахрома,
Греются в ней голуби,
Их любовь хранит зима
На краю у проруби...

Упадёт с небес луна
В тёмную проталину,
Всколыхнёт почти до дна
Душу всю изранену...
Одинокий лютый волк
Иногда мне снится –
Всё на тот же бережок
Выйдет помолиться!..

Весенняя песня

В зелёной колыбели,
В апрельские разливы
В зеркальный пруд смотрели,
Купали косы ивы –
Там были птицы с нами,
Свободно так кружились,
Желанными словами
Нам на душу ложились!

А иволга споёт,
Касаясь сердца нежно,
Зачем-то позовёт
Туман реки безбрежной –
Туда, где нет людей,
Где лани непугливы
И красных лошадей
Ласкает ветер гривы!

И вечер тёмно-синий
Росой обманет звёзды,
И лунный мягкий иней
Остынет ночью поздней...
Лазурным перламутром
Заря, рассвет встречая,
Нам улыбнётся утром –
Как будто жизнь вначале!

Летняя песня

Когда сирень в объятиях жасмина
Нас увлекла от зимнего камина,
На острова и облака планеты,
Где наши души вспомнили запреты,

Где звёзды жемчугами до рассвета
В густую зелень огненного лета
Бросали нам восторженную свежесть,
Когда друг другу мы дарили нежность!

Только так и живи
В песнях грешной земли,
Сердце ищет мотив
С кем судьбе по пути –
От зари до зари
Только так и гори –
И всё дальше плыви
Лишь по зову любви!..

Пусть летний бархат нитью золотою
Нам украшает осень над рекою,
Теряет листья, словно украшенья, –
На счастье нам до головокруженья!

И пусть зима нам снова жемчугами
Украсит лес гирляндами-огнями,
Закружит вальс серебрянная вьюга –
Мы делали счастливыми друг друга!

Осенняя песня

В золотых кружевах
Прячет грусть мою осень,
Слёзы в поздних цветах
Догорают и просят, –
А в припеве мольбы
Продолженье любви,
Все узоры судьбы,
Я прошу, не порви.

Улетает следом за тобой
Память, растревоженная птица,
Шелестит опавшею листвою,
Осень тебя просит возвратиться!

И пускай кружева,
Что судьба нам связала,
Возвращают слова...
Повторяют сначала
Ожидание встреч,
Нашу радость и боль –
Что поможет сберечь
В эту осень любовь?

Песнь торжествующей любви

Танго обнажённых слов...
Женщин увлажняя глаза
Прижималась к сердцу любовь,
Музыка была только «за» –
Соглашалась сразу на всё,
Отдавалась воле судьбы –
Пусть хоть иногда унесёт
Песня долгожданной любви!

Танго
В упоительной страсти,
Кружит
Нас до боли родных...
Танго
Разрывает на части,
Счастье
Пополам на двоих!

Лишь с тобою мне собрать
Счастье между нами не раз,
Будет повторяться опять.
Музыка любви лишь для нас,
Как подарок – сладостный стон,
Непреодолимо, всерьёз
Задрожит струна в унисон
С откровенной смелостью грёз!

Правильная песня

Не бывает любви без прошлого,
И без будущего не бывает...
И не стоит слова хорошего,
Кто об этом хоть раз забывает!
Нет, не может быть настоящей,
Хоть стремительней ручья горного –
Пустотою в душе звенящею
Та любовь будет вдруг оборвана...

Зазвучат в душе струны тайные –
Да вдруг музыка их фальшивая?
И слова те, самые главные –
Просто так слова лишь красивые...
И как вспыхнет вдруг любовь тайная,
Да без прошлого, настоящая;
Запоздалая, долгожданная,
И без будущего пропащая...

Я навстречу шаг тебе сделаю –
Всколыхнется мир растревожено!
Ты, счастливая, скажешь первая
Те слова, что давно так сложены:
– Не бывает любви без прошлого
И без будущего не бывает...

Романс-ремикс

Пусть каждый вечер гаснут свечи,
Пусть улетает с яблонь дым...
Знать не хочу, что время лечит –
Ведь все уходит вместе с ним!
Лишь раз бывает в жизни встреча,
Не буду снова молодым...
Прекрасно знаю – время лечит,
И все проходит вместе с ним!

Ну, а пока пусть догорают свечи,
Я к Вам вернусь, тоской гоним...
Так я готов уже – пусть время лечит,
И пусть уходит... И Бог с ним!...
Вернемся мы в осенний теплый вечер
Раз время лечит – все пройдет!
И будет новым счастьем эта встреча –
А может быть – наоборот!

Мой путь тобой навек отмечен,
И оказался не простым...
А время точно всё залечит –
Вся жизнь исчезнет вместе с ним!..
И оправдать потери нечем –
Был каждый миг неповторим...
Душой я с Вами... Время лечит,
Но стану я совсем другим!

Серьёзная песня

Я знаю место, где черствеют души,
Где ум и сердце тихо злоба сушит,
Чужое горе вдохновеньем служит,
И зависть душит, чёрной тенью кружит...
Там рыщет зло. Убогое былое
И будущее точно же такое:
Тоскливое, унылое – простое
Невежество там тоже очень злое...

Дай Бог, такого же, как я,
В душе которого, как эхо,
Вся отзовется боль моя,
Как карнавальная потеха!
Он понесёт тяжёлый грех
Мой – перед Богом оправдаться!
И хоть бы что – даже успех,
Он не позволит потеряться!...

Я место знаю, где душе теплее...
Мой злобный стих становится добрее
И, кажется, я там слегка умнее,
Слова нежнее и строка стройнее...
Уютно здесь. Как будто в детстве раннем –
Цветущий сад, распахнутые ставни...
Я в мир пришёл с восторгом удивленья,
И счастлив здесь до головокруженья...

**И что б не кануло всё в Лету,
что натворил я на лету...**

В прошлом
В сердце отзывалось
То, что
Нынче затерялось...
Только
Я жалею малость –
Сколько
Навсегда осталось...

Я прошу и зову,
Чтобы незаметно
Чем дышу и живу,
Не ушло за летом.
Набегают года,
Сколько их осталось?
Не всегда, иногда
Я жалею малость!

Очень
Я болею этим,
Прочерк
Даже если встретил...
Жил ли?
Или просто бредил?
Был ли? –
Как-то не заметил...

Вот опять я грущу –
Наступает осень.
Как же так, не пущу!

Но меня не спросят...
Набегают года –
Сколько их осталось?
Не всегда, иногда
Я жалею малость!

Было,
Знаю я отлично
Сплыло –
Стало все привычным...
Сколько
Наблюдал я лично –
Только
Счастье так трагично!..

Словно снег, в пустоту
Может оборваться,
Как во сне, как в бреду –
Вновь не повстречаться...
Набегают года –
Сколько их осталось?
Не всегда, иногда
Я жалею малость!

Оставайся долгожданной

Это осень. Снова осень...
Журавли уже курлычут,
И тревожный крик доносят
Запоздалых электричек.
Я имен не буду трогать,
Буду просто звать любимой...
Пусть шуршат деревья строго,
И уносит листья мимо...

Я прошу тебя, останься
Этой болью, этой тайной,
Навсегда не затеряйся –
Оставайся долгожданной!
Очень нежной, осторожной, –
Безрассудной, слишком милой...
Это просто невозможно –
Не назвать тебя любимой!

Пусть щемящею тоскою
Ветерок осенний дунул –
Ты не можешь быть другою,
Я же сам тебя придумал!..
Той весной невозвратимой,
Проведя по тайным струнам,
Стала ты такой любимой –
Даже лучше, чем придумал!

X-Level Love

Серебрится
Лунный отблеск в твоих бархатных ресницах,
И зарница
Синих глаз любимых будет долго сниться...
Ну и ладно,
Что не очень-то все просто и понятно,
Лишь досадно,
Что весна опять умчится безвозвратно!

И случайно
Силуэт вдали мелькнет твой так печально...
Так неожиданно
В мою жизнь вошла красивой нежной тайной!
Твои руки
Уносили от печали и от скуки,
И в разлуке
Почти сутки я подсчитывал минутки!

Серебрится
Лунный отблеск в твоих бархатных ресницах,
Мне не спится,
Перевернута еще одна страница...
Ну и ладно,
Что не очень-то все просто и понятно,
Лишь досадно,
Что весна опять умчалась безвозвратно!

Ждите ответа...

Для королевы напишу,
Открыто, преданно и честно –
Чем в этой жизни дорожу,
Я подарю ей эту песню!..
И через раны, через рвы,
Вдруг для меня опустят мостик,
И в замок сказочной любви
Приду я тайно ночью в гости!..

И нам подарит звёздный Лебедь
Волшебный знак из высоты,
Моя прекрасная Вы леди,
Принцесса сказочной мечты!
Останьтесь навсегда при власти,
Как королева грёз моих,
Такое призрачное счастье
И настоящей жизни миг!

А я витаю в облаках,
И строю замки на песке...
Рисую радугу в цветах,
Одежды краешек в руке,
Осмелюсь даже целовать
Волос прелестный завиток –
Ваш образ мне помог создать
В душе заветный уголок!

ЖИЗНЬ@КРАСИВАЯ. ¥€\$

В золочёной клетке ресторана
Долго птицей певчею жила,
Свой талант так щедро, без обмана
Я почти бесплатно отдала...
Счастье по бокалам в нём плескалось,
Растворяясь в тёмных зеркалах,
И печальным криком отзывалась
Скрипка в чьих-то опытных руках!

Брошенная в ночь,
Унесётся прочь
Эта боль-печаль, моя утрата,
В песнях о любви
Тихо позови...
Жизнь моя – красивая расплата!

И молчат заплаканные розы,
Хмурым утром, позднею порою,
Только не учи меня сквозь слёзы
Обмануть судьбу вдвоём с тобою –
Когда любишь – это так несложно,
Просто невозможно не летать –
На шипах колючих осторожно
Можна даже петь и танцевать!

Коалиция судеб

Что берёг и что искал,
Находил и вновь терял —
Каждый миг и каждый час
Для твоих любимых глаз,
Сквозь метель, густой туман,
Боль души и ураган,
На пределе своих сил,
Я всегда к тебе спешил!

Полная безумия любовь —
Две судьбы прошито
Неразрывной нитью цвета «кровь»,
Тайною покрыто!
А судьба вязала узелки
На краю обрыва,
Отражаясь в линиях руки
Навсегда красиво!

На стремнину, в круговерть —
В ярком пламени сгореть!
В полнакала не могла,
Без тебя я не жила,
Задыхаясь в пустоте
И в душевной тесноте,
Темноте и суете —
Возвращалась я к тебе!

**ВНИМАНИЮ ВСТРЕЧАЮЩИХ:
любовь опаздывает...**

Словно в нежных ладонях снежинки
Тают в сердце из песни слова,
И, как утром на розах росинки,
Я в твоих поцелуях жила.
И в объятиях сладких жасмина
Лишь одно мне хотелось узнать:
Для тебя я желанна, любима –
В моих песнях звучало опять!..

Выжигая любовью сердца,
В одиночество падая грустно,
Улетают, кружась без конца,
Лепестки, что обсыпались густо –
Но они возвращаются вновь,
К нам из памяти болью, не дремля –
Ведь на жизнь опоздала любовь,
На твою и мою в то же время!

Возвращается каждое слово,
Болью прячется в грустных глазах,
И играет пронзительно соло,
Плачет скрипка о наших летах...
Вновь и вновь всё пытаюсь понять я –
В моих песнях припевы одни:
Что ж дороже за наши объятия
Переполнило ночи и дни?..

Обыкновенная любовь

Когда уж нету сил страдать,
И не приходит вдохновенье —
Лишь только муза может дать
Какой-то повод для сомненья.
В моей бездарности тупик
Внесёт шампанское и розы,
И песней сможет сделать крик
Моей трагедии и прозы!

На тебя я смотрю с восхищеньем —
Значит, песня моя недопета...
Хоть, конечно, бывают сомненья,
Хоть, конечно, не тот я уж где-то...
Но грустить ты меня отучила,
Безнадёжно судьбе подпевая —
Ты, как солнечный луч, посетила
Мой затерянный мир, согревая...

И сразу столько нежных слов
Подарит нам очарованье!
Обыкновенная любовь
Ворвётся радостью в сознание,
И станет чистою рекой
Без берегов земного счастья,
И называется судьбой
Твоя любовь, твоё участие...

Боль будущих потерь

Крик журавлей упал в туман,
Роняя стон в закат весенний –
Я вновь хочу, чтобы обман
Нас удержал в плену мгновений...
В объятиях несла река
Венок любви через ненастья –
Лишь лепесток в чужих руках
Остался мне упрёком счастья...

Отцветают сады и женщины,
Утешаясь прохладным летом,
С моей болью они повенчаны,
Как луна с сумасшедшим светом!
Обжигая глаза красивые,
И смывая слезами краски,
Так любовью они ранимые –
С каждым летом короче сказки!..

И, может быть, пьянящий сад
Я не услышу, не замечу –
Когда любовь, как звездопад,
Сгорев дотла, назначит встречу –
Останемся с тобой вдвоём
В коротком и хмельном полёте!
Нам загадать бы об одном,
Если судьба не будет против...

Romantic collection

Утро вновь
Лучами солнечными светится,
Есть любовь –
Она со мной сегодня встретится,
Нежностью
Пришла к нам радость ежедневная,
Свежестью
Наполнена пора весенняя!

Милый мой!
Ты снова скажешь эти мне слова,
Милый мой!
Нас унесет с тобой любви волна,
Милый мой!
Пусть этот вечер станет вечностью,
Милый мой!
Ты говоришь с такою нежностью!

Ты да я –
Как хорошо, что мы влюбленные,
Милая,
Мы бродим ночью, как бездомные...
Дождь идет,
Наполнен сад весенним шорохом,
Вновь зовет
Меня твой голос нежным шепотом!

Милый мой!
Давай заблудимся в ночном лесу,
Милый мой!
В лесной избушке переждем грозу,
Милый мой!
Горят дождевики на щеках твоих,
Милый мой!
Пусть этот дождь идет для нас двоих!

Видели
Мы сны с тобой любви волшебные,
Слышали
Мы сказки леса предрассветные,
Утро вновь
Лучами солнечными светится,
Есть любовь,
Она со мной сегодня встретится!

Милый мой!
Любовь нам дарит мир такой большой!
Милый мой!
Ведь это счастье - быть всегда с тобой,
Милый мой!
Во мне звучит пусть голос вечно твой,
Милый мой!
Милый мой!
Милый мой!

Тропа большой любви

Под луной ничего не ново –
Кружат звёзды вечное танго,
Роковая любовь к нам снова
Возвращается бумерангом...
Ранит душу словами лезвий,
Отравляя сладчайшим ядом,
Снова дарит танго созвездий –
Тайный знак, чтоб мы были рядом!

И на тропе большой любви,
В пещере древней дикой страсти,
Меня пантерой молча рви –
Клыками ревности на части...
На землю или небеса
Судьба влечёт рукой всеильной,
Куда упасть должна слеза
Твоей агонии красивой!

А костёр разгорался жарко,
Колдуны заплясали рано...
Но таким дорогим подарком
Стали общие наши раны –
Растворятся в слезах проклятья,
Не оставив следа и тени –
Утону я в твоих объятьях,
Склоню голову на колени...

Сон-птица

Вспугнула сон ночная птица,
Но ты успела всё-таки присниться –
И диким пламенем метнулась тихо рысь,
Воспоминанием ворвалась в мою жизнь –
Прошла навывлет и следы-
Слова распались,
В гостях у опытной судьбы
Любовь осталась...
В ладонях грею я напрасно телефон,
В таёжной дали мне надежду дарит сон:

Медовый месяц в небесах купался,
В зелёных ласковых глазах терялся...
У поцелуях на губах искал я,
В твоих пьянящих волосах растаял...
Не только месяц, все года в объятьях
С тобой мечтаю навсегда искать я –
Ловить, как радугу в цветах, мгновенье,
Любви земной на небесах Забвенье...

Горит костёр и тени пляшут,
Твой силуэт мне, может быть, покажут,
Седые ели заколдуют мне метель,
Согреют душу и холодную постель –
И в мой короткий зимний сон
Вернётся лето,
Там вальс – хрустальный Мендельсон –
Играют где-то...
А здесь, вдали, ручной волчонок у огня –
Он так старается не разбудить меня!

Счастье-птица

Наше счастье, как зарница,
Как непойманная птица,
На ладонь мою садится
Иногда –
Очень нежно прикоснётся,
Улетит – и не вернётся,
В чей-то песне отзовётся,
Как мечта,
Сквозь года!..

У любви есть осень,
Так чего ж мы просим,
Чтобы вновь за летом вдруг весна?!
Как зарница, счастье
Нам сверкнёт в ненастье,
А любовь лишь в отблесках видна!

Говорят, что не бывает...
Но любовь лишь тот узнает,
Кто однажды повстречает,
Сбережёт
Летних дней очарованье,
Полевых цветов названье,
Птицы сказочной касанье
Позовёт
В свой полёт!..

Тёмные аллеи

Инеем дорога серебрится,
В облаках растаяла луна,
Голубая изморозь ложится
На бокал остывшего вина...
Все слова, быть может, с опозданием,
На стекле дыханьем нарисуй –
Растревожит душу наказаньем
Твой холодный зимний поцелуй...

Боль мою гитара подобрала,
Две слезы желанных юных глаз –
Ах, зачем цыганка нагадала,
На прощанье бросив пару фраз:
– Не горюй, не плачь и не печалься,
У судьбы все карты краплены –
Полюбив, с огнём ты не играйся,
Друг для друга вы не суждены!...

За окном рождественская сказка...
Я зажгу последнюю свечу –
Праздник жизни и лихая пляска,
Эх, судьба, сойдёмся на ничью!
Белый снег и тёмные аллеи,
Как открытку, ты подаришь мне
Колдовские голубые ели
И «прощай!» – как выстрел в тишине!..

Листья над костром

У судьбы есть причал,
Берег очень желанный –
Нас с тобой повенчал
В храме жизни печальной –
Этот берег глаза
Вдруг твои подарили –
И утихла гроза,
И туманы уплыли!..

Ничего из одежды на ней,
Я не помню в объятьях разлуки –
Только крик, только стон журавлей
Да горячие нежные руки,
Только жаркое пламя костра,
От любви ошалевшая осень
Закружила почти до утра
Два кленовых листка между сосен...

Там волшебный закат,
Там огромные звёзды,
Упадут, догорят
Для тебя очень поздно.
Ты случайно моя,
Как счастливая карта –
Греет нежность твоя
Холод раннего марта...

Сиреневая реприза

Утону в цветах сирени,
Не найду иной печали,
Тёплым вечером весенним
Меня звёзды укачали –
Унесли с тобой, укрыли,
Словно посередине лета –
Ночью тёмной подарили
Для нас тайну до рассвета!

Слишком влажные, влажные губы,
Слишком жаркие, жаркие руки,
Не находят хмельного забвенья
Где гостила когда-то любовь,
Где расстались безумные судьбы,
Потерялись надолго в разлуке,
Отыскали на миг утешенье –
Неизбежно расстанутся вновь!

Крыльями любви согрета,
Спрячется в дурман жасмина
Наша тайна до рассвета –
Только б не промчалась мимо,
Искорка большого счастья...
Подхватил весенний ветер,
И несёт в мои объятия
Может быть, последний вечер!..

Ягоды любви

С твоих нежных ладоней аромат земляники—
Собираю губами, словно капли вина,
Свежесть первой клубники, пьяный вкус ежевики —
Все твои поцелуи буду пить я до дна!

Для любимых губ и для нежных рук
Ягоды любви разбросал вокруг,
Может — летний дождь, может — звездопад,
Тёплый ветерок, розовый закат.
Рисовал для нас на цветах росу
Добрый чародей в поле и в лесу,
Зажигал огонь в полуночный час
Для любимых губ, для любимых глаз!

Друг без друга так больно. Это счастье немногих.
Исцеленье любовью лишь в объятьях найти:
Там не будет печали, там не будет тревоги,
Где отчаянно близко вдруг сойдутся пути!

Припевы ненаписанных песен

* * *

Жизнь удалась. Достаточно страданий.
Ловила счастье павшая звезда.
Коротких встреч огнём воспоминаний
Я вдохновлён на многие года.

Глухой тоской подчёркнутое счастье,
Когда из сердца прочь исчезнет боль —
Соединит разорванные части
Моей души последняя любовь!

* * *

Болью будущих потерь
Я живу,
И не в прошлом, а теперь,
Наяву.
Лишь для тех, кто осознал
И запел,
Кто по звёздам прочитал
Свой удел,
Не согласен был идти
На ничью,
Не уснул на полпути.
По ручью,
Пересохшему почти,
Наугад
Пробивался сквозь дожди
В звездопад!

Наклонился, притих
Недописанный стих.
Дал открытый урок
Случай-Бог или рок:
Опрокинул свечу –
И сошлись на ничью
Смех и слёзы судьбы
Без особой борьбы!

От нехватки роз,
От избытка грёз,
Без красивых тайн
И душевных ран,
Без игры-любви
И любви-судьбы
Угасает шарм
Самых милых дам!

Пересменка муз

Прелюдия лишает сна,
Дрожит фантазия убого –
Когда у зеркала жена
Себя готовит для другого...

Сердце без огласки
Рвёт зубная боль:
Если жить не в сказке –
Подлая любовь!

Полуфинал

* * *

Как долго падала звезда!
Сжигая праздничную смелость,
Короткой вспышкой в никуда
Из ниоткуда. Не хотелось

На землю бросить высоту,
Непостижимость, безрассудность –
Разбить заветную мечту,
Что сохраняла недоступность.

* * *

Горечью обид
Память так болит.
Снова есть любовь.
Нам бы сделать вид –

Разрывая боль,
Что в сердцах не спит.
Знать, что есть любовь,
Нам судьба велит!

* * *

Это высшая лига любви
Лишь для избранных Богом. Судьба
Не на равных играет с людьми,
Им наградою – только борьба

На вершине. Дорога лишь вниз –
Но, пока стрелы держит амур,
До тех пор продолжается жизнь-
Игра. Жребий.
Отборочный тур.

A priori

А жизнь пройдет как листопад,
Но не для всех одновременно
Изюмом станет виноград –
Печалью-радостью забвенной...

Жизнь – как рисунок на песке,
А волны Вечности все ближе...
Несешь ли груз, иль налегке –
След беспощадно время слижет!

Кто против?..

Вот ненависть.
Ещё чуть-чуть – и мерзость.
Не стоит в бездну широко шагать.
Когда-нибудь кого-нибудь
Пробьёт на нежность–
Ну и ловите эту благодать...

Саундтрек души и сердца

* * *

Все года улетят в никуда
И моё непокорное «я»,
Перед бездною склонится. Да...
Зацепившись судьбой за края,
Иногда я грущу не тая –
Все года в никуда навсегда...

* * *

Ещё ложатся строчки иногда.
На склоне мой талант ещё под паром,
И время раздаёт кредиты даром –
Ещё равнодушные года...

* * *

Да, в отечестве своём одинок
Даже самый осторожный пророк...
Что пророк – да всяк попавший сюда
В этом мире одинок навсегда!

* * *

Я тоже жил.
И чтоб не кануло всё в Лёту,
Я на лету – от лета к лету
Стихотворил.

В прыжке, ползком или в полёте,
На взлёте или на излёте –
Акцент не делал я печальный,
Не рифмовал «летà – летальный»,
Не трогал чёрную черту.

И скажет кто-то, книгу пролистав:
– Он кое-что, похоже, понимал
И разрешал себе мечту...

II. Возьми меня в коллекцию любви

Залетела муза от другого

Ко мне сквозь ночь пробилось озаренье,
Фантазия неслась на вираже!
Твои слова сразили вдохновенье:
«Я это где-то слышала уже...»
И мне мгновенно стало интересно –
Зачем я здесь? Я будто бы прозрел,
На полуслове оборвал я песню,
Допил бокал. Хотя и не хотел...

Репертуар ночного варьете
Заполнил душу и запутал мысли...
Как оптимист – рыдаю в декольте,
Как пессимист – задумался о жизни:
Она в тот вечер дважды не права.
Ну, Бог с той музой – я ж тебя обидел!
Чужие злые горькие слова:
«Я это платье где-то уже видел!»

Ну, залетела муза от другого,
За этот год я чуточку устал –
Довольно рано, ночью, в полвторого
Я пару раз её не замечал!
Банальная задержка вдохновенья –
На всех поэтов не хватает муз!
Я, как типичный гений, без сомненья,
Судить об этом строго не берусь!

Sense of Life: Postulates

Я помню день, да собственно, и ночь,
Когда мы с Вами жизни смысл искали...
Его искать я и сейчас не прочь –
Тем более, что Вы так помогали....
Да, я словам почти не доверял,
И на любовь совсем не делал ставки...
Но голову я с радостью терял –
С такой мадам и жизнь прожить не жалко!

Полувоздушный поцелуй –
И сердцу жарко, мыслям тесно...
Сегодня больше не колдуй –
Слова уже сложились в песню!
Такие смелые мечты –
Любви большой и необычной,
Пусть даже перейдём на «ты» –
Клянусь вести себя прилично!...

Зачем мне жить? Тоскую я два дня,
Без малого почти уже три ночи...
Где Ваши ласки, полные огня?
Да, собственно, и наши, между прочим!
Тревога, боль – ну точно быть беде –
В счастливый мир прикрыты плотно дверцы...
Я не оставлю душу лишь бы где –
Возьмите же меня навеки в сердце!

Murkato

Во мне от Бога много музыканта,
И я признаюсь, руку положая,
Обычно начинаю с пиццикато,
Потом глиссандо можно не спеша!
Преодолеваю вялость и сомненье –
Не на словах, на деле докажу:
И затаится чудное мгновенье,
Когда морденто я Вам предложу!

Во глубине минорной нежной гаммы
Меццопиано, тремоло всех нот...
Живой дуэт – совсем без фонограммы.
Особенно ценю я Ваш экспромт!
Когда же Вы предложите лигатто,
Ну, так я в этом тоже виртуоз!
Крещендо будет форте, без ферматы,
Как воплощенье самых смелых грёз!

Любимая, желанная реприза,
Души вибратто, тремоло опять...
Такая муза – просто Монна Лиза!
Тут по любому нужно продолжать!
Зимою жарко станет небосводу,
Среди пустыни роза расцветёт –
Когда мы в теме перейдём на коду,
Нам душу в клочья радость изорвёт!

Retro-love

Она проходит мимо,
Та, что была любимой,
А выглядит нормально –
И вовсе не печально...

Так что же это было?
Друг друга мы любили...
А как же наши встречи?..
А как же поздний вечер?

Такие перемены –
И не найду я темы...
– Ну как, тебе не скучно?
– Да брось ты, очень нужно!

И, улыбаясь мило,
В ответ меня спросила:
– А ты как, не жалеешь?
Во что теперь ты веришь?

Вот так оно и было –
Друг друга мы любили...
Она проходит мимо,
Та, что была любимой...
Она похорошела –
Да мне-то что за дело?

ЭКСКЛЮЗИВНЫЙ ЭКСПОНАТ

Коллекционная модель

Ручная работа

Оригинал

Возьми меня в коллекцию любви,
Мы наигрались разными словами –
Так осторожно, нежно приколи,
Затрепещу красивыми стихами...
С булавкой, на бархате в ларце,
На полочке отдельной секретера,
Отметит гость, какой-нибудь доцент,
С восторгом украшение интерьера!

В роскошном будуаре
Где полумрак зеркал,
Ты в том же пенюаре
Плеснёшь вина в бокал!
С изысканным прелестным,
Тончайшим ароматом –
Я стану интересным
И редким экспонатом!

И возвратившись радостно с Канар,
Чуть пригубив коньяк после джакузи,
Ты, может, вспомнишь драгоценный дар –
На этот счёт есть парочка иллюзий!
Я с ними жил: Надежда и Любовь –
Без них, как рыба, брошена на сушу,
Судьба моя – я хоть сейчас готов
В коллекцию тебе отправить душу!

Любовь неземная морская

Июльский пляж,
Морской вояж,
И твой роскошный макияж
Украсило море
Огромной луной,
На синем просторе
Волшебной порой!

Ночной причал
Всё замечал,
Одежду ветер разбросал...
Прибой, замирая,
Слегка шелестел –
Твой смех, дорогая,
Услышать хотел!..

А звёзды качались, играли с волной,
На палубу брызги роняя...
Судьба постаралась –
Подарок такой:
Любовь неземная морская!..

Такой пейзаж,
Как вернисаж –
Вечерний город, дикий пляж...
А волны догонят,
Бегут за кормой –
Прекрасно всё помнят,
Как было с тобой!

Прощай, мираж, –
Взял саквояж,
Затосковал весь экипаж!
И мается море
В дымке ночной –
Похоже на горе
Прощанье с тобой.

Парик, шампанское и свечи

О чём-то очень дорогом
Грустила ты отчаянно,
Когда роскошным париком
Взмахнула на прощание,
И от душевной теплоты
Я весь ослаб потерянно –
Раскис, размяк от щедроты,
Тобою мне отмеренной!..

Догорел свечи огарок,
Инеем душа покрыта,
И любовь, такой подарок –
Как шампанское, допита!..
Голос женщины любимой
В сумраке душевной ночи,
Меня силою былинной
Вдохнови или прикончи!

Я от восторга трепетал:
Зачем так нежно, милая?
Благодарю тебя, шептал,
Достаточно, любимая...
Слова с размаху, наугад,
На ветер с чувством брошены –
К нам зимней стужею назад
Вернулись так непрошено...

Судьбу свело

Больно мне, так больно,
Всего два дня, как целый год,
Память так невольно
Так беспощадно сердце рвёт...
Ночью тёмной тучей
Плывут минуты в никуда...
Случай, только случай –
А может, это навсегда?

Безумно я хочу быть с Вами –
Все мысли в точку вдруг сошлись,
Таковыми яркими цветами
Вошла та ночка в нашу жизнь...

Горечь, боль, разлука –
Душа исчерпана до дна,
Трудно друг без друга –
Любви не названа цена!..
Очень так похоже – Для нас двоих – одна
судьба!
Вы мне всех дороже –
И может, это навсегда!

Два невроза*

Как полюбил я Вас вчера,
Вам ни за что не догадаться –
Какая грусть пришла с утра!
Как я мечтаю вновь остаться!
Наедине, хоть среди дня
Вернуть подаренную вольность...
О, как измучила меня
Убийственная мимолётность!..

Для настоящего мужчины
Такая боль не по зубам,
Слеза пробилась сквозь морщины,
Вспорола душу пополам.
Однако больше половины –
Зачем так много Вам одной?
Души серьёзного мужчины
Вы прихватили за собой!

Берите всю. Совсем не жаль –
К Вам сердце тянется стихами.
Взамен прошу одну деталь –
Пусть повторится между нами,
Как Вы умело, как легко
Терзали душу откровенно –
О, как вчера я глубоко
Вас полюбил самозабвенно!

* **Любовь как встреча двух неврозов** (в согласии с учением И.П. Павлова о 2-й сигнальной системе, локализации функций работы больших полушарий мозга собак и др. высокоорганизованных позвоночных) – прим. автора.

Tango strings *

(заказ XXL)

Снимаю трусики ажурные с витрины –
Берите, девушка, подарок для души,
Для утешенья компетентного мужчины,
Не уходи, побудь со мною, не спеши...
Возле прилавка на просторах Украины,
Такое танго идеалов и надежд!
Здесь уронило счастье больше половины
Всего народа среди фирменных одежд!

Да, виноват, талантлив безнадёжно –
Могу продать дороже, чем купил!
На зависть всем, Господь неосторожно
Затейливой судьбою одарил!
Стою морозным утром, очень свежим –
Мадам, для Вас, сквозь лютую метель,
Вчера привёз в старинный город Нежин
Французский стиль – последняя модель!

Вы улыбаетесь – прекрасно понимаю,
Ничто не вечно – даже бизнес под луной,
Второй диплом совсем я скоро покупаю –
И адвокат я буду очень дорогой!
«Базар-вокзал» – меня суровая стихия
Втянула в бездну – всё-таки сберёт
Немного долларов. Вот закажу стихи я
О том, как торговал несчастный педагог!

«Вокзальное», Хмельницкий.

Счёт на 85 грн 94 коп оплачено 26.10.04

Тихотворенье

(упражнение-развлечение)

Лишь одно твое движенье –
Катастрофа и крушенье!
Сна и дрёмы разрушенье,
Смелых сладких грёз круженье!
Сразу столько вдохновенья:
Жизни, страсти, исступленья,
Беспокойства и горенья,
К неподвижности презренья!

Ох, и сильное влечение,
Прямо умопомраченье...
Прогоняет сновиденье
Только лишь одно движенье!
Вот такое положенье –
Просто перенапряженье,
Недоудовлетворенье –
Не уснуть мне, без сомненья!

Что же это за томленье?
Создаётся впечатленье –
Лучше б ты со своей ленью
Полежала без движенья!

Период вегетации

Всё на местах – классическая драма!
Не спите Вы, подушку беребя...
Устал и я от этого дурмана –
Шутя, любя обманывать себя.
И вот любовь настигла вновь!
Опять проснулись жизни силы...
И этот стих, и этот миг –
Конечно же, неповторимы!..
Как хорошо – мы с Вами незнакомы,
А то совсем бы не было истомы.

Монолог-с

Мадам! Вы нравитесь мне больше,
Чем это можно допустить.
Да я не вам... Избави боже!
Ну как же можно так шутить!
Вы просто ангел, Вы прелестны!
Я к Вам боялся подойти.
Когда? Вчера? На этом месте?!!
То был не я... С ума сойти!

Корнет, молчите – вас не просят!
А Вы поверьте – я влюблен!
Пардон, мадам! Меня заносит.
Пройдемте в сад. Здесь где-то он...
Я так устал... Жизнь офицера
Так одинока, так горька...
Любовь, Надежда... Честь и Вера –
Вот эта нежная рука!

Но, черт возьми! За что по морде?!!
Ах, это ветка... Ах, сирень...
Да тут беседка была вроде...
Откуда взялся здесь плетень?..
Вы мне давно небезразличны.
Да, признаю – был незнаком...
Хоть не совсем это прилично,
Я перебую Вас – я влюблен!

Волшебный миг, чудесный вечер –
Луна запуталась в ветвях...
Позвольте Вас обнять за плечи,
А вдруг здесь волки, в двух шагах?..
О, как Вы сильно задрожали,
Как будто волк уж ухватил!
И башмачок свой потеряли,
А я же только пошутил...

Я помогу Вам. Обопритесь.
Позвольте ножку... Боже мой!
Да что же Вы так суетитесь?
Ну что Вы сделали со мной!
Конец. Бегут чужие люди...
Зачем же было так кричать?
Вот Вы увидите что будет,
А я хотел лишь рассказать

О том, как бредил я годами,
В мечтах Ваш образ рисовал...
И как бессонными ночами
По-настоящему страдал!
Я думал – это интересно,
Ведь я ни капельки не вру!
Ну вот... Теперь все бесполезно –
Ведь я сижу уже во рву!..

Нет, помолчите – Вы толкнули!
По своей воле, что ли, сел?!
А сами лужу обогнули...
Какой кошмар! И не во сне...
Меня волнует цвет мундира –
Ну как тут честь не уронить!
Да Вы хотя бы для блезира
Не улыбайтесь, черт возьми!

Ага, толпа... Вас презираю!
Ну прямо с детства не терплю!
Да-с, подпоручик. Я гуляю...
Молчать, иначе пристрелю!
Люблю пожить я без оглядки,
А если с риском – так вдвойне!
Ну, так в чем дело? Я в порядке.
Но что за мерзость тут на дне?!!

Огня подайте! Ну и рожа!
Я вас побил еще вчера?
Позавчера?! Вполне возможно!..
У графа, помню, шла игра...
Я обесчестил?! Ну, мерзавец...
Я здесь ищу свой эполет!
Да у нее всю жизнь румянец...
Где мой дуэльный пистолет?

Ну я и влип... Ужасно мило!
Прекрасно вижу – вы отец!
Вы одобряли молчаливо...
Вы сам законченный подлец!!!
Маман! Держите это в тайне –
У вас же тоже ни гроша!
А украшеньё вашей псарни
Я здесь прикончу. Без ножа.

Со мной такое крайне редко...
Но, право, это не пустяк:
Никак я не найду беседку,
Где мной припрятан был коньяк!
Но, боже мой – ну сколько можно!
Один нашёл – второго нет...
Нет, обвиненье ваше ложно –
Я здесь ищу свой эполет!

Святой отец! Храни вас боже!
Какой я дьявол? Ерунда!
Смотрите там, поосторожней –
Она и вас столкнет сюда!
Сигару мне. И удалитесь.
Сейчас приду я. Прямо в зал...
Подите сами вы проспитеесь –
А мне – шампанского бокал!

Нехорошо-с все обернулось...
Такой конфуз, в такой глуши...
Все от того, что Вы коснулись
Моей разнузданной души!
Нет, не ищу я оправданья,
В себе уверен я вполне –
Мадам! Я требую свиданья,
Но где-нибудь наедине...

Монолог-2с

Из кулуаров – в будуар!
О, нет мгновенья драгоценней –
Наденьте тот же пеньюар,
В котором были Вы на сцене.
Корзину роз я Вам привез,
И, ради Бога, не сердитесь!
Какой мороз? Что за вопрос!
Да неужели Вы боитесь?

Любви пожар моей, мадам,
Растопит холод лютой стужи,
А это друг... Штабс-капитан,
Он проиграл мне этот ужин...
Усталый вид, слегка побрит,
Но он, поверьте, славный мальчик!
Не говорит? Он просто спит...
Я же сказал – они-с устали!

Нам без него не обойтись,
Когда дойдет до эпатажа.
Как не крутись – хоть провались,
Ведь у меня нет экипажа!
Но боже мой! Там кто такой?
Да нет же, точно за портьерой!
Не за стеной! Постой, постой...
Да у него бокал с мадерой!

Мадам, поверьте – я боюсь.
Мы секундантов ждать не будем!
Я с ним сейчас же разберусь –
Давайте выпьем – и приступим...
Я знаю дам – нельзя без драм,
Но портить ужин!.. Как же можно!
Да я не вам, штабс-капитан,
Хотя вы тоже невозможны...

Ведь к этой жизни аппетит
Во мне нагулянный в атаках,
А штатский, спрятавшись, стоит,
Как это скверно все, однако...
Да, жизнь – игра... Не за царя,
Не за Россию-мать родную,
Видать, пора погибнуть зря,
Хоть мало чем я здесь рискую...

Пусть хор цыган «Царя храни»
В полночный час, под звон гитарный,
Исполнит, черт Его возьми,
Но чтоб мотив был погребальный!!!
Через платок спущу курок *.
Нет, денег мне не предлагайте!
Такой урок пойдет вам впрок...
Очнитесь! Стыдно-с, не хватайте,

* *Через платок* – способ стреляться на очень жёстких условиях. Читай русскую классику... (прим. редактора).

Штабс-капитан! Какой позор!
Верните деньги и не лезьте:
Мы джентльмены. Разговор
Идет здесь о Высокой Чести!
Ах, я дурак? Вот даже как!
Я оборву вам бакенбарды...
Любитель драк... Не просто так
В лицо тот граф швырнул вам карты!

Без лишних поз – вас на мороз,
Штабс-капитан, прошу к барьеру!
С охапкой роз, что я привез,
А вам – обратно за портьеру!

P.S. Неплохо, брат, пошли дела...
Я не могу сдержаться дольше:
Однако, третьего числа
Нам денег дали вдвое больше...

Прикладная поэзия

Вчера опять рыдал в колени,
Что я обычный скромный гений,
Упрёк для многих поколений –
Меня поймут через века!
Такая долгая отсрочка
Порой ведёт себя, как точка,
И вдохновить лишь может ночка,
Раз не настал мой день пока!

Я ощущал подъём в разлуке.
Большого творчества начало –
Ты всё, конечно, замечала,
Когда я брал тебя на руки...
Уже почти на всё согласна
Твоя богатая духовность...
Совсем забыв про осторожность,
Она волнующе прекрасна!

Ты основательно хотела
Поменьше слов, побольше дела,
И окончательно созрела
Моя безумная мечта!
При жизни просится признание:
Моё высокое призвание –
Вполне приличное желанье:
С тобою многие лета!

Задушевные ремиксы

Зайду на час.

Калиф 8(04631)030201

Меня нашёл в моих мечтах,
И так изысканно любил!
Был смел и щедр не на словах –
Но регулярно уходил...
Какой здоровый был калиф!
И как держался добрый час –
У ног моих волшебный миф
До глубины меня потряс!

Его приход, его уход,
В алмазах небо – пелена,
Калиф на час – всегда не тот,
Мужчина нужен как стена.
Родной, надёжный нужен друг,
Поймёт который всякий раз –
Ну что такого, если вдруг
Зайдёт калиф на час!

Зашёл бы на часок, калиф!

Эммануэль 8068777777€€

Я заказала киви свежий сок –
Одно жлобье, меню здесь бедновато.
Пошлю весь зал в провинциальный шок:
Давай коньяк. Сто грамм. И плюс вибратор.

Мы поворкуем, словно сизари.
Чего притих в углу, как стеклотара –
Ну, я готова. Не тяни, бери –
Там в косметичке где-то есть виагра...

* * *

*Здесь в постели родной,
Я как гость нежеланный,
Утончённая брань –
Сердце-душу знобит...*

Л. Коц-на Бобер, П.Тыць

О, я себя теперь отлично знаю –
Открыла ты на правду мне глаза!
Любимая, желанная родная...
Как много чувств! Вот-вот пойдёт слеза...
Как оказалось – груб и неотёсан,
Хвастливый шизофреник и брехун.
Придурок я. Диагноз без вопросов!
Хитёр – скрываю ловко слабый ум.

М-да... Нечем крыть. И слёзы не помогут.
Пришла такая злобная беда...
Любимая, я очень сильно тронут –
Я больше так не буду никогда!
Меня несёт. Я весь в плену эмоций.
Любовь порой бывает очень зла.
В душе бурлит какой-то вредный стронций –
Достаточно. Ни слова про козла!*

Слабое звено

В душе отдельно взятого мужчины
Построен рай. Сегодня годовщина
К заветной цели смелого движенья,
Свободного и сильного вторженья:
Преграды прочь – Вы, как тайфун-цунами,
Победу взяли голыми руками.

* Из отчётного концерта выпускников Черниговского музучилища 1986 г. (прим. песенного редактора).

Шармы харизмы

* * *

Ушла любовь. За ней другая...
Но как легко их с третьей спутать!
Да это ладно. Боль иная –
Уж нету денег.

Надо думать...

* * *

Как неуместно Ваше ржанье,
Пора взволновано дышать!
Мадам, минуточку вниманья –
Я начал Вас уже ласкать!

* * *

Мы будем только о душе –
У Вас такое тело!
Мой мир духовный весь уже
Готов идти на дело!

* * *

А она говорит: Уходи,
Вместе нам уже нечего делать –
Новизна уже вся позади...
– Нет, не вся, – говорю, – погоди,
Предложи, например, пообедать!

Коррекция судьбы

*Буду покорным рабом
прекрасной госпожи.*

(04631)-01 (газета «Нежный рынок»)

Покорный раб прекрасной госпожи –
В объятиях расплавленные сети...
Я умоляю – только удержи
Меня возле себя на этом свете!
Я снова рву безумные слова,
Когда луна бросается на шторы –
Как робкий паж, укравший кружева,
Целующий волшебные узоры –

Твоей души все тайны,
Несказанно желанны,
Бездонны и печальны
Роскошные глаза –
Надежды вдохновенье,
Далёких звёзд круженье...
В которых отраженье
Моя нашла слеза!

Позволь мне удержаться на лету,
В своей любви мне укажи причину
Для жизни – и земную красоту,
И страсти миг, забвения пучину!..
Я умоляю – голову вскружи,
Танцуй, шальная, и веди по краю:
Прекрасный раб покорной госпожи –
От смелых грёз в блаженстве замираю...

Компресс кармы

* * *

Это радость, это боль —
Заняты все полочки!
Эх, куда же деть любовь
Новую с иголки!

* * *

Мой путь к тебе извилист был и долог.
Ну, кто мне доктор, опытный лобзолог?!

* * *

Любовь — как песня. Веселее
Тому, кто это замечал.
Без поцелуев жизнь длиннее,
И полноценнее печаль.

* * *

Подспудно, втуне, исподволь
На адюльтере зиждется любовь!

* * *

Вместе с идеалом
Укроюсь одеялом!

* * *

Душа закрылась, громко хлопнув дверцей, —
Ноги твоей не будет в моём сердце!!!

* * *

Один лишь взгляд — я наповал сражён,
Готов разбить трибуны на корриде,
Да я готов и к черту на рожон —
Лишь только б Вас, мадам, не видеть!!!

* * *

Ушёл в себя. И там достали.
Вот эту мысль — и ту украли.

Зачистка ауры

* * *

Едва знакомы. Это остро.
Найдётся вдруг укромный остров –
И без удобств, и в трезвом виде...
Что вытворяют!

Я не видел...

* * *

Вы так легко
Вдруг увлеклись делами –
После всего,
Что быть могло меж нами!..

* * *

И вот когда Вы сели за рояль,
Пошла волна. В одежде стало тесно.
В разрез ногой давили на педаль –
Вы ж издевались! Надо мной.

И песней...

* * *

Только выглянешь ты из обложки –
Станет дорог десерт и без ложки!

* * *

– Позвольте Вас, мадам, растрогать,
Моя слеза к Вам в душу ищет лаз!
– Уговорил. Не буду нынче строгой.
Попробуй. Трогай. Можно и не раз!

* * *

I remember all,
My dear girl.
That's all.

Плач бизнесмена

– Тебе-то что! Ты платишь не деньгами –
Всегда готов набор красивых слов,
Чтоб угостить вчерашними стихами,
Сегодняшнюю, свежую любовь!

Март&апрель – душа с петель!

Улыбнитесь, встрепенитесь –
Наступил уж месяц март,
И вообще, приободритесь –
Вас приветствует физмат!

Ассистенты, лаборанты,
Кандидаты в доктора –
Да раскройте вы таланты,
Ведь давно уже пора!

Заготовьте анекдоты,
Не советуясь с женой –
Хоть потом возможно, кто-то
Месяц будет сам не свой!

Заслужить аплодисменты –
Вот где можно иногда,
Даже если в ассистенты
Вас забросила судьба...

Обязательно в программе
Легкий флирт и тонкий шарм –
И увидите вы сами,
Как обрадуете дам!

Частые позывы

Моей мысли сильны потуги,
Ничего, что я тихий с виду...
Вы держитесь за что-то, други –
Я сейчас вам чего-то выдам!

Со вчерашнего я – ни грамма,
А сегодня – слегка уж принял...
Но невыполнена программа,
Я конкретно ещё не двинул!

Я хочу по большому... счёту –
От желания аж синею,
Как бы выложить всё народу –
Я же чувствую, что трезвею!...

Намеренья мои крепчают –
Хоть морально – да двину в морду!
А, притихли? Шучу. Стращаю...
Безобиден я для народу...

*Я должна быть красивой и счастливой.
И больше я никому ничего не должна.*

Avon

О, я люблю самозабвенно,
Так глубоко, проникновенно,
Так безоглядно, совершенно –
Люблю себя я вдохновенно!

Om Ori Flame

Под наблюдением хатних муз

Поэт созрел... И музы перегрызлись.
Домашние и дикие совсем –
Переживают дружно явный кризис,
Как много было слишком смелых тем!

– Меня любил – я тем и знаменита,
Подарит мысль мудрейшая из муз,
– Когда пегас лягал меня копытом,
На крыльях я носила этот груз...

Другая муза – в розницу и оптом
Талант держала, сколько было сил,
И отпускала только первым сортом,
А он вблизи бывал и некрасив!..

– В моих ладонях ягоды клубники
Он находил. И лютою зимой,
Ну совершенно летние картинки
Прошли по жизни только лишь со мной!

Меня имел он всю для вдохновенья,
И по частям давала, и в кредит,
Любовь и жизнь – весь смысл стихотворенья,
Приобретал со мной товарный вид!

...

Поэт при жизни счастлив. Ненадолго,
С кем по пути, – весёлая дорога!

Надолго ли?..

Ну вот и всё. Я помню твёрдо,
Всё, что пора забыть досрочно.
Вполне законченным аккордом
Душа сложила веер прочно.

Теперь уж можно. Боли нету.
В колодце памяти усохшем,
На дне – созревшему поэту
Жить в настроении хорошем.

Аншлаг

Извилины, морщины интеллекта
Перекликаются во мраке подсознания.
Всего их две. И хватит для поэта –
Самовлюблённость и безумство дарованья...

Exit

Оставь надежду, всяк в себя входящий,
Где ненависть швыряет бумеранг,
Над пропастью раздумий воспаряющий –
Всяк для себя там станет лучший враг!

* * *

Я жил, Любовью подстрекаем,
Я с Верой был неутомим.
С Надеждой стал неугасаем.
Духовной жаждою томим,
Я много жил. Но больше пил...
Любви, Надежды, Веры – мало,
Видать, *Софии* не хватало!

* * *

Эх, подруга-тоска,
Эх, разлука-любовь!
Почему так близка
Мне дарящая боль –

Ты, родная печаль,
Ты, любимая, жизнь,
Уводящая вдаль,
Уносящая ввысь!

Моё иначество

Я с морем говорил. Недолго.
Всё больше с ветром. Даже в стужу
Я с ним общался. Очень много
Костёр услышал, гревший душу
Родным и тёплым пониманьем –
Аж сердце млело. Зрели звёзды,
Как толковал я с мирозданьем
На берегу. Один. В час поздний...

...

– А мне хоть слово? Зрела ж рядом!
– Да ну, зачем? Поймешь ты вряд ли...

Абонент вне зоны

Загулял с метелью в глухомани –
Ветер засыпает на бегу.
И прилёт за дальними домами
Чей-то муж, чернея на снегу...

Смотрит вдаль сквозь стынувшие слёзы,
Не найдёт жена своей вины –
Что приспали лёгкие морозы
Телефон в объятьях тишины...

* * *

Нынче я в своем мозгу
Зафиксировал тоску.
Я ее сейчас взлелею,
А потом с тобой развею!

Прелюдия

– Пойми: обыденность и серость,
Души бескрылость и опрелость...
– Да поняла я.

Расхотелось...

Маета

Ушла теплота – пришла пустота,
Ушла пустота – пришла тошнота...
Эх, не та!

А вам слабо?..

Как много чувств каким-то людям!
Лоснится счастье на их лицах.
Везёт же некоторым – любят...
Сумели же договориться!

Да-с!..

Ты жил и пил всегда не по таланту.
Я, батенька, скажу наверняка –
Познал ты грусть вблизи, как доминанту,
Коль женщин обожал издалека.

ФОТО: Эйфелева башня, невеста на руках

*Любви нашей мало пространства,
Но мы не меняем гражданства!
Рассвет на Монмартре встречаем,
И в Нежин домой приезжаем!*

С утра мы прошвырнулись по Парижу...
Спросила ты: А смог бы на руках,
На Эйфелеву башню, и не ниже,
Меня поднять с улыбкой на устах?
Ну как найти сегодня оправданье ?
Вчера бы смог! Теперь – вопрос сложнее...
Люблю я твои смелые желанья,
Но ночью надо было быть скромнее!..

* * *

*Мама папу долго была,
Потому что заслужил —
Он вчера по телефону
Тихо с тетей говорил!*

Никаких условий для души обмана,
Словно птица в клетке присмирела мысль,
Без красивых женщин, легкого романа
Очень утомляет и проходит жизнь!

Вот уеду — не вернусь!
Даже если вспомню,
То спокойным будет пульс
И дыханье ровным...

Может за лесами, может за морями,
Вспугнутое счастье отыскать пора!
Голову задравши, вслед за журавлями,
Я, наверно, тронусь завтра же, с утра...

Где меня нет и не ждут —
Там намного лучше!
С полуслова там поймут —
И полюбят тут же...

Нестабильный спрос

Окончен торг. Остыла на прилавке
Придержанная с августа любовь.
На зимней распродаже нет надбавки —
Придёт весна, поднимет цены вновь...

Мадонну красит место в Эрмитаже —
Здесь, на рядах, — она Эммануэль!
И кто-то на сезонной распродаже
Возьмёт коллекционную модель!

*...И музыку слушать. Каждый свою.
Любовью заняться. Каждый своей...*

Оказалась любовь несчастной,
Такой маленькой, незаметной...
Небезумной и неопасной –
Злой и слабенькой. Всё про это!..

Да, всё напрасно. Жар души и пыл
Тихонько стынет, тянется к забвенью.
Вчера про это с удовольствием забыл.
А вот сегодня вспомнил. К сожаленью...

Всё, конечно, мгновение.
Ну, а Ваше присутствие,
Это только воздействие
На с ума моё шествие!

Единственный мой – не единственный!
И я – не единственная:
Остынет наш остов таинственный
И время залижет края...

Кто-то жил через день,
Кто-то пил через раз –
Вот ему-то не лень,
Он бы смог хоть сейчас!

Классная дама

Мужчина меня сильно напугал,
Сначала аппетитом – потом страстью!
Дала ему довольно средний балл –
Он сразу не открылся большей частью...

Закончить мне тот вечер как-нибудь
Помог мой опыт трудный. Еле-еле
Лишь по утру расстались отдохнуть –
Повысить балл мы всё-таки сумели!

Эксклюзивный креатив

С утра хотелось. Но не смог
Забыть об участии поэта –
Крутил строку в бараний рог,
До слёз обрадовать при этом
Тебя хотел я – видит Бог!

Полусофизм*

- Так что могло спасти тебя,
поэт?
- Красивой, умной женщины
любовь!
- Но женщины такой на свете
нет!
- Тогда любовь практически
любой!..

* **Софизм** (гр. Sophisma) – рассуждение, в котором делается вывод с нарушением законов логики: *«то, что ты не терял, ты имеешь. Ты не терял рогов, следовательно, ты их имеешь»* – прим. редактора.

III. Крылья мешают ползать

* * *

Талант купили оптом – распродажа.
Лежалый, молью трахнутый, без спроса.
При расфасовке в розницу – пропажа!
Украли? Вряд ли! Потеряли просто...

Ментальный гламур

Я огорчен. Растут на яхты цены
И Клавка Шифер в крайностях остра.
Критические годы. Будут сцены –
На южный берег ей пора. Остра.*

Мачо не плачут

Что-то крылья мешают ползать,
А привстану – рогам тесно.
Да, пожалуй роптать поздно...
Ну и ладно. Спою песню.

* * *

Сочииняю эпитафии,
Сокращаю биографии –
При наличии okazji
Могу делать эвтаназии!

* Редкая птица допрыгнет до середины Остра без разбега.

Речка Остёр – левая притока Десны (бассейн Днепра) протекает по Черниговской области возле Нежинского государственного университета имени Николая Гоголя. Антропогенное давление на этот водоём приводит к его дальнейшему упадку (GOOGLE.COM. UA) - прим. автора.

Мутновидец

Я трансформеров подлых суть
Насквозь вижу. Их псевдобротию –
Всех пошлю на астральный путь –
В левитацию, в телипатию.

Карму драить могу до дыр,
Медитирую ирреально.
Я – портал в паралельный мир.
Наливай, пропуцу. Орально.

Песня вегетарианца

Трупами – не питаюсь!
Шлаки выходят слизью:
Каждый миг очищаюсь
И наслаждаюсь жизнью!

Пахнет урина цветами –
Внутренний мир харизмы...
Правда, болит местами, –
Вёдрами ставлю клизмы!

На этюдах

В мире нет гармонии,
Нету равновесия –
Пузырьком с истории
Вынесет процессия!

Про это

Я не права. Но ты ж и пожалеешь!
Не обольщайся – помнишь прошлый раз?
Тогда я исполняла, *щас* прозреешь:
Плебей, то был наигранный оргазм!

**Песенка младших
околонаучных сотрудников**

*Сергею Давиденко,
кандидату тех наук...*

Может, сами и не те мы,
Зато те поднимем темы,
И поможет нам хозтема
Разрабатывать кристалл!

И хоть дети мы застоя,
Избежали мы запоя,
Помня правило простое –
Не споткнулся – не упал!

Даже если стукнет тридцать –
Будем все-таки стремиться,
Постараться защититься –
Нашей жизни идеал!

Нам до пенсии не скоро,
Без упрека, без укора
Доработать до упора,
Чтоб никто не помешал –

Мы без славы, без величья,
И скромны до неприличья,
Сохраняем мы обличье,
Соблюдаем интервал!

Мы спокойные ребята,
На свою живем зарплату,
И почти не виноваты,
Что не тот пошел кристалл!

Нежин-Киев-Нежин, 1986 г.

* * *

Мой друг уехал в Магадан...

В. Высоцкий

Мой друг собрался на физмат –
Снимите шляпу, снимите шляпу!
Он поступает просто так,
А не по блату, ох, не по блату!

Я знаю, кто-то скажет: – Зря!
Как так решится – всего лишиться?
Ведь он не знает букваря –
Ему б лечиться – а он учиться!

Но он сказал: – Мои друзья! –
Там все такие, как и я! –
Собрался он, как на парад –
И на физмат, и на физмат!

А мне удел от Бога дан,
Слабо менять свои привычки!
Не на физмат, не в Магадан –
С гитарою по электричкам

Я буду петь под струнный звон,
Про то, что будет видеть он...
Чего вовек мне не видать –
Про тот физмат, про тот физмат!

* * *

*Он ругался и пил. Я за ним по пятам.
Только в самом конце разговора
Я обидел его, я сказал: – Капитан,
Никогда ты не будешь майором!*

В. Высоцкий

В ресторан я, в «Полесье», зашёл – сам не рад –
Если вы собирались – вернитесь.
За столом одиноко сидит кандидат.
– Разрешите? – спросил я. – Садитесь!

Он, как видно, уже... Мне за ним не успеть.
Говорит о заслугах научных...
Мол, старайся, студент, если хочешь иметь
Кусок масла на хлеб свой насущный...

Повторили еще. Заказали салат.
И вдруг голос я собственный слышу –
Говорю я ему: – Ты ж простой кандидат,
И здесь вряд ли поднимешься выше!

Закричал он тогда, и пустил руки в ход –
Навалился со всем интеллектом.
– Да за что ж ты его? – удивлялся народ:
– Ты что, сам, что ли, не был студентом?..

*...Я получку один пропиваю
И плюс премию каждый квартал!*

В. Высоцкий

Был студент я физмат факультета
И стипендию я получал,
Обладая душою поэта,
В тот же вечер ее пропивал!

Тот кто пьет, вы наверное в курсе, –
Тот веселый и радостный друг...
Ну, и, кроме невесты на курсе,
У меня очень много подруг!

Есть четыре подруги с музпеда,
Одна местная есть, уж в летах...
Кроме этого, с прошлого лета
Одну даму я помню в очках...

Я с невестой задачки решаю –
А подругам – себя и вино!
Каждый вечер я пью и гуляю,
А как ночь – истязанье одно!

Вижу я что здоровье тает –
В институте разгон и скандал!
Никаких моих сил не хватает
И стипендию я потерял!

Синяки и морщины на роже –
И сказал я без лишних так слов:
«Знаете, хватит – здоровье дороже!
Поищите других дураков!»

Красота – я теперь отдыхаю!
Как мне чудно – зачем я страдал?
Я стипендию сам пропиваю –
И плюс то, что папаша прислал!

*Уходит капитан в далекий путь, –
И любит девушку из Нагасаки!*

В.Высоцкий

Он был студент. И, скажем так, – серьезный был!
Учил он преданно все формулы и знаки,
И, если вечером куда он и ходил, –
Так это к девушке из биофака!
Она с французской тушью на глазах,
Она так любит красочные лаки!
И ходит в потрясающих джинсах –
Ох, эта девушка из биофака!..

Она с такой помадой на устах...
Ей, видно, кто-то возит с Нагасаки!
И вечерами танго в кабаках
Танцует девушка из биофака!
Так вот, встает студент на ложный путь –
Все забывает формулы и знаки!..
Уходит он с занятий как-нибудь –
И любит девушку из биофака!

Помаду алую, как кровь,
Коттоновые куртки цвета хаки -
И пылкую, и страстную любовь -
Дарил он девушке из биофака!
Однажды поздно вечером гулял
И, как всегда, мечтал о биофаке...
Случайно ее в сквере увидал
С красивым мальчиком, – но из филфака!

На ней совсем испорчен макияж –
И на его лице помады знаки!
That's oll: какой сюжет, какой пассаж!
Ох, эта девушка из биофака!..

Встрепенись, мгновенье!

Начало

Когда кому-то ставят двойку,
Не скрою я, приятно так –
Тогда и я со своей тройкой
Как будто даже не дурак!

Развитие

Я человек, рожденный для страданий,
Для сладких грёз, для разочарований,
Полёта мысли дикой, непослушной,
Мечты – и недоступной и... ненужной!

Кульминация

Информация – компиляция,
Апробация – профанация,
Репутация – деградация,
Релаксация – диссертация.

Эврика

Мне молотком грозил невропатолог,
Мне в душу нежно лез сексопатолог,
Мне психиатр сочувственно кивал,
Патологоанатом утешал.
Невроз, склероз исчезли враз.
Как молот,
Меня пришиб вчера маразм –
Пишу вот.

Конферанс

Сейчас поэт, известный очень... мало,
Прочтёт последний (очень верим!) стих:
...Его нам только здесь и не хватало,
Прозреем сразу.

Только б он затих!

(аплодисменты)

Вечный зов

- Что за сборище пляшет убогое,
То ли плачет, а то ли мычит?
- Музыканты. Блаженные многие...
- Ну,пусти их. Я дам на харчи.
- Это лишнее. Горло б смочить!

* * *

*На подоконнике друга моего Женьки Б.
есть ваза, выдавшая виды:
домик окнами в графский сад...*

Я сегодня до зари
Встану,
Сам себе налью и сам
Выпью.
Что-то с памятью моей
Стало –
Вижу морду наяву
Рыбью...
Может, зеркало моё
Косо?
Я в ознобе от него
Пряну,
Но вопрос стоит весьма
Остро –
Я сижусь-то ведь почти
Прямо!
И держу стакан почти
Ровно –
Кто же пучит криво мне
Глазы?
Накось, выкуси! – долью
Полно
И занюхаю – вон с *той*
Вазы!...

Белка на подскоке

В полночь вдруг запахло серой
И смолой.
Мы без паники с Валерой –
По второй...
Но в душе моей томленье
Взросло –
Мы измерили давленье.
Помогло...

В шифоньере бормотанье,
Злобный смех,
Обострилось обонянье,
Как на грех!
С антресолей к нам с ухмылкой
Прыг за стол –
Заяц! Рыжий. И с бутылкой –
Не пустой.

Держим паузу. Зачем он
Нам такой?
С кочергою и поленом –
Прыг второй!
Всё. Достаточно, ребята,
Кворум есть.
С белкой будет многовато,
Хватит лезть!

Нетерпенье сердца

Хочу сразу и всё.
Ещё сверху чуть-чуть.
А когда пронесёт –
И вершок заглотнуть!

Полнолуние

Трепещи, муза!..

Плач Дездемоны, тень без лица –
Гамлета ищет призрак отца,
Из подземелья в жуткой ночи
Вырвется эхо. Филин кричит.
Крылья коснутся тихо лица:
Это не ангел – гаснет свеча!
Вцепится ворон или вампир,
Рвёт паутину луч Альтаир...

Омут заросший. Мёртвая зыбь
Холодом сводит корни в изгиб –
Ржавой ограды петли скрипят:
Кто-то крадётся, скрытый до пят...
Схватит за горло чья-то рука –
И оборвётся наверняка
Стихотворенья жуткая нить...
Кто на такое смог вдохновить?!

* * *

Да, времена суровые настали...
Я перспективу лично ощутил:
Меня вчера здесь просто обругали –
А нынче я по морде получил!
Но, слава богу, есть во мне закалка,
Я не позволю в душу наплевать!
Не струсил я. Их было очень жалко:
Собравшись с духом, я сумел УДРАТЬ!!!

* * *

Я сидел у дисплея. Светало...
Меня белочка дважды хватала.
Хорошо, что не мыл я стаканы–
Прогоняли ее тараканы...

Да, но зачем?..

Лицо бледное,
Мысли серые...
Чувства вредные,
Очень нервные.
Вечно сунется –
Век не видел бы!
Еще хмурится –
Мол, обидели ...

Мол, не поняли –
Не унять никак!..
Ну, вы вспомнили
Про кого я так?
Это я любя –
Хоть оцените?
Это – про себя...
Вы поверите?

* * *

В. Хайфу

Птице вольной наказанье
Даже клетка – тут же гриль!
Сделать, что ли, обрезанье?
Ехать, что ли, в Израиль?
Я притих на наковальне,
Над которой молоток...
Страшно делать обрезанье!
Только гляну – сразу в шок!
Это ж вам не трали-вали –
Скальпель местного спеца!
Вам смешно – а я в печали,
Без начала...

И конца.

IV. Сказки для страшного школьного возраста (UK & RU- рэн)

Козлик

*Опытный ди-джей,
Лыба до ушей,
До ушей оскал –
И чтоб так весь зал!*

Жил-был у бабушки серенький козлик,
Рожки имел он и маленький хвостик
Бабушка козлика очень любила
И пепси-колой частенько поила!
Слишком бабуся козла баловала
И в огород иногда допускала...
Скромненький козлик совсем распустился,
Даже сосед на него рассердился!

Ножками топал, бодался рогами,
А иногда даже щелкал зубами!
Ну, а бабуся все больше любила –
Просто в кровать ему кофе носила!
Долго соседи просили, кричали,
Серого волка на помощь позвали!
Страшный волчище пришёл на подмогу –
Серого козлика цапнул за ногу!

Ну, тут наш козлик, совсем озверевши, –
Всех разогнал он, на волчика севши!
Ох, напугал бабку серенький козлик –
Остались от волчика ушки да хвостик!!!

Мама-коза была светская дама,
Часто скучала одна на Багамах...
Ну, и практически каждое лето
Вдруг наезжала с огромным приветом...

*Козлик рос здоровым,
Бодрым и весёлым,
Ладил он с природой
И следил за модой!
В серой скромной шкуре
Близок был к натуре –
Нес по жизни гордо
Свою козью морду!*

Каждому ясно – такие манеры
Благоприятны ди-джея карьере.
Вырос козлице красавцем-нахалом
С фотогеничным широким оскалом...
И в неприлично разодранных шортах
Или в обтяжку из лайкры колготах –
Аж заводился от собственной шутки:
Ну-ка, родные, так где ваши руки?!!

Просто, доступно, без помощи текста
Блеял с экрана о радостях секса!..
Чем это кончится – бабка гадает,
На телевизор подруг приглашает!
Помнит она, как козёл распускался –
Да на папашу с рогами пускался!...
Зря он тогда огрызался на папу –
Папа-козёл был простым депутатом!

*Ну, так вот в чём дело!
Почему так смело
Всюду совал морду,
Близок был к народу!
Ладил он с природой
И следил за модой,
Нес по жизни гордо
Свою козью морду!*

Украинский хор (можно наложить на последние строчки припева, *коломыйки*):

А могла бабуся
Мати просто гуся,
А могла бабуся
Мати доброго гуся!

Шиді-ридi, шиді-ридi,
Шиді-ридi – ме-е-е!
Ой, гоп, бабуся
Веселенького гуся!
Ой, гоп, повернуся,
Кругом себе подивлюся –
Може б, краще та бабуся
Завела собі дідуся!

Coda (хабанера из Бизе)

*Козлик: – У любви как у пташки крылья
Остальное как у ме-е-ня!*

*(бодает бабушку-Кармен, красивую и смелую.
Юбка – платок тореадора взлетает довольно высоко...)*

Алёнушка и Серый Волк

Лютый ветер в поле свищет,
Рыщет по полю Волчище,
Глядь – с подветренной сторонки
За стогом сидит Алёнка,

Вся от холода дрожит,
Говорит: Давай дружить!
И сказал, подумав, Волк:
– Ну какой от дружбы толк?

Если мы с тобой друзья,
Значит, съесть тебя нельзя!
Тут бы сказочке конец,
Кто всё понял – молодец!

Но мораль чтобы догнать,
Тему можно раскачать:
Мысль проникнет незаметно
В мозг, затаренный конкретно!

*Помню, в детстве я
Слушал у огня
Прикольный бабушкин рассказ,
О богатырях и волшебниках,
О добрых молодцах
И красных девицах,
Что по ночам так мучали меня!*

После бури, после ломки,
Кроя матом небо громко,
В поле бегают девчонка...
Догадались кто? Алёнка!

Ветер стих – почти не стонет,
Не дай бог пургу нагонит!
Может, недовоспитали,
Может, перенапрягали –

Сто пудов – она скучала,
Вдруг – навстречу ей Волчара!
– Что, Акела, промахнулся?
Серый сел, аж поперхнулся...

– Да чего ты это, дочка,
Я ж по жизни одиночка...
– Это супер! Одобряю.
Я в гробу видала стаю...
Братец Ваня, малолетка,
Словно вырвался из клетки,

Ну совсем дурак, прикинь ты –
Только стадные инстинкты,
Пьёт на шару, как мужчина,
Ну типичный стал козлина!
Клянчит деньги, нависая, –
Мол, компания такая!

– С твоим братцем тусовался –
Выше крыши нахлебался...
Первый раз он был с невестой,
Всё искал глухое место –

Я помог, как Сивка-бурка,
Он же вёл себя, как урка.
Ну, прикинь ты – что за такса,
Ночь вози за десять баксов!?

По охотничьим угожьям
На горбу и без поводьев!
Там, где ели голубые
Прячут иглы молодые –

Да, Алёна, леший знает,
Кто их перевоспитает!
Ну, в натуре, твой братан,
Весь неправильный пацан!

Что ни ночь – так шире дали,
Нагружали и кидали:
Я скакал, что джип-чироки,
На постой в стабильном шоке:

Если б только наркоманки –
Попадались нимфоманки!
Уж забыл когда тайком
Лесом гнал порожняком...

Я ж по жизни не злодей
В танцах конченных людей.
И зачем – я не врублюсь –
Мне такой моральный груз:

«Витязь», весь в пятнистой шкуре,
Подписался против дури,
Фэйс, укрытый в камуфляж,
Аж пробило на мандраж!

– Ну ты, серый неформал,
Ты такого начесал,
Что в любом приличном клубе
Будут в шоке и в отрубке –

Твой рассказ прозреть заставит,
Без базара – может вставить
Слегонца конкретный кайф,
А без кайфа – что за лайф?

*Помню, в детстве я
Слушал у огня
Прикольный бабушкин рассказ,
О богатырях и волшебниках,
О добрых молодцах
И красных девицах,
Что по ночам так мучали меня!*

Да, напряг по жизни Волку –
Пора спрыгнуть на концовку.
Всем любителям экстрима,
Может в тему, может – мимо

Для Алёны предлагаю:
Кто не шарит – не втираю! –
Заказать крутой коктейль
Типа для Эммануэль!

Вся мораль: чтоб не для скуки
Вы держали свои руки
На виду у всей массовки
Без пантов и распальцовки

Раздуплились тут мозгами,
Тупо дрыгали ногами,
И, в формате сказки новой,
Оттянулись по полной!

*Изготовлено: осень 2004
Употребить до: осень 2007
(прострочено!)*

**О том, как добрый молодец женился, или
О по-своему несчастных**

*...И к по-своему несчастной
Бедной узнице зашёл...*

В. Высоцкий

Стоит Нежин на берегу Остра могучего,
Знаменитый тем, что есть здесь институт.
Много было здесь чего, уже минувшего,
Много может чего вспомнить старый пруд...

Приезжали, поступали
Из окрестных деревень.
Городские попадали –
В общем все, кому не лень!

Добрый молодец Иван* решил попасть сюда,
Мол, видали мы науку, так-растак!
Он все время, где чего, так сразу – шасьт туда!
Он по-своему несчастный был дурак.

Но готовился он много,
Одолел семь книг подряд,
И, понятно, что в итоге
Поступает на физмат!

И пошли тут его подвиги напрасные –
С той наукою нелегкая борьба,
Тоже ведь она по-своему несчастная,
Даже самая ученая судьба!

* Молодец **Иван** имеет такое же отношение к братцу **Иванушке** из предыдущей сказки, как **Алёнушка** к **Эммануэль** (прим. автора).

Был Иван слегка застенчив,
Глаз от книг не отрывал,
Опасался Ваня женщин –
Он вообще их презирал!

Но случилось так, что девица прекрасная
То ль с филфака, то ль с музпеда – не поймешь,
Но была она по-своему несчастная –
Окрутила: ей уж замуж невтерпеж!

Вот Иван ломает руки,
Он в обиде на весь мир...
Что это за храм науки?
Женский это монастырь!..

Так сложилась ситуация ужасная,
Отговаривал жениться сам декан –
Но, вы знаете, по-своему несчастная
Жизнь того, кто внемлет лишь чужим словам.

Ваня строгий был мужчина –
Слабость он не поощрял,
И почти что без причины
Он, несчастный, взревновал.

И однажды, изнывая от предчувствия,
Что порок уже пробрался на музпед,
Он к любимой своей шел давать напутствие
В общежитье, где давно порядка нет!..

– Пропусти меня, страдаю,
Или там уж кто-то есть?
А швейцар: – Щас посчитаю.
Ну, с тобой там будет шесть!...

А та девица, услыша крики страшные,
Мчит на выход, и в глазах ее испуг,
А за ней толпа – ну все подряд несчастные! –
Любопытных самых сплетниц и подруг...

Тут Иван себя не помнит,
Хвать швейцара за лацкан:
– Что за дверью этих комнат?
Ах ты старый интриган!!!

Красна девица почти что вся в истерике:
– Прекрати! – кричит, – Иван, этот кошмар!
И швейцар ему: – Уймись ты, не в Америке! –
Он по-своему несчастный был, швейцар...

А невеста чуть построже,
Запахнувши свой халат:
– Да на что это похоже?
Ох, уж этот мне физмат!

Ухожу я, ты ведь знаешь –
Я тебя таким боюсь!..
А Иван: – Куды тикаешь?
Тут решил он: ЖЕНЮСЬ!!!

1980, 4 курс, физ.-мат. факультет.

Педагогическая проблема

*Настоящих буйных мало –
Вот и нету вожakov!*

В. Высоцкий

Дело было в Черняховке,
Но не в этой, где-то там!
Где совсем другие волки
Люто рыщут по лесам...
Было дело в сельской школе,
Где довольно средний балл,
И куда по своей воле
Очень мало кто попал!

В школе утром при параде
«Дружный» женский коллектив...
И держали, смеха ради,
Даже парочку мужчин!
Вот сюда я и явился,
Весь от страха трепеща...
И с порога же взмолился:
– Помогите сообща!

Старый, опытный зоолог
(Главный в школе идеолог!),
Человек мне этот дорог –
Подарил секрет один.
Он сказал: – Не суетися!
Постепенно осмотрися –
И припадочным прикинься,
Не то станешь таковым!

Дети буйных уважают –
Их от страха затрясет!
Дети очень понимают –
Ненормальным можно все!!!
А нормальным – и не суйся!
Враз освищут, ты пойми!
Успокойся, не волнуйся –
Все так делают с детьми!

Был надеждой окрыленный
Я досадно удивленный,
Но теперь осведомленный:
РАЙОНО – оно не рай!
Не успел я оглянуться,
Приспособиться, втянуться,
Как вдруг сразу – получай!

Для сюжета обостренья
К нам приехал ревизор,
Полный радостного рвенья
Нежеланный визитер!
С тайной миссией покушать,
Дамам головы вскружить...
Просмотреть все и прослушать,
Да за галстук заложить!

Вон он, змей, в окне маячит
И в портфель чего-то прячет...
Вишь, нахмурился он, значит
Скоро будут наливать!
Ну, а что нам остается?
Жить хотим, а не бороться!
И поэтому придется
Нам молчать и потакать...

Все расписано по нотам –
В школе драма «Ревизор»...
Ну кому, скажи, охота
Попадаться на ковер?!
Жизнерадостно, с отдачей,
С полной выкладкою сил,
Мысли все и чувства пряча,
Всяк проскочить норовил!

Гвоздь программы – математик,
Доходяга и флегматик,
Ой, старался он, касатик,
Ой, хитрющий, – молодец!
Весь какой-то он несмелый,
Взор блуждает ошалелый,
И, совсем заостенелый,
Он почти что не жилец!

Мыслил он совсем абстрактно,
Непонятно он шутил...
Понят был весьма превратно –
И конкретно получил!
И пока бедняга плакал,
Душу в норму приводил,
Как охотничья собака,
Враг по школе походил!

– Где и что мы упустили?
Как до этого дожили?
Там такое учудили,
Что я прямо сам не свой!
В старшем классе хохот сильный,
Ревизор от страха синий –
Там его один дебильный
Припугнул босой ногой!!!

– В детях ничего святого!
Нет, не буду я молчать!
Кто же воспитал такого?
Не могу никак понять!
Видно, в планах есть ошибки,
Нужно все переписать, –
Заявил не без ухмылки:
– Кто-то будет отвечать!

– Никого я не боюсь, –
Военрук вдруг встрепенулся.
– Вот пойду сейчас напьюся,
Не по мне эта возня!
Хватит вашей канители,
Сколько лет на мне сидели,
Я слезаю с карусели –
Пропадайте без меня!

И, как будто по сигналу,
Все вскочили, понеслись...
Побежали прямо к залу,
Ну, а там уж завелись!
Натерпелись, хватит, будет!
Сколько лет уже подряд!
Педагоги тоже люди
И нормально жить хотят!

Педагоги хором воют,
Раскалились добела –
Во как сильно беспокоят
Наши школьные дела!
Все с ума почти свихнулись,
Даже кто безумен был,
Но тут двери распахнулись –
Спецнаряд уже прибыл!

Кто дошел уже до ручки –
Был привязан к дверной ручке,
И какой-то недоучка
Сам директора связал.
– Развяжите полотенцы!–
Бился физик наш об дверцы.
– Изуверы, иноверцы!
Аж зашелся, так кричал.

Тут машину подогнали,
Аккуратно спеленали,
Штабелями всех уклали –
Затолкали, как могли!
Сам, явившийся с повинной,
Ревизор полез в кабину...
Была кончена картина –
В РАЙОТДЕЛ всех повезли!

– Что ж там было, как ты спасся? –
Каждый лез и приставал,
Но инспектор только трясся,
Черняховку вспоминал...
Он то плакал, то смеялся,
То щетинился, как еж...
Да он просто издевался –
Ну сумасшедший, что возьмешь?!

Черняховская с/ш, 1982 г.

Крутая лирика
(Шекспир, в натуре)

РОМЕО.

С тобой так клёво – без базара!
Ну, типа, буханёшь на шару...
А без тебя – ну так голимо,
Ну, типа, шара катит мимо...
Прикинь — тебе как без меня?

ДЖУЛЬЕТТА.

Аналогичная фигня!

Джюльетта растягивает жвачку, наматывает на палец... Многообещающе продолжает:

Куда-то предки подорвались!
Строит глазки.

РОМЕО.

Ну... Это в тему!

ВМЕСТЕ.

Сторговались!

Падают в объятия. Ромео забрасывает Джюльетту на плечо, как мешок.

ДЖУЛЬЕТТА.

Тащусь! Есть кайф под небесами!
Дрыгает ногами.

РОМЕО.

Да осторожней с копытами!

Тащит за кулисы.

Diagnosis: острый наив

Всё не так у Насти –
Хоть и пили рислинг –
Не удался кастинг,
Простудила пирсинг...
Ржавый крюк обиды
Пригвоздил мечту.
Да, не те флюиды,
И не то тату!

В социальных сетях

*Мужчину ни чем не удержишь,
Ни борщём, ни третьим размером*.
Вот четвёртым – слегка зацепишь
И зажмёшь его в угол, холеру!
Спеленаешь его пеньюаром,
Колготами стреножишь потуже –
А потом уж, под звон стеклотары,
Вдруг прозреешь: зачем он нужен???*

* * *

Эх, отвисла челюсть,
К сердцу потянулась –
Ну, какая прелесть
Эта Ваша глупость!

* Строчки Натальи Ковтун, Фейсбук.

Гложет...

Очень трудно уснуть под забором,
Ранит личность репейник сугубо.
Обнаружит собачья свора –
И нанюхают голову грубо!

Да, пожалуй, уж слишком низко
Распластались мысли рясно.
Человек посторонний – близко,
Подойдёт – по нужде иль праздно?..

Глаголом жгу конкретно

Козлы и козы! Сла́бо шарю
Я в ваших тёрках. И не парю,
В натуре, мо́зги не втираю,
Как плуг иль ра́гуль... Отдыхаю!
Слабо́ мне тему одфактить –
Придётся вам её дуплить!

* * *

Не в масть. По ходу невтопад.
Отстой. Галимо. Неформат.

Частина III

КРАЙ СЦЕНИ

Твори, що вивищують особину, її перемогу над трагікомічним фарсом лицедійства, болем і часом, зажурую реальності та прокляттям самотності.

...І слово лиш слабу надію має нащадкам відтворити наші дні!

ВІЗУАЛІЗАЦІЯ СУТНІСНОГО

*Інтерпретація побаченого залежить від того,
який контекст ми здатні створити навколо*

Марія Варлигіна

Чому поети звертаються до прози? І чому переважає саме така послідовність: поезія, а згодом проза?

Відповідей може бути кілька, а проте один із варіантів видається найбільш переконливим – розширення, так би мовити, горизонтів бачення. А якщо процитувати Автора, врахувавши наявний у творах потужний іронічний дискурс, то найкраще пасує його цитата з «Фактації» про особу «с чрезвычайно широкими взглядами на жизнь и общество».

Разом з тим, на певний час пропоную забути про зовнішній комічний ефект задля того, щоб зацентрувати увагу саме на внутрішніх механізмах творчості, зокрема, на категорії художнього «бачення» митця. Цей акцент не випадковий. Концентрація на засобах візуального у мистецтві часто є шляхом до *пізнання* самого Автора і його світосприйняття, а особливо, коли він відкрито заявляє про спробу *«когнітивного руйнування шаблонної парадигми»* («Життєвий дебют»).

Витоки інтересу до візуально сягають ще початку ХХ століття і пов'язані насамперед із блискучим дослідженням Моріса Мерло-Понті «Око і дух», з теорією «погляду» Жака Лакана. А сьогодні ми вже говоримо про так званий «візуальний поворот» («pictorial turn» – термін Вільяма Мітчела); про «окулярцентризм» (Мартін Джей використав цей термін для визначення візуальності сучасної культури, він означає використання переважно візуальної інформації для комунікації зі світом). Ще один сучасний дослідник візуального Віктор Круткін стверджує, що «людина дивиться очима, але бачить завдяки соціальним і культурним конвенціям». Утілюючи свої погляди у площині художнього тексту, митець, таким чином, подає свій фокус реальності. І як тут не згадати, хай і радикальний, погляд Жака Дерріди про те, що саме «текст» – це єдиноможлива модель реальності.

І справді, запропоновані у збірці тексти яскраво візуалізують читачеві ту правду життя, яку осмислив своїм зором Автор. Його погляд скерований перш за все на речі непроминальні, як-то сенс життя, щастя, смерть, кохання, абсурдність буття. Усі ці поняття (між іншим, саме у такому випадковому порядку) у зібраних творах певним чином проілюстровано у різних побутових ситуаціях чи роздумах (адже у рамках візуального повороту актуалізуються насамперед спостереження повсякденних дій людей). Саме на висвітлення *сенсотворчої* місії цих екзистенційних категорій скерований наш пошук *формотворчої* моделі. Відтак, спробуємо запропонувати свій сюжет рецепції збірки через призму візуального. Благо, що Автор надав нам усі можливості для цього, його проза насправді щедро наповнена відповідними конотаціями і, скажемо символічно, «запрошує на побачення».

Уже «Жарт-Театр» недвозначно задає провідний «театралізований» антураж збірки. Тому образно означимо цю частину – «*Налагодження оптики*». «Життя – театр» – ця відома фраза класика тут покликана трансформувати класичного читача на глядача для того, щоб *дивитися* за перебігом подій. Автор зізнається:

Найщасливіший, мабуть, той,
Хто прийшов лиш *спостерігати!*

Але вже тут захована ще одна провідна для збірки ознака – трагікомічність буття. З одного боку, глядач опиняється в доволі комфортній ситуації спостерігача, а з іншого, маємо у фіналі «Порожній зал». Чи то читач приречено не може уникнути акторської долі і він теж грає роль («Всі на сцені...»), чи то ніхто не хоче оцінити самовідданої, навіть жертвовної місії акторів...

Природньо, що наступний текст «Горе педагогічне» раніше відкривав IV розділ збірки «Осіннє шелестіння», який мав назву «Край сцени». Текст починається символічними оглядинами персонажа-школяра (того самого «горя педагогічного»): «А ну виходь сюди, голубчику, виходь! А ну ж! Нехай на тебе всі подивляться!». Така постановка питання дає нам право назвати цю частину у контексті

загальної візуальної парадигми не інакше, як «Оглядини». Сам же герой «очі опустив». Усі його спроби направити погляд на співрозмовника (точніше, знервовану співрозмовницю) не досягають візуального контакту, а отже, і порозуміння. Навпаки, саме його погляд постійно стимулює до нової «порції» істерики: «Чого дивишся, мов баран в сірка очей позичивши?»; «Чого очима кліпаєш, мов ... е... е, мов не знаю хто!»; «Ну скажіть, хіба нормальні діти так дивляться?». І все це триває, доки не лунає фраза «Геть з моїх очей!». Власне, коротенький монолог реалізовано за допомогою візуальних реакцій. Читач-глядач так само включається у цю «гру очей» і поступово починає «бачити» справжню сутність персонажів уже своїм внутрішнім зором.

Наступний текст «Факір» має підзаголовок «Для студентського театру». Тут і справді відображена атмосфера повнокровного театру з усім його антуражем: вистава, зал, публіка, глядачі, завіса. Це «Дійство», за яким потрібно уважно спостерігати, тут «всім керує факір», «робить страшні очі в зал», навіть вдається до спроб гіпнозу.

Цікавим є текст «Ех, життя-пиття». Вочевидь, цей епізод заслуговує назви «Корекція погляду». Дійсно, це дещо скоригований погляд на життя (за сюжетом цей ефект досягається дією алкоголю): «Вип'єм – зразу побачиш, як загостриться сприйняття навколишньої реальності». Обрана форма спілкування «цих двох» за пляшкою «з відбірних сортів пшениці» допомагає оголити контрастність буття, адже, з одного боку, «життя корчить гримаси», має «скажений ритм», «стреси», а з іншого – «яка краса навколо», «життя прекрасне, світ підфарбований у рожевий колір, аж переливається». Цей інший погляд не випадково суголосний зі «сном» («Ех, життя моє, чи ти бува не снишся?!»).

Наступний текст збірки – «Сміх у кінці тунелю» – найбільш розгорнута візуальна картина. Це не що інше, як «Міраж» збірки. Пряме значення міражу – це «явище аномальної рефракції світла в атмосфері, при якому крім предметів в їхньому дійсному положенні, з'являються також їхні уявні зображення, які є результатом внутрішнього відбиття в атмосфері». Приблизний переклад поняття – «поглянь на дивовижу». Враховуючи усі семантичні пласти

пропонованої кіноповісті, у тому числі й алюзії з творчості видатного земляка Олександра Довженка, можемо запропонувати дану асоціацію, адже Автор тут дійсно пропонує власну візуальну рецепцію буття, дотримуючись «лірико-романтичного реалізму, іноді перегинаючи прутень», як він сам зізнається. Ще один аргумент на користь такої асоціації – сам текст починається із цього слова. Це епіграф до першого з чотирнадцяти епізодів – «Доручення»:

До *миража* – чотири горизонти.
И лишь удача может указать
Источники случайного резона.
А к Вечности – туннель. Рукой подать.

Чарівний міраж просто необхідний в одноманітному існуванні, особливо тоді, коли «Життя – як собача упряж: якщо ти не вожак, пейзаж незмінний!». Це саме той шанс «зрадіти» в «абсурдному, трагікомічному і швидкоплинному» житті.

Фінальний елемент збірки – «Життєвий дебют» – реалізовано у жанрі «звіту перед Вічністю». Це своєрідний «Фінальний колаж» збірки, така собі квінтесенція діалектики сутнісного, де поряд подані і «мерзенні» потвори, що «плямкають, *вилупивши баньки*», і наявні роздуми про кохання, як «*прозріння душі*». Природа колажу, покликаного поєднати різностильові об'єкти або теми для посилення естетичного ефекту, тут повністю себе реалізувала. Навіть на рівні заявлених імен маємо згаданих Ромео, Джульєтту, Отелло, Калігулу, Малевича, Марка Твена, Джека Лондона, Р. Кіплінга, Леніна, Джона Леннона, сера Маккарті і сенатора Маккарті, Фрейда, Достоевського, Леоніда Брежнєва, Миколу II, Джордано Бруно, Білла Гейтса, Люську Шаурму, Шуру Гугла, Володимира Багмута, Умберто Еко, Тараса Шевченка, Кошу «із Нежина», Гоголя, Крупську, Лева Троцького, Еміля Золя... І саме в такій послідовності! Чим не різнофактурний колаж? Ну а чого лиш варта ота барокова фраза, яка покликана замінити слово «смерть», – «закономірне завершення еротичних маніпуляцій життєвого дебюту на ілюзорному етапі існування, що *доступне візуальному спостереженню*, але пов'язане з

не дуже веселим переходом на малодосліджений бік більшості людства». Тут спеціально виділено курсивом інші слова, ніж у Автора, бо ми ж пропонували свій сюжет. І він успішно завершився.

А тепер саме час «увімкнути» притаманну збірці іронію, цей засіб комічного, заснований на принципі «подвійного дна», і самостійно поглянути ще глибше, осмислити усі конотації змісту, приміряти на себе, бо як запевняє Автор: «Внутрішнє життя надзвичайно багате!». Щастя Вам!

Оксана Капленко

Жарт-Театр

Життя – театр. Та забагато звіра
Зіпнулось міцно вже на задні лапи.
Смішні, нахабні – але знають міру!
Веселий сміх з обох боків від рампи

Є головним показником уміння,
Не дбаючи про сенс в живій програмі,
Нести пристойний рівень очманіння –
Впіймати суть комедії у драмі!

Вже не театр. Бо клоуни на дроті
Без допінгу дуріють до нестями,
Аж поки режисер не скаже: Годі!
Життя – то цирк. Всі блазні. Разом з нами!

Безкінечна до забуття
Довга нива, стрімка ріка
Виринає із небуття,
І звучить вічна музика...
На амурній стежі слизькій
Хтось співає нам знов і знов
Пересічний мотив близький,
Щось про зраду, щось про любов...

Важка завіса на прощання
Впаде на радість і печаль....
«На біс» так хочем про кохання,
Дует під скрипку та рояль...
«На біс» попросим про кохання,
Дует під скрипку і рояль...

З головою пірне у роль
Молодий і веселий фавн.
Голий лізе на трон король –
Режисера ламає план...
Старий блазень – такий талант,
Аж до сліз викликає сміх...
Хто заплатить за перший ряд,
Зрозуміє: нудьга – то гріх!

До останніх хвилин герой
За куліси повзе вмирать,
Найщасливіший, мабуть, той,
Хто прийшов лиш спостерігати!
Вічна тема: життя – театр,
Всі актори – високий бал!
Хто ж оцінить блискучий жарт? –
Всі на сцені... Порожній зал...

Горе педагогічне

– А ну виходь сюди, голубчику, виходь! А ну ж! Нехай на тебе всі подивляться! Чого очі опустив? Не роби вигляд, що тобі соромно, я прекрасно знаю: тобі як горохом об стінку! Тобі хоч кілок на голові теши! З тебе як з гуски вода! Чого дивишся, мов баран, в сірка очей позичивши?

Ну, то може щось додати до сказаного? Чи на розумне слів нема? Чого це тобі заціпило! Ич, яке теля, святе та боже! Овечка невинна! Та не крути головою, наче кінь, ти, осел! Істукан!

Думаєш, не чула, що ти мені у спину крикнув? Я все чую... Я все бачу! Слава богу, досвід уже великий маю – скільки років уже в школі з такими мучусь! Не завжди тільки зв'язуватись хочу із всяким! Та було б на кого нерви псувати... Нікчема! Ну що ти собою представляєш, ти, горе педагогічне!.. Що ти там бекаєш, як коза!

І оце з нього виросте отой «гомо цапус», людина розумна? Ой, як смішно! Держіть мене, бо впаду!

Чого очима кліпаєш, мов ... е... е, мов не знаю, хто! Дурень ти! Ну і важко ж з тобою розмовляти! Умій відповідати за свої вчинки... Зрозумій – я вчетверо старша і в матері тобі, свиното, гожусь! Повірте мені, дорогі колеги, поп'є він ще з нас крові! Спаси і заступись, Мати Божа! Та що говорить з таким тупоголовим! Ну скажіть, хіба нормальні діти так дивляться? Хіба в них буває таке обличчя? Який жах... Борони мене боже! Оце так да! Ох і бовдур!

Тепер про куріння. Так-от знай – ще раз піймаю з цигаркою – поставлю у куток, отут, при всіх, і заставлю всю пачку з'їсти!

Ну, начебто, все. Ага, ще ж той вибрик з презервативами... Кажі, зомбі порнокомп'ютерний, дауне дебільний: сам додумався, чи мо', хто із старших підказав? Га?! Сам? Ти бач, яка свиня! Таке мале, а таке противне! До чого ж ти додумаєшся у десятому класі, поступово і систематично, як учитель дидактика?

Що ти там бурмочеш? Що?! Як ти сказав? Ах ти ж нахаба! Геть з моїх очей! Іди скажи своєму батьку, що він виростив падлюку. Іди йому подякуй!

Все! Не можу більше! Ви не повірите: нема злості! Не хватає злості більше в школі працювати! Пора, мабуть, в садок дитячий перебиратись, там, кажуть, ці негідники трохи менші!

Ех, життя-пиття...

– Ну, що там пишуть новенького? Бач, «з відбірних сортів пшениці»... Приємно, приємно... І срок придатності ще не вийшов, і міністерство охорони здоров'я ні про що не попереджає... Ну, то почнем. Гріх з першою тягти.

Як це не п'єш без причини? Оригінал! А хто п'є просто так? Тільки недалекі люди. Людина розумна завжди знайде причину. Шукай в собі! Ми живемо не для того, щоб пити. Боже борони! Ми п'єм для того, щоб жити. Людина – єдине створіння, яке п'є не тільки від спраги. Це звучить гордо! Отже, втамуємо спрагу життя, як сказав Антоша Чехонте,

Ну, ти мене втомив! Стільки мудрих слів – і все марно! Мені жаль людей, які будуть з тобою пи... е - е, жити, я хотів сказати! Давай, бо спасу нема далі терпіти! Ну звичайно, потроху, чисто символічно. 300 грамів – це багато, але три рази по 100 – можна! Бач, який сильний рефлекс – як у собаки з клініки Павлова! Увесь тремчу і слина капає! Роби як я: підняв, підніс, перехилив!...

Ох, врзали! Легко пішла. Головне – красиво оформити. Фундамент підвести. Закусиєм. Тепер по склянці винця. Не заперечуй: оце п'єм – і все! Так, до дна, до дна... От і молодець!

Ну, а тепер – і все... останнє. Нема настрою? Тим краще, значить він не заважатиме. При чому тут здоров'я? А в кого воно є? Якби ти знав, як болить у мене те місце, де колись була душа! А що здоров'я? Його вистачить якраз до самого кінця життя, впритул до смерті...

Так що не переживай. Не бери у голову. Бери у руки! Закусили – і до справи. Словом діла не заміниш. Не будеш? А чого сидіти без діла?! Не роби мені весело, яка може бути розмова на тверезу голову? Ти що, не мужчина? Глянь, яка краса навколо! Згадай, що ти живеш. Ти відчуваєш безповоротній плин часу? Та без пляшки на це тільки ненормальні здатні. Пора добавить, сама природа вмовляє... Не випив з ранку – день пропав!

Вип'єм – зразу побачиш, як загостриться сприйняття навколишньої реальності. Зашепочуть трави, пташки заспівають... Дощ

збирається. А нам хоч би що! Життя прекрасне, світ підфарбований у рожевий колір, аж переливається. Ех, життя моє, чи ти бува не снишся?! Ну хіба ти на тверезу голову це відчуєш? Нам же все ніколи! Ех, ну давай. Як це шкідливо? Ну ти даєш! Я відчуваю до тебе глибоке почуття гумору! А жити не шкідливо? Не знаю, що може бути шкідливішим... Та пізно мені кидати, пізно... Кажеш, ніколи не пізно? Ну, тоді в мене ще є час! Та по останній, по останній... Ну, поїхали!

Ух, чудово смикнули!.. Зап'єм склянкою сухого. Для полірування всіх граней відчуття... От і молодець – до дна перехилив. Та встигнеш ти на свій автобус! Чого було пити, щоб зразу бігти, язика висолопивши? Це ж просто негігієнічно! Встигнеш на наступний. Треба ж побалакати! Закусиєм. Ні слова про жінку! Вона що, здорово б'ється? Ні? То чого ти боїшся? Ага, вона тебе любить! Ну, ну... Любов приходить і відходить, а випить хочеться завжди. Так що давай ще раз по єдиній. Яка третя? По-моєму це вже четверта... Ну то й що? Не всі ж зразу, а по єдиній, дай боже не по останній!

Ой, гарно врізали! Пора і перекурить. Ти мені одразу сподобався. Є в тобі щось таке трагічне, тимчасове... Дай я тебе поцілую! Хто ти такий? А ну, нагадай про себе... На рибалку приїхав? Бач, як воно буває! Тут риби вже немає – я вчора виловив! Усі три штуки! Ну, думаю, навіщо цьому хлопцю даремно мучитись – от і запросив сюди, на природі по чарці перехилити. А жінці скажеш, що заблудився. Скажеш, страшно стало... Холодно, самотньо... Все навколо чуже, люди злі... Ну і вжив сто грам, щоб привести душу в рівновагу. Жінка і замовкне. Хоча навряд – їм не догодиш!

Слухай, а тобі не соромно, що в тебе совісті більше, ніж у мене? Егоїст! Я тебе розкусив. Давай вип'єм за незламну чоловічу дружбу. За нашу зустріч, що увінчала сірі трудові будні. Я, правда, тут уже другий день. Але ніяк не відпочину по-справжньому. Дача тут моя, на сусідньому хуторі. У Ніццу не попасти, у Вінниці робить нічого – сижу у Воловиці!.. Компанії нема. А я потребую розрядки. Скажений ритм життя. Стреси... Людські взаємини – суцільний клубок нервів. Життя корчить гримаси. А я – йому! Повна гармонія. Так і хочеться плюнути! Дефіцит позитивних емоцій. Кожний день –

передінфарктний стан напередодні інсульту. Мені що, в цирк їздити? От і вживаю універсальні ліки для душі. А душа в мене глибока, безмірна... Ну, будьмо!

Так, хряпнули! А он і автобус поїхав. Ген-ген... Ледве вже видно на трасі. Це вже останній рейс. М-да, ситуація... А чого це ти кричиш? Умій з достоїнством сприймати тяжкі удари долі. Ну що ти хочеш від мене? Біжи, доганяй! До міста кілометрів 80, може дорогою і доженеш! Так тобі й треба. Щоб не псував настрою. Чого не біжиш? А, відчув своє безсилля... Всі до чогось пнуться! Забувають, що людина – жалюгідний хробак на крихкому суденці життя серед бурхливого океану егоїзму... Ти бач, як сформулював: вичурно, напищено... О, я досвідчений блазень на сцені життя безпутнього... Ги-ги! Так, слабка людина, але ненажерлива. Давай вип'єм. Ей, зачекай, через край хлюпає!

Ого! Це ти добре хапонує! Чого ж ти мене мучив, прикидався? Та ти ж у дошку свій – «вічно жаждучий!». Талант! Дивись не спийся. Не стань рабом успіху хвилинного. Ну, давай ще трохи сухенького тьпанем. Не плач, хлопчику мій! Ти не один... Давай через не можу. Треба! Ламай себе, бо життя однак зламає. Воно таке! Головне з ким, коли, як, де і скільки... Байдуже тільки, що.

Краще за все пити самогон. Від нього серце не так болить, бо він дешевший! Ги-ги! Ну, пий! Зараз як вперіщу – зразу захочеш! Дивись мені! Я вже не той, з ким ти починав. Я вже інший. П'яний я. Пригощайся, бо морду наб'ю. Куди поліз? Що ти знаєш про життя, ти, нещастя... Інколи дух людський розривається навпіл і бореться сам із собою.

Як тебе звати? Та що там таке? Хто це у куцах вовтузиться? Хто ви такі? А, це ти... Так, допиваєм – і на дачу! Горілка – найкоротший шлях до взаємопорозуміння.

Чуєш, гримить. Гроза насувається. Ще ж тільки травень. Зараз я зіллю все в одну банку. Коктейль «Прощання» називається. Еге, я бачу ти вже бажаєш стояти горизонтально... Ну, на, пий лежачи! Ги! Неокультурена ти людина. Подивись на мене – нехай я нап'юсь, як свиня, але зроблю це по-людськи, пристойно... Парадокс! Так, повістка вичерпана. Чого ти розлігся, як манекен. Стрепенись! Е, брат,

втомився ти – уже на одних задніх не встоїш. Ну, сідай, повезу... Ради святої дружби. Та підігни ноги, не на верблюді їдеш... Я тобі дам «Но!» Теж мені, жартівник! Розійшовся! Бач, яка злива – як з відра періщить. І витверезника не треба! Ще запалення мозку схопимо... Правда, скільки там того мозку, щоб про нього піклуватись. Ги-ги!

Ех, нелегка моя доля! Та не підскакуй, і так руки заплітаються... Ну і грязюка! Тримайся, Васю, чи як там тебе... Дивись, бо дощем змиє. Прив'яжись підтяжками, за шию... Ги! Ого! Оце так гримнуло! Спаси і помилуй! Рятуй душу! Кінець світу, чи що... Таки треба кидати пити, бо до смерті не доживу. Живцем спалить. Та чи не заблукали ми? Щось я не впізнаю ландшафт – то яма, то канава! Слухай, скільки в тобі кілограмів – гріх нарікати, людина ти не важка! Чого мовчиш? Заговори, щоб я відчув, що нас двоє. І що воно за джунглі? Де село, де люди? Бач, як у цих місцях рано темніє. От не повезло...

Де та клята дача? А холодно як! І води по лікті! Якщо злива не вщухне – далі вплав поліземо. заблукали... Злазь, привал! О!!! А де ти, Ваню? Чи Вова? Немає... Коли ж це я тебе загубив?! Де я тебе посіяв? Іду на чотирьох, сам з собою балакаю... Сором, та й годі! Дожився! Загубив я тебе. І сам загубився!

От горе... Ну і чорт з ним! Сам винуватий. Дострибався. Казав же – прив'яжись. Слухати треба старших. Ну і холод! А дощ наче перестав – чи це тільки здається? Що тут розбереш у багнюці! Начхать. Добре, що півпляшки приховав. Доп'ю, відпочину трохи в цих лопухах – і далі буду пробиватись. Сам. Один. Таке життя...

P.S. Коли вранішнє сонце заграє золотими барвами на верхів'ях дерев, ці двоє, можливо, будуть живими...

Факір

(для студентського театру)

Затихає інтригуюча музика, вистава починається – голос за кадром:

– Шановна публіко! Вам випала щаслива нагода зустрітися з живим (поки ще!) магом та чародієм – представником чорно-білої магії, засновником *саморозпустившоїся* школи практичних психологів, психотерапевтів, ТЕРАпевтів, просто психів і ГПАпсихів – великим ОБДУРМАНОМ-ОГЛИ ІБН ЕН ДЕ У аль НАХРАППОМ із ФІЗМАДТА!!!

Записані овації, підхоплюються залом, затихають – звучить східна музика.

Приглушено, не для залу: – Ну, хлопці, до роботи – тягніть його!

– Для залу: – У виставі беруть участь: охоронці приватної фірми «Альфа-Цербер» і наші чарівні асистентки-дресировані кобри.

На сцену повільно на ношах вносять факіра (двоє братків із суворими тату, обличчями і м'язами, або двоє доходять у камуфляжних штанях (які весь час сповзають!) і ботфортах спецназу на 2-3 розміри більших, ніж треба (вони теж весь час спадають!). Факір із забинтованою ногою – на обличчі сліди побоїв.

– Фірма «Альфа-Цербер» працює за контрактом – за вихід із залу під час вистави чисто символічна плата – скільки у кого знайдеться!

Факіру допомагають стати на милиці, він добирається до мікрофона. Вигляд у нього таємничий, містичний. За ним чарівні асистентки у східному вбранні (майже одягнуті, допустима вуаль або паранджа) несуть подушечку і підкладають її під забинтовану ногу. Одяг у них такий, що з перших рядів можна розгледіти бирочки на трусиках (якщо вони там є!). Одна наступає (випадково!) каблуком на здорову ногу.

– Уу-у, бб...баядерро, бордельерро, скотинярро!!!

Факір стрибає на забинтованій (зламаний!) нозі, тримаючись за наступлену. Погрожує асистенткам, які незворушно пливають до куліс.

– Великий цілитель ОБДУРМАН вітає вас, шановно публіко, і *ізвіняється* за свій втомлений вигляд: вчора у нього був важкий день – під час сеансу на господарчому подвір'ї університету він працював не жаліючи живота свого!

Факір помічає, що стоїть на забинтованій нозі:

– Ну, бл... бардацюрро, собацюрро!!! – знов погрожує асистенткам.

– Незрівнянний ОБДУРМАН НАХРАПОВИЧ рекомендує вам, шановна публіко, своїх чарівних помічниць. Каже, що ці красуні брали участь в конкурсі Miss Старий Корпус-2000, але не дійшли до другого туру, Miss Новий Корпус, завдяки інтригам місцевої преси і надмірно високим вимогам міжнародного журі і *других активних членов.*

Асистентки вклоняються.

– Отже, ми починаємо!

Факір робить страшні очі в зал, робить таємничі паси руками. Раптом голосно гикає і смиренно кланяється.

– Великий Маг сказав, що він готовий і просить *жилающих* на сцену.

Факір наказує жестами охоронцям витягти на сцену якогось глядача. Незважаючи на опір, його за барки тягнуть на сцену, стушуючи при цьому. Асистентки знімають (еротично!) з нього галстук, розстібають гудзики на рукавах. Факір раптовим рухом здирає з нього сорочку, не знімаючи піджака (секрет всіх фокусів простий – я сам проробляв ці штуки і можу пояснити).

Сорочка падає на сцену, глядач, якому піддають, тікає за куліси – виходить з гри.

– Шановна публіка! Всемогутній ОБДУРМАН працює без евтаназії та енурезії – будь-кому з *присутствующих* тут же, прямо на сцені, він може видалити зуб. Майже без болю, без крику, безкоштовно і, власне кажучи, без потреби! *Ведіте жиляючого!*

Асистентки подають факіру іржаві щипці (півметрові) з інститутської кузні, здоровенний молоток та пилку. В руках у охоронців з'являються нунчаки, ланцюг, дубинка від «Беркута», вони виходять на передній план.

– Як бачите, гарантується стовідсоткова анестезія та реанімація! Поспішайте, поки нема черги!

Факір, любовно граючись з щипцями: – Шарп! Ну!!!

– Великий чародій каже, що чим більший та здоровіший буде зуб, тим більше *удовлетвореніє* вони отримують!

Факір хижо посміхається. – Жах!!! Мур-р-р!

– Він каже, що одразу кілька зубів йому було б зручніше!

Охоронці, так і не дочекавшись бажаних, відходять на задній план.

– Як, нема бажаних?! Тоді сеанс гіпнозу.

Факір розчаровано і презирливо: – Е-е-е! Тьху! – всі інструменти відкладаються вбік.

Факір наказує асистенткам спуститись до зали, вони виводять на сцену глядача, можна того самого. Той поводитьсь розв'язно – заграє з ними, досить сміливо хапає за сідниці та інші аксесуари моделей. Факір намагається загіпнотизувати його. Робить таємничі рухи, страшне обличчя і очі. Нічого не виходить – хлопець дурнувато посміхається, пробує щипати асистенток, корчить гримаси факіру: «У-у-у!». Один з охоронців б'є його ззаду по голові дубинкою (дубина бутафорна, звук удару імітувати за сценою). Асистентка підставляє стілець, і хлопець осідає на нього.

– Як бачите, гіпноз проведено на високому професійному рівні!

Звучить інтригуюча східна музика, навпроти загіпнотизованого ставлять ще один стілець, закидають його ноги на цей стілець, руки на колінах, голова опущена – він спить, сидячи на стільці, поклавши ноги на стілець навпроти. Його накривають великим покривалом – видно тільки черевики. Всім керує факір. Звучить голос за кадром.

– Я дуже прошу – нервових не дивитись! Джентельмени! Нагадую – в разі потреби першими у вікна *полезуть* дами і доценти!!! До уваги співробітників міліції – зніміть пістолет із запобіжника! Співробітники Інтерполу – не порадившись із дівчатами факультету *іностраних мов* – *нічево не делать*!!! Зараз щось буде! Де пожежник?

Пожежник із придуркуватим майже тверезим обличчям розмотує пожежний гідрант. – Ну, чого кричати? Я тут!

Звучить голос:

– Хто відчув слабкий позив вийти – наші хлопці покажуть дорогу! Нагадую – за вихід із залу зовсім символічна плата – скільки у кого знайдуть! *Ізвіняюсь* – я на хвилину вас залишу!

Факір командує: – Шурли!

Асистентка вириває з під ніг загіпнотизованого стілець – ноги висять у повітрі! Стілець повертають назад. – Мурли! Друга асистентка вириває другий стілець – зад загіпнотизованого висить у повітрі! Стілець ставлять на місце. Увесь час піддослідний знаходиться під покривалом!

– Шурли-мурли!

Витягують одночасно обидва стільці – людина під покривалом висить у повітрі!!! Пожежник підходить, заглядає за покривало, хватає себе за живе місце – приспичило, – «Ой-йо-й!». Падає на ноші і його виносять, по дорозі він падає і шкутильгає слідом, тримаючись за теж місце:– «Ой-йо-й!».

Асистентки повертають стільці назад, факір командує і покривало знімають. Загіпнотизований сидить, як і сидів! Можна інакше – зняти покривало, не підставляючи стільці – під аплодисменти секрет фокуса буде розкритий! Я робив і так – однаково успіх гарантований! Це на розсуд режисера...

Охоронці повертаються, факір прагне вивести із трансу загіпнотизованого – не виходить, його тягнуть за ноги за куліси.

– Це була увертюра! А тепер – *дрессированние* кобри! Приглушено: – Ну, давай мішок! Як розв'язався? А змії де? Як розповзлись?

Факір, почувши такі речі, підтягує штани, які весь час спадали і шкутильгає за куліси – за ним сама тягнеться подушка (по команді факіра).

– Отже, коронний номер програми – *дрессированние* кобри! – приглушено: – Де тут запасний вихід?!

Другий голос, очевидно факіра, приглушено: – Он, бачу, поповзла одна під другий ряд! Я її впізнав – гюрза номер вісім – найотруйніша!

– Да тихо ти! – приглушено, – мікрофон же увімкнено! В зал:

– Шановна публіко! *Спокойствие* – запорука успіху! Першими у вікна лізуть *філоЛОХИ* – вони напишуть мемуари!

Асистентки лякаються – тікають, їх пробують затримати охоронці. Застосувавши страшні прийоми коліном, а як зігнуться, ліктем у потилицю, чарівні помічниці таки тікають за куліси. За ними повзуть побиті охоронці. Одночасно в залі, на другому ряді відбуваються дивні речі. Дівчина з диким вереском застрибує на крісло, струшуючи зі спідниці, очевидно гюрзу №8 (роль небезпечна, краще без підборів, бо авторів свого часу довелося оплачувати зіпсоване крісло). Дівчину підхоплює хлопець: – *Слиш, пацани, завязивайте ваше реаліті-шоу! До глядачів:*

– Вони в натурі гадюку випустили!

Дівчина знов дико верещить (вереск можна під фонограму, разом з тупотінням і криками «Спаси і помилуй, рятуйте люди, *куди прёшь, скатіна, я полезу первим!* – викрики майже одночасні»). Дівчина забирається на поручень, однією ногою на спинку: – Прокусила! – показує пальцем на колготках досить високо. Хлопець намагається прикрити ноги спідницею: – *Да успокойся ти! Это ещё вчера сигаретой прожгла! Гадюка без зубов ползла!*

Музыка звучить все голосніше, а потім затихає. Той же голос:

– Ша, ніхто вже нікуди не повзе! Уже всі спіймались! Тепер ви *убеділись* у чудодійній силі нашого гостя – ОБДУРМАНА НАХРАПИЧА ібн ЕН ДЕ У із ФІЗМАДТА!!! – десь чути, як сичить кобра. За кулісами переляк, крики (запис стовпотворіння), тупотіння.

– На жаль, через технічні причини, ми змушені покинути цей зал – не будемо *злоупотреблять* вашою гостинністю! Тільки завдяки діяльності нашого Гуру до сих пір не стався кінець світу – він послав комету далі! По-моєму, це заслуговує на аплодисменти! – Музыка. Завіса.

Фінал. Всі герої виходять на сцену під музику. Дві зулейки-помічниці одночасно в танці виходять до глядачів, вклоняються з обертом і кніксеном, їхні партнери «Альфа-Цербер» теж вклоняються. Дівчина, яку кусала гюрза, при підтримці свого хлопця (того, що так і сидить у піджаці, без сорочки) виходить і вручає факіру здоровенну шоколадку. Показує місце укусу і грайливо погрожує пальцем: факір розводить руками, мовляв, так вийшло! Хлопець показує їм обом кулака – всі вклоняються. Піддослідний тихенько

забирає шоколадку, починає розгортати, але її відбирає пожежник (майже тверезий) і пробує відкусити більшу половину, не розгортаючи. Хапається за щелепу (шоколадка чавунна!) і злякано кидає її людині з мікрофоном (шоколадка з гуркотом падає): – Дякую за увагу, я глибоко *тронутий* *вашим* *вніманієм!* – ховає шоколадку. Вклоняються. Завіса.

НЕЖИНСКИЕ ДИКОБРАЗЫ

Записки менеджера

Между людьми всегда должна быть дистанция.

В противном случае мы будем напоминать **дикобразов**, пытающихся в обнимку согреться в холодную зимнюю ночь. Намерения-то у них «теплые», а вот последствия — уколы друг в друга, боль.

А.Шопенгауэр

Боги всех мастей сторговались в теме:

поступай с другими так, как хочешь, чтобы поступали с тобой.

Раздуплили, дикоборзы примороженные?

Пока есть возможность — живите весело.

Сенека

Развлечения забавляют нас, и мы, не замечая этого, спешим к смерти.

Блез Паскаль

Друг всем — ничей друг.

Аристотель

Считаете себя незаменимым? Вставьте палец в воду и выньте – ого, какой след вы оставили!

Человек, не имеющий улыбки на лице, для торговли непригоден. *Древнекитайская мудрость*

Сначала работаешь на авторитет, потом — авторитет на тебя.
Евремудрость

Смех — кратчайшее расстояние между людьми. *А не горилка.*

Если вы слегка с придурью, то вы практически неуязвимы.

Если все время человеку говорить, что он «свинья», то он действительно в конце концов захрюкает. *М.Горький*

Желаешь найти общий язык? Свой придется прикусить!
Что такое глупость? Высказанная правда!
Взывать к справедливости — пустое занятие.
Нет правды на земле, но нет её и выше!
Вчера искали правду на работе. Сегодня ищем работу.
Когда человек говорит мало — он кажется умнее.

— Давайте в нашем дружном коллективе с этого момента говорить только правду!

— Давай, тупой урод!!!

Ложь необходима, чтобы жить

Люди учатся говорить, а главная наука — как и когда молчать.
Чтобы иметь собственное мнение, нужно держать его при себе.

Совет, данный кому-либо в присутствии других,
воспринимается как упрёк.

— Это Космический разум?
— Это Вселенская глупость!

...законы общественной жизни — обман. Единственный способ
выжить в этом обмане — понизить свой интеллектуальный уровень.
Хотя бы на время. *В. Вдовин*

Молчи, скрывайся и таи
И чувства, и мечты свои —
...
Мысль изреченная есть ложь.

Ф. И. Тютчев

Стремление забыться — одно из определений Homo sapiens.

Алко-, нарко-, сексо- и др. решения этой проблемы не
укрепляют здоровье. Попробуйте творческое созидание. Да любой
трудоголизм приемлем, особенно оплачиваемый!

Интернет: ...неизбежное превращение человека в **Гомо информатикуса-эректуса** — биологическое существо с одним только суперинтеллектом, лишённое эмоций и души, зато с гиперизвращёнными сексуальными наклонностями.

Умению фильтровать, а лучше отсекаать информацию — пусть меня научат!

Терпение – сокровище на всю жизнь.

Терпенье и труд здоровье перетрут, но тем не менее: выдержка — главное оружие бизнесмена.

В усердии — всё.

Зло неутомимо, но самоистребляемо.

Никакое добродушие, никакое благоразумие не выдерживает против злобы и ненависти. ...Рассудительному человеку лучше смотреть на вспышки злости как на природное явление и, убрав паруса, дрейфовать по ветру; в конечном счёте так оно и приятнее. Угодничать — занятие, конечно, низкое, но зато очень выгодное. В отношении с вещами маневрировать — значит побеждать; в отношениях с людьми это значит подчиняться. Потому-то злые люди всегда и властвуют.

Эмиль-Огюст Шартье

Людина людині — друг, товариш і брат. Ти зрозумів, скотина?!!

Или работай, или умри.

В.К. Арсеньев, русский путешественник, учёный, автор «Дерсу Узала» — заповеди сыну. Жизнь твоя есть то, что ты из неё сделаешь сам; ни одного великого дела не совершено нерешительными людьми и т. д. — всего 17 заповедей.

Три условия успешной работы:

работа должна быть посильной,
не изнуряющей,
ей должен сопутствовать успех.

Бог с трудом сделал из обезьяны человека. Зачем же его превращать в лошадь?

Вы умеете больше, чем работать. Вы умеете отдыхать.

Коц-на-Бобер

Единственная возможность выжить в этом мире — быть всё время занятым.

...Так будем же возделывать наш сад без размышлений. Это единственный путь сделать жизнь сносной.

Вольтер

...разум должен быть постоянно загружен... или отключен.

*Владимир Вдовин:
«Джек Лондон. Истина. Я»*

Люди много работают ради дня, до которого могут и не дотянуть.

Коц-на-Бобер

Не следует далеко заглядывать в будущее, можешь себя там и не найти.

Он же

Отдыхать надо так, чтобы захотелось на работу. Как мне вас жалко!

Юрий Ивченко

Ежели людей по работе ценить... тогда лошадь лучше всякого человека.

М.Горький

Из 10-ти заповедей Эпикура, Древняя Греция.

Всегда работай.

Всегда люби.

Проживи незаметно.

(однако, скромность — путь к забвению).

Имей всегда в своей библиотеке новую книгу, в погребе — полную бутылку, в саду — свежий цветок.

Безногий калека, движущийся в верном направлении, обгонит седока на арабском скакуне, скачущего наугад.

Спасай душу, томи тело!

Условия счастья по Эдгару По:

1. Жить на природе;
2. Быть любимым;
3. Отказаться от честолюбивых замыслов;
4. Творить.

Счастье — согласование внешней формы жизни со взглядами и оценкой окружающих.

Счастье — гармония, т. е. созвучие внутреннего мира с внешним.

Нашёл гармонию — примирился с абсурдом.

С.Довлатов

Получать удовольствие, не причиняя страданий для близких, — вот счастье ! Живут же не для радости, а для совести.

Быть дураком, эгоистом и обладать хорошим здоровьем — вот три условия, необходимые для того, чтобы быть счастливым. Но если первого из них не хватает, то остальные бесполезны.

Гюстав Флобер

Поміркваність у всьому — запорука успіху.

Ніколи не пожалкуєш, що з'їв чи випив мало.

Наиболее частый и опасный смертный грех — гнев.

*Социологический опрос,
США, институт Гэллана*

То, что начато в гневе, кончается в стыде.

Л.Толстой

Кто не обуздан, тому зло угрожает всегда.

Владей страстями, иначе страсти овладеют тобой.

Эпиктет.

Джентльмен свои привычки оставляет дома.

Даже в пылу спора надо думать о примирении.

Азербайджанская пословица

Против глупости и предрассудков тщетно сражались сами боги.

Ничто не внушает мне такого презрения к успеху, как мысль о том, какой ценой он достигается;

Окажите сто услуг, откажите только раз — и будут помнить только отказ;

Чтоб вы жили так, как прибедняетесь!

Нельзя класть яйца в одну корзину.

Широкий выбор занятий и увлечений отпугнёт вползающий в жизнь крах.

Мир можно понять лишь глубиной внутреннего потрясения.

А.Довженко

...Чем больше я читаю, тем глубже понимаю, что человечество постоянно терпело страшные муки, и цивилизация всегда находилась на грани гибели.

Дейл Карнеги

Я передумал менять линолеум. Мир обречён. Седьмой ангел уже протирает мундштук.

...Лишь серость застрахована от неудач.

...Быть может Бога нет, но вот Иуда *перед вами!*

С.Довлатов

Не доверяйте чужому пессимизму, не взращивайте свой!

Всё лишь до той поры восприимчиво, пока не заполнено до краёв.

— О чём бы вы хотели поговорить, например, с N?

— Да ни о чём! И с кем о чём говорить? Всё уже сказано!

Из интервью с Андроном Михалковым

Замысел прекрасней воплощенья.

Жизнь состоит из любви и ошибок.

Б.Шоу

Всё прекрасно, пока оно в нас; идеал, как и истина, недостижим. Есть бесконечный процесс приближенья. Ты – приближенье. Он, она – идеал.

Единица измерения жизни — любовь. Напр., одна жизнь: 2–3 любви.

Живу любовью и творчеством. Как Пушкин в Болдинскую осень.

Ад — это невозможность далее любить.

Ф.Достоевский

Любовь — цветок свободы, срезанный цветок погибнет, как бабочка, пойманная и приколотая булавкой. Расцветает только когда отсутствуют требования. Любовь не удержишь и не сохранишь, как деньги в банке для обеспечения своего будущего.

Любовь — в ней всё тайна: как она приходит, как развивается, как исчезает. То является она вдруг, несомненная, радостная, как день; то долго тлеет, как огонь под золой, и пробивается пламенем в душе, когда уже всё разрушено; то вползает она в сердце, как змея, то вдруг выползет из него вон...

...Тайны человеческой жизни велики, а любовь — самая недоступная из этих тайн. *И.Тургенев*

Женщина молода до тех пор, пока ее любят.

Мужчина не стареет пока ему дают любить.

Женщины вдохновляют мужчин на великие подвиги, но не оставляют времени для их исполнения.

Гюстав Флобер

Кохання – головна прикраса нашого життя.

Про кохання лиш той знає,
Хто його має.

Хто по ночах гуляє,
Той чорта стрічає!!!

О, женщины! Имя вам — вероломство.

Любовь — это когда бесплатно!

М.Жванецкий

Плюнь на всех. Ответят взаимностью – утонешь!

Світ – це дзеркало. Посміхнись — не побачиш жакливої гримаси.

Хорошее воспитание – это умение скрыть, что вы очень высокого мнения о себе и очень невысокого о своём собеседнике.

М.Твен

Кто мягко ступает, далеко продвинется на своём пути.

Другим оказывая помощь, себе поддержку создаём.

Узнать, вежливы ли вы, очень просто — посмотрите, насколько разборчив ваш почерк.

Непосредственный успех зависит от общительности.

Мудрец винит себя,
Глупец ругает друга.

Восточная мудрость

Всё лучшее находят ошибаясь.
Перед ошибкою захопываю дверь,
В смятенье Истина: «Как я войду теперь?».

Рабиндранат Тагор

Чему ты дивишься, что путешествия тебе не помогли? Ведь ты повсюду за собой возил себя.

Сенека

Слова, произнесённые вслух, обладают магическим свойством.

На словах держится сила проклятий. И молитв.

Не говори плохого — материализуется.

Один раз опустишься к грязной брани — не восстановишь теплоту.

Талант вблизи неприятен

Кумиров нет, с которыми на ты.

Нет пророков в своём отечестве.

Лицом к лицу лица не увидать.

С.Есенин

Близость уменьшает уважение.

Клавдиан

Да, в отечестве своём одинок

Даже самый осторожный пророк...

Что пророк — да всяк, попавший сюда,

В этой жизни одинок навсегда!

Коц-на-Бобер

Страх рвёт ум в клочья. Страх – отравя ума.

Единственный выход — действовать на автомате. Для этого нужны годы систематических тренировок.

Ранней мудростью молодость не убий

Теория, мой друг, сера,

Лишь древо жизни вечно зеленеет.

Весь мир меняется, несётся всё вперёд —
А я нарушить слова не посмею?!!

В.И.Гёте

Тупому й дурному не сумно й одному

Умный учится всю жизнь,
Дурак всю жизнь поучает !

Я отосплюсь и снова буду счастлив.
Найсолодше сон людині,
Зле і добре — все покине...

Мои мысли, мои скакуны.
Зачем вы ко мне дружно всем табуном,
когда отхожу я ко сну?

Мудрий сільський дядько.
Не читав Сократа, але то його, того Сократа, проблема.

А щастя може дати лише жінка.
Тому не спи — бери, поки дає!

Більше жінок — менше страждань.

Усе фігня, усе до сраки,
Калина і червоні в полі маки,
Кохання наше край села...

Усе х...., усе до сраки —
Лиш тільки ти, і тільки я!
І ти до сраки — тільки я!!!
Інтернет приписує П. Тичині

Только лучший друг может стать злейшим врагом.
Смотри на друга как на будущего врага.
Дружить могут только равные.
Предают только свои.

Ничто не изменилось во мне, но порой я медлю, прежде чем
выговорить имя врага.

Элиас Канетти

Вспомни прошлое, изучи его опыт и забудь.

Успех в жизни невозможен без некоторой доли
наплеватьства.

Кто начал беспокоиться, тот начал умирать.

Меня всегда интересовал вопрос: как преодолеть уныние и
перейти к подъёму. *(по Н.Бердяеву)*

Чтобы система была устойчивой, её нужно время от времени
трясти.

Не ставьте себя на пьедестал — неоткуда будет падать.
Чем выше к вершине, тем больше одиночества.
Чем сильнее, тем слабее.
Одиночество плодотворно.

Творчество — одиночество.

Толпа одиноких.

Личности, не толпитесь!

**Молодость должна быть энергичной,
Старость, по возможности, опрятной.**

И. Губерман

Прийде старість — дітей слухай!

Идите вперёд, пока можете, а подкосятся ноги, сядьте близ дороги и глядите на проходящих (*мчащихся на джипах!*) без досады и зависти: ведь и они недалеко уйдут.

И.Тургенев

Лучший способ воспитания — собственный пример.

А.Макаренко

Лучший способ воспитания — принуждение.

А.Макаренко

Раны от злых слов не заживают.

Обиды уходят вглубь, как в кору дерева.

Если вы начали разочаровываться в людях — вы на правильном пути.

Непризнание ошибки хуже самой ошибки.

Мягкий ответ отвращает гнев.

Лёгкой шуткой дело решается.

Обиды схлынут, боль усохнет,
А там, глядишь, и жизнь пройдёт!

И.Губерман

**Всем наплевать на ваши таланты и хрупкий духовный мир -
о вас судят по отзывам большинства.**

Если ты так умны, почему так бедны?

Мы не такие, какими себя видим. Мы такие, какими нас видят
другие.

Умейте презентовать себя.

Для репутации важен размах, а не итог.

Установки ближайшего круга общения для нас весомее и
сильнее, ...чем общество в целом.

Не показывай своё слабое место — ударят именно туда.

Счастлив тот, кого делают осторожным чужие опасности (ошибки).

Ты лучше голодай, чем что попало есть, и лучше будь один, чем вместе с кем попало.

Омар Хайям

Некоторые считают, что у них доброе сердце, на самом деле у них лишь слабые нервы.

Мария Эбнер-Эшенбах

Бытиё, лишённое тайны, теряет смысл.

Не открывая себя полностью — завтра ты уже никого не удивишь.

Кто постоянно ясен – просто глуп.
...Надеюсь, верую – вовеки не придёт
Ко мне позорное благоразумие.

В. Маяковский

Не ищите смысл. Его поиск обрекает человека на мучения, постоянный результат всегда один — уверование в бессмысленность.

Не впадай ни в тоску, ни в азарт ты
Даже в самой невинной игре.
Не давай заглянуть себе в карты
И до срока не сбрось козырей.

В. Высоцкий

На Бога надейся, а сам не плошай.

Помоги себе сам.

Умей учиться у каждого.

Неудача учит.

Не жалуйся и не проси.

В собачьей упряжке, если ты не вожак — пейзаж не меняется.

Без удачи в этот мир лучше и не соваться!

Хочешь жениться на умной, богатой, красивой — надо жениться три раза.

Цепь не крепче своего самого слабого звена

Жена к тебе вроде цепью на всю жизнь прикована... И оба вы с ней на манер каторжников. Старайся идти с ней стройно в ногу, а не сумеешь — цепь почувешь.

М.Горький

Брак это мирное сосуществование двух нервных систем...

Эмиль Кроткий

Считай каждый день последним.

Не смерть за нами ходит, а мы выращиваем её в себе.

Мгновенная смерть — высшее счастье человеческой жизни.

Чтобы умереть красивым, надо умирать молодым.

Живи і дихай, доки господь не скаже: «Годі!»

Есть два высших блага в этой жизни: красивая любовь и мгновенная смерть. Твоей маме не повезло.

*Из разговора с Л.Е Коростеленко, коллегой Анны Мироновны,
Коц-на-Бобер*

Зову я смерть...
...Все мерзостно, что вижу я вокруг,
Но как тебя покинуть, милый друг!

В. Шекспир

Послав Господь зайчика, пошле і травичку.

В жизни важнее всего — умение себя вести. Оно важнее превыспреннего ума и всякого учения. ...Со всеми — учтивость и недоверие...

Из наставлений отца А.И.Герцена

Кто хочет умереть счастливым, должен искать ранней смерти.

Герцен

Хер цена дому Герцена.

В.Маяковский

Смысл жизни — поиск и реализация своих природных способностей.

Течение жизни — поиск и получение удовольствий. Гедонизм. Я не аскет, но для меня удовольствие — в первую очередь, получение приятных ощущений от творческого созидания.

...По-прежнему достигнуть успеха в жизни можно только используя такие понятия, которым нигде не учат. Чтобы стать миллионером, не надо, как Форду, быть гением в организации производства, достаточно уметь давать взятки. Но этому не учат ни в одном учебном заведении! Тем не менее, коррупция приобрела масштабы государственного бедствия. Опять обман. Обман самих себя...

Вл. Вдовин: «Дж. Лондон. Истина. Я»

Жизнь человеческая — ложь.

За всякой улыбкой таится зевота, за всяким восторгом - проклятие, за всяким удовольствием — отвращение, а от сладкого поцелуя остается на губах томящая жажда новых наслаждений.

Гюстав Флобер

Жизнь человека — краткое цветение и долгое увядание.

Л. Уланд

Жизнь проходит в разбирании прошлого, в жалобах на настоящее и в страхе за будущее.

Ривароль

А мы живем в мертвящей пустоте, —
Попробуй надави — так брызнет гноем, —
И страх мертвящий заглушаем воем —
И те, что первые, и люди, что в хвосте.

В.Высоцкий

Вниз легко.

Пьянство — тоже предательство.

Как личность он алкоголизировался.

Из характеристики: согрешит и со свиньей во время рамадана.

Я пью не больше ста граммов, но, выпив сто грамм, я становлюсь другим человеком, а этот другой пьёт очень много.

Эмиль Кроткий

Ніщо так не скорочує життя, як очікування першої чарки.

Люди — постаревшие дети.

Всё моё творчество — декларация одной идеи: МИР АБСУРДЕН, жизнь — трагикомичный фарс, она быстротечно вытекает из детства и плавно впадает туда же. Шутотрагедия. Цирк. Ярмарка тщеславия. Важно успеть обрадоваться. *Коц-на-Бобер*

Клоуном — вот кем нужно быть в жизни!

Быть глупым — значит быть счастливым.

...ты ...шутка космических сил, химическое соединение,
принаряженный зверь...

...Бояться — значит быть здоровым. Страх усиливает жажду
жизни.

...Никогда не следует ходить за кулисы, ибо там вы рискуете
увидеть, как ваш кумир — божественный тенор бьёт свою жену.

...Я сорвал с правды все покровы и в ужасе отступил перед её
страшным ликом.

...Я слежу за жалкой трагикомедией жизни: сильный пожирает
слабого

Дж.Лондон «Джон Ячменное Зерно».

Люди безумны, и это столь общее правило, что не быть
безумцем — тоже своего рода безумие.

Блез Паскаль

Выиграть спор – значит проиграть.

Тот, которого ты зажал в угол вескими аргументами или
высмеял, навсегда останется твоим врагом.

Я выиграл эту схватку, ибо предотвратил её.

Из наставлений сенсея карате

Люди не меняются, они становятся на время другими ради
своих интересов.

Никогда, никого, ни в чём не переубедишь. Если удалось — значит кое-кто кой-чего задумал.

Коц-на-Бобер

Камни бросают только в плодоносящие деревья.
Если меня клюют, значит во мне есть рациональное зерно.

Если дела пошли плохо — значит, скоро они пойдут ещё хуже.

Если вам кажется, что жизнь налаживается — значит, вы чего-то не замечаете.

Трудно любить и оставаться мудрым.
По отношению к тем, кого любишь, не следует быть всегда правым.

Судьба согласного с ней ведёт, противящегося — тащит.

Глупец всегда найдёт ещё большего глупца, который будет им восхищаться.

Не желай удивленья толпы, а паши для немногих.

Обладаю даром писать даром.

**Инстинкт насыщения,
инстинкт размножения,
инстинкт самосохранения:**

Голод, секс, страх;
Слава, власть, деньги;
Тщеславие, алчность, спесь;
Зависть, зависть, зависть.

Любовь и голод правят миром.
Хлеба и зрелищ.
Вина и зрелищ.

**Когда счастлив — много друзей, настанет пасмурное время
— останешься одиноким.**

Каждый мнит себя стратегом, видя бой со стороны.
Шота Руставели

Небольшой силы достаточно, чтобы сразить надломленное.

Паны дерутся — у холопов чубы трещат.

Бойся того, кто тебя боится.

Кто не боится быть смешным — страшен. Он непобедим.

Случай – Бог.

Гёте

Кто уверен, что уловил систему бытия, алгоритм успеха, рецепт счастья — проиграл.

Юмор — высший пилотаж человеческой мысли, спасательный круг в океане эгоизма, именуемом жизнью:

Идут года, идут часы,
Идут пожарнику усы,
Идёт трамвай, идёт прохожий,
Весна идёт — зарплата тоже!

Самый мощный комп не напишет этих строк – памяти не хватит. С какой скоростью идут усы, чтобы догнать трамвай, который «идёт», очевидно, шагая колёсами и т.д. — как объяснить машине? Зависнет!

Коц-на-Бобер

...Жизнь – как рисунок на песке,
А волны Вечности все ближе...
Несешь ли груз, иль налегке –
След беспощадно время слижет!..

Он же

А вам, дикобразы, слабо?..
Как много чувств каким-то людям!
Лоснится счастье на их лицах.
Везёт же некоторым — любят...
Сумели же договориться!

Он же

Но повторяю: самое главное — здоровье. Моё.

Он же

ФАКТАЦИЯ

(в 6-ти телефонных актах)

I. – Алло, Михалыч, как жизнь? Здесь нету, будем искать на Марсе? Неплохо сказано! Почему так незаметен? Не по таланту, сударь, живёте! Ты просто обязан напиваться и пускать слезу – дескать, не понят, не востребован, не нужен, не реализован... Придёт, мол, время – узнаете, кто рядом жил, точнее, страдал...

Я тут стишки твои прочёл. Уникально бесполезный дар! Откуда это у тебя? Да ты вдвое безумнее меня, а одни ж учителя были! Брат по разуму. Прикидываешься физиком, а сам лирик. Душа в наморднике скулит... Шизик, говоришь? Ну, это многих славный путь... Прошёл слух – есть музыка, сбрось на диск. Мы оценим. Ребята интересуются. Да ты вечно занят.

Ну, до встречи в прямом эфире!

II. – Михалыч, как жизнь? Ужасно хорошо? Неплохо сказано! Поздравляю – тебя цитируют. Мне напярэг обычно лейбу на пиве дочитать – а тебя запомнил: «Пляшки пітніють на столах у ряд – під ранок точно буде хтось блювати» або «І так життя було яскравим, а тут іще твоя вагітність!». Ребята в шоке от твоих «Віршоку». Народ желает угостить. Заходи, накатим по соточке. Хоть какой-то прок от поэзии. Потенциал надо разряжать. Чувствуется – долго не протянешь! А кто композитор? Тоже, видать, хорош гусь! В натуре – по эстраде порожняки гоняют, а о вас никто и не знает! Бизнес-музы не хватает, что ли? «Запис зроблено під наглядом хатніх муз»... Комнатные, домашние сокращают песню жизни. Дикие музы, кстати, тоже её не продлевают. Но если что – ребята готовы помочь по профилю, обещают отыграть бесплатно... Даже магарыча не надо. Я сам выставлю.

Будь счастлив при каждом удобном случае!

III. – Михалыч, как жизнь? Могло быть и хуже? Это радует! «С утра хотелось. Но не смог». За одну эту фразу оттащим расширенным составом. Под живую музыку. На сторону большинства. В лучший

мир. Тебе здесь неуютно. Я чувствую. Твоя задача – представиться. Остальное – наши проблемы. Мы люди с творческим взаимопониманием. Отработаем без фонограммы и голограммы. По полной программе. Как негры в Новом Орлеане. Живая музыка. Ты заслужил. Будет соло на саксофоне – с хрипотцой, сексуально... Впервые в Нежине. Новинка сезона. Уже почти договорились со скрипачами. О, эти ребята дадут жизни! Лично я пропедалировал тему для трубы «Догорел свечи огарок!» – минор плавно переходит в мажор и обратно уже не возвращается. Моя творческая находка. Тебе понравится. В нужный момент гарантирую плачевный вой. С надрывом. Не только София – а все Веры, Надежды и Любви рыдать будут, а не рюмсать. Прослезится не только гробовщик, даже надгробья... Но ты особо не спеши. Саксофонист растревожился. Выпил. Валерьянки. Грамм пятьдесят, не больше... Ну, и развязал. Вошёл в штопор. Сейчас его задействовать нельзя. А он незаменим, как музыкант неповторим. Гармония без сакса оскудеет. Все понимают.

Да будет светлым твой во мраке путь!

IV. – Михалыч, чувствую – это будет шлягер! Отвечаю. С такой клиникой может стать классикой. А ты не смог бы сделать предоплату? Не, Михалыч, кредит не катит. Уже литров десять ушло. Музыка жжёт нервы. Ребята просят увидеть наличные. Отвечаю – вещь перспективная, жизнеутверждающая. Уже две местные *жмуркоманды* просят партитуру. И губернский *литр-бэнд*. А вот им! Что значит: не горит! Да ты напрямую контактируешь с Вечностью, а она торопит. Неприкаянный ты. С таким моральным грузом можно досрочно предстать перед Всевышним. Уже есть с чем. Желательно деньги вперёд! Потом хрен получишь. О, я знаю – от живых мало толку. А от тебя – тем более.

Да ладно – живи регулярно!.

V.– Михалыч, возьми трубку! Какой автоответчик, ... физмат твоих наук... академик навороченный... Ответь, я же знаю – ты живой! Ты где, жлобяра, прячешься, зомби компьютерный! Творчество твоё боком лезет. На репетиции много спорных

моментов. Вчера началось: то ли с бемоля, то ли с диеза... Я вступил из-за такта, поплыл по гармонии. Да как-то неудачно. Распустили руки. Получилось морденто. Потом, конечно, помирились. Но основная производительная сила вышла со строя. Два шва на губах. А я ж трубач! Уже два трудодня пропустил. Такие люди были... Элитные места. Центральная аллея кладбища. Умеют же некоторые пристроиться!

А моя трудовая копейка ушла. Со слезами на глазах... Ушёл товар в землю неоплаченным. Да я тебя, скотину, живым из интернета достану... Ненадолго. Оплатишь больничный – и наш клиент. Навсегда нить перестанешь. Мечтать и плакать... Ну, поэт несчастный, близка твоя раскрутка. Но тебе это уже будет ни к чему...

Возьми трубку, сволочь разумная!

VI. – Михалыч, ты прощён! Зашёл на кафедру. Дама в глубоко декольтированных джинсах со мной общалась. Понимаю, тебе, подлецу, с таким антуражем не до погребальных шлягеров. Мне было сразу трудно раскрыть свой богатый духовный мир. Швы сняли, я был без макияжа. Но я *всё-таки нащупал «Enter» на этой доцент*. Оказалось – заочница! Первый курс. Но уровень – первый класс! Даже чуть выше. Даю двенадцать баллов! С чрезвычайно широкими взглядами на жизнь и общество. После двух твоих песен нам было о чём поговорить дальше, и она согласилась. Жизнь есть ближе, чем на Марсе... Как по мне – вполне разумные формы! Твой многогранный талант позволил любить всесторонне. В перерывах я читал стихи. По конспекту, как ты свои лекции. Обложку уничтожил. Автор – Я!!! Михалыч, да продлятся дни твои на этом свете! Стихи имеют *прикладной* характер. Твори дальше, дари радость людям – один экземпляр я проспонсирую. Без обложки! Я твой талант реализую.

Привет композитору!

СМІХ У КІНЦІ ТУНЕЛЮ

КІНОПОВІСТЬ

«Благословенна будь, моя незаймана дівице Десно, що, згадуючи тебе вже много літ, я завжди добрішав, почував себе невичерпно багатим і щедрим. Так багато дала ти мені подарунків на все життя. Свята, чиста ріка моїх дитячих незабутніх літ і мрій.

...Щасливий я, що не втратив щастя бачити оті зорі навіть у буденних калюжах на життєвих шляхах».

Ці слова Олександра Довженка автор обрав девізом своїх записок під час походу з товаришами по Десні на плоту довженківськими місцями.

До миража – четыре горизонта.

И лишь удача может указать

Источники случайного резона.

А к Вечности – туннель. Рукой подать.

Леонид Кнорозок

ДОРУЧЕННЯ

Я, Лео Коц-на-Бобер, доручаю Леонідові Кнорозку надрукувати мої спогади про похід по Десні – десять днів, що гойдали пліт (1-ша декада липня 2011р.), включаючи додатки, у вигляді окремого видання, або долучити їх до збірки «Пританцьовування за плугом», виконавши вимоги:

1. *Сценарії фільму та кліпів на тему «Збича мрій» надіслати мені особисто для узгодження.*

2. *Сценарій телесеріалу «Метафізика бабуїнів» негайно забрати від продюсера, відеозйомки і кастинг зупинити. Компенсацію за всі збитки здійснити за рахунок Геннадія Мічманенка.*

30 травня 2012 року,

м. Хайфа

Л.Коц-на-Бобер

ВВЕДЕННЯ В ТЕМУ

Кожна людина повинна зберігати в собі священний вогонь божевілля. Але поводитися – як персона нормальна. Паоло Коельо

Шестеро друзяк, реалізуючи мрію дитинства, ідуть на плоту по красуні Десні, декларуючи банальну, як банан, ідею: життя абсурдне, трагікомічне і швидкоплинне – витікає з дитинства і туди ж впадає. Над усе треба встигнути зрадіти!

1. Отаман Юрко Нах-Нах

Змалку надає перевагу природному і духовному єству. За оповідками відомого мисливствознавця Олександра Бобренка, саме Юрка ловили всім миром рибалки в околиці села Ядути у серпні 1980 р., ототожнивши його з підлітком еті. Ця інформація потребує серйозної перевірки на автентичність, оскільки усі учасники дійства були достатньо нетверезі, в тому ж загалі і отрок еті, і, власне, сам мисливствознавець Олександр Бобренко.

Для повноти характеристики наводимо фрагмент з архіву КДБ, розсекреченого 31.12.14 р.: «...ст. лейтенант Юрій Михайлович К. в листопаді 1992 г. был уволен с Иностранного легиона и депортирован на Украину в связи с нанесением побоев средней тяжести майору Свинфилу Педро-Скотту, который пытался склонить старлея Юрия Михайловича К. к вегетарианству. Дело было закрыто – никто ни в чём не сознался, свидетели разучились говорить и писать одновременно... Дело в Гааге вёл адвокат Владимир Рубашко».

2. Пупонелло Тиціан

Без втрат обійшовся тільки Пуп Тиць – він же Пуппо-Тицьцо, він же Пупідзе Тиця, найдосвідченіший мандрівник. Не давав ні собі, ні тобі розслабитись. Навіть у табуні підступних шимпанзе за десять днів і ночей (а саме стільки планувався похід!..) у нього б не поцупили жодного банану!

В піку Лео Коц-на-Боберу:

– Що ти нарізаєш голу правду-матку?! Та ще й без наркозу – сухо, аж на зубах тріщить! У твоїй писанині стільки ж гумору, скільки його є в

довіднику практикуючого ветеринара, зокрема у розділі «Статеві розлади племінних пегасів»... Чи у моїй податковій декларації...

Наразі Пупонелло Тиціан бадьоро крокує по життю, допомагаючи ліктями і колінцями – завше з високо піднятою голівкою:

– Життя – як собача упряж: якщо ти не вожак, пейзаж незмінний!

– Я вам не Вассерман – я беру не ерудицією, я беру ерекцією. Не слід ховатися від щастя!

– Клімакс – не колапс!!!

3. Ватаг Ромуальдич

Закінчив с.ш. №5 у м. Прилуки з двома золотими, трьома срібними медалями і двома золотими значками «ГТО» – більше йому відібрати не вдалося! Змінив багато професій: працював барменом, рятівником ДСНС, масажистом. Заочно закінчив аспірантуру у КПІ, захистив дисертацію на тему: «Засоби криптографічного та технічного захисту інформації». Запатентував гарячу газовану воду і ширококопедальний велосипед з півтораметровим розмахом.

Велотренажер обтяженої конструкції встановив у власній подружній спальні, де Ромуальдич старанно хекає понині, уранці і увечері, зі стабільним краєвидом на Княжий парк. Останнім часом він дещо збавив прудкості, почувши в спину біля під'їзду від заздрісних сусідів: «А наш Ромульдя ще той жеребчик!..»

– Скромність прикрашає! – сказав Ромуальдич і заліпив надпис «Land Rover» надписом «Запорожець».

Проживає в Україні, має бізнес у м. Хайфа.

4. Єгор-Паша (Є-Паша)

Апологет, адепт і епігон активної життєвої опозиції з хай-апломбом.

Активний клабер і блогер, твіттерист і аккаунтист. Гламурний тусівник. У твіттері розмістив рекламу свого господарчого відділу на комунальному ринку у м. Бахмачі. Реклама мала інтригуюче недоречну назву «*Моїй мурочці*». Невдовзі назва змінилась на «*Его&флегмо&прагмо&фрігіда*», а згодом і зовсім зникла. Натомість в аккаунті Бісиці зявилося лібрето «*Ейфор – Зоряний Тхір*».

Є-Паша – служник гордині, автор тужливої пісні бізнесмена:

Так порожньо. І жодного назустріч.

Усі пішли. Хто їх послав?!.

Сповідує тантричний секс – «...а газдиня нехай газдує!..»

5. Іван-Огли (Іван-О)

Файний газда. Відмовився від посади мера міста Прилуки, вийшов за вислугою на пенсію і почав налагоджувати бізнес і фітнес-сауну на *истеричній* батьківщині. Кімната для відпочинку у фітнес-сауні прикрашена опудалами екзотичних тварин, яких Іван-Огли доставив зі своїх кругосвітніх подорожей. Наприклад, східно-африканський бабуїн з дурнувато-простодушною мордою – величний екземпляр на повний зріст, в статевозрілому віці періоду гону. Кращий сусід Івана-О Юрко Нах-Нах любить пити на брудершафт з бабуїном, лобизаючи його морду: «Братику ти мій, неприкаяний!..»

Особливою популярністю у нових відвідувачів сауни користується силіконова триметрова модель нільського крокодила з розвернутою пащекою – потвора виринає у той момент, коли розпечений віником Івана-О. відвідувач шукає порятунку у крижаному басейні. Цей номер входить до переліку оздоровчих процедур психіки, розроблений народним цілителем-аромотерапевтом Іваном-Огли, тим паче, що зуби у монстра справжні і завжди свіжозаточені.

6. Лео Коц-на-Бобер (К-н-Б)

Майже досяг гармонії – примирився з абсурдністю життя. «Майже» – означає перспективу божеволіти далі.

Не виконав мудрої настанови свого татуса: «Не можеш писати – не пиши! Можеш не писати – не пиши! Якщо вже геть зовсім не можеш не писати – все одно не пиши!!!»

Талант Лео багатогранний, як гранчак: запатентував психодронний гаджет «Вібратор Херца», випустив повчально-методичний посібник «Факт юн!», трилогію-есеї «Фактація», збірник мантр «Давай, Лама!!!», наспівав диск кацапського шансону «Снимаю трусики ажурные с витрины» тощо. Дотримується безпардонного лірико-романтичного реалізму, іноді перегинаючи прутень – чого варті, наприклад, його слова з патетичного памфлету «Досвідчений котяра»:

*На штиб і кшталт попри напрочуд,
Відтак наразі позаяк,
Натомість поспіль надвсе хочу,
Щоб навзаєм – не абияк!*

А ось заключний, відсікаючий останні докори сумління, рядок цього опусу:

Кращого у Бога не проси,

*Пахнуть медом латані труси...**

Але остання поема К-н-Б «Олігохряки» має явний диферент до дівки легкої поведінки, себто політики – шахрайства, махлярства, крутарства, лукавства, шельмівства...

*Всі факти реальні, розбіжність – чиста випадковість.
Міністерство охорони здоров'я України попереджало*

БІЛА ЖІНКА, ФІОЛЕТОВИЙ ПАЛЕЦЬ

«Мерс»-фуру, завантажену по самі вінця, супроводжували Єгор-Паша і Лео Коц-на Бобер. Було вже близько п'ятої години вечора.

– Поїдете вперед. Вам честь і довіра. Навіки слава малопитущим! Зупинитесь десь на зручному до Десни спуску і нас зачекаєте, – сказав Ватаг Ромуальдич, – а ми вчотирьох за вами, на «Кадіку», курс на Каменецьку Слободу. Можливо, ми прибудемо першими.

– Ага, першими... Та ви ще до Зрубу привал зробите. Напевно, вже другий. Попав я конкретно, – сказав Андрій, водій вантажівки. Він володів пророчим даром, але возив не даром, а за гроші – на власному авто. З того й жив.

Отже, ми рушили. Андрюша завівся одночасно з двигуном, з півоберту, і його монолог розкручувався з кожним кілометром. Логіка між темами була відсутня, але питання аналізувались яскраво і

* З колекції мелосу-епосу, топосу, етносу училища культури і мистецтв імені Марії Заньковецької (примітка автора, тут і далі).

Про Коц-на-Бобера писав редактор.

детально. Теми з нього пирскали, як вода з поливальної вертушки. Наприклад: пекуче літо 2011 р. (на капоті яйця можна жарить!), у кабіні градусів 60, а може і 61 – ніхто не міряв! Потім Андрій дав штрих-пунктирну характеристику якоїсь до болю рідної країни Гондурас-Дебілії – на слух літера *o* звучала як *a*, населення цієї країни було дуже знайомим, і слухачі переймалися їхніми проблемами. «Успіх влади – 3D: дуполізація, дебілізація і доларизація суспільства. Плюс інтернет-утилізація хуторів!» – кидався гаслами Андрій.

Проїжджаючи Батурін, він побожно перехрестився на Храм Божий (на декілька хвилин лексика стала до певної міри нормативною!), після чого були розбиті вкрай стан доріг, народна освіта, культура рідного краю і перспектива людства в цілому. Для ілюстрації останнього Андрій ні сіло, ні впало люто обматюкав вздовж і впоперек пост ДАІ і круто повернув на тему примхливого кохання: «сучасна любов зачинається в «Однокласниках», розвивається у скайпі, закінчується «чорним списком...»: *«Мне бы женщину белую-белую, ну, а впрочем, какая разница! Привяжут её голой к дереву – да по заднице, да по заднице!!!»* – цю Андрюшину цитату дуже високо оцінив Л.Коц-на-Бóбер, який скинув кросівку, задер ноги на панель приладів авто і всю дорогу похмуро розглядав великий палець на нозі, який уже набрякав і сіпався. Палець йому віддали півтонним рундуком при завантаженні спорядження плоту ще вчора. Лео, нехтуючи правилами безпеки і охорони праці, не одягнув кирзачі. Цілу ніч він прикладав до травмованого пальця подорожник і капусту. Наразі для нього похід на плоту по Десні обіцяв багато чого цікавого. «А могли б і зовсім ногу розчавити! І кінець! Чи вухо дверцятами прищемити... Треба було чоботи і каску одягати. Так і зроблю наступного разу», – думав він, сидячи в самих шортах і обливаючись потом не слабш, ніж учора при закиданні мандрівного мотлоху на вантажівку.

Слова про «жінчину белую, да по заднице...» Лео хотів занести у записник мобільника, але ніколи не вмів цього робити. Згодом, по осені, ця фраза сама вискочила із Інтернету – приписували її Маяковському, причому варіант водія Андрюші був найпристой-

ніший з усіх, що крутились у всесвітній помийниці в режимах on і off - line*.

Далі Андрія понесло у тонкощі податкового тиску на пересічного жителя, і тут заговорив Єгор-Паша́. Точніше, почав активно протистояти. Його опозиція пройшла червоною лінією через усю Десну. І пішла далі...

– Я законспектував «Капітал». Геніальна книга, – сказав Є-П про незавершені чернетки Маркса, які спонсував бідолаха Енгельс, повністю розчарований доробком свого корефана. – Формулу «Гроші – товар – гроші-штрих» я записав як Г-Т-Г'', другий штрих – мій!!! Він відображає мої власні затрати. Можу і третій штрих поставити – я такий! Щоб податок перекрити.

– Ти хочеш сказати, що ціни на твоїх прилавках будуть не збігатися з сусідніми?!! – підскочив Андрій, радісно кидаючи руль і потираючи руки. – Ага, так от хто мене обдирає! – він аж засяяв, смакуючи втіху від дискусії добре грамотних людей. Щодо податкової політики, та і взагалі політики, у нас всі добре підготовлені.

І тут почалось. Л.К-на-Бобер сидів у кабіні між опонентами, оберігаючи палець. Його з обох боків активно *фактували* аргументами. Нападав Андрій, йому не давав охолонути влучними випадками Є-Паша́.

«Мерс» впевнено йшов по GPS-навігатору, приємний жіночий голос попереджав про особливості маршруту.

Андрій жестикулював, як сицилієць, кидав кермо, стрибав, як жеребець на сидіння ногами, бив себе у груди, знову підскакував і ловив руль литками, ляскав по стегнах – і себе, і К.на-Бобера, пробував дотягтись аж до Є-Паші́, харчав, як байбак у капкані... Хапав оторопілого К.на-Бобера за бороду, грайливо тицяв пальцем між ребрами, тріпав за вухо: «Вы же серьёзный седой мужчина – подтвердите? Или я не прав?!».

«А, дишло вам обом туди і сюди, і в душу, і в пельку! А краще – кардан, разом з хрестовиною. І болтами!» – люто думав К.на-Бобер, втягуючись у сидіння, ховаючись від бойового гопака і брейк-хіп-хопа – деякі колінця були вже з виходом на вітрове скло!

* Тут і далі все, що пов'язане з Інтернетом, читач може легко перевірити.

– Що ти розходився! Критикуєш – пропонуй, пропонуєш – виконуй! – піддражнював Паша́, – а ну ж-бо, конкретніше!

– А конкретно – треба під'їхати до кабінету, витягти їх за ніздрі із крісел і от'іметь тут, прямо на розжареному капоті!!!

– Кого?!!

– Можновладців! Тих, хто все продав-перепродав, пропив і вже не може далі пити! – демонстрував класову свідомість водило.

– Ага, верхи не можуть жерти по-новому, а низи – не хочуть по-старому, – підливав оливи у вогонь Є-Паша́, – «а щоб збудить хиренну волю, треба миром, громадою обух сталить; та добре вигострить сокиру – та й заходиться вже будить»*.

– За ніздрі – на капот! Всіх! От'іметь – проснуться! – розкручував революційну ситуацію в кабіні Андрюша, грайливо щипаючи за щоку К.на-Бобера.

– І при цьому «винные лавки должны работать круглосуточно», – приємно дивував основами марксизму-ленінізму Є-Паша́.

Дискусія вдалась на славу.

Раптом Андрій заткнувся на півслові і завмер, втупившись у дисплей навігатора. – Што она мне *вагінит*?!! – тривожно запитав він сам себе, – какое изменение маршрута? Ми што, паварот на Сосницю проеб.. проехали?!!

«О капот бы тебя голой задницей, или мордой – какая разница!..» – крутилось у голові напівживого К.на-Бобера. На всякий випадок він згрупувався і відсунувся якнайдалі, прикриваючи ніздрі.

Дійсно, поворот на Сосницю проїхали і їхали на Московію. Вже кілометрів двадцять. Ще кілька кілометрів шукали місце для розвороту, аж потім повертались назад. Згодом таки звернули з шосе на Сосницю. Розмовляти розхотілося – формула «кілометри-соляра-гроші» говорила сама за себе. Зайві км – гроші, штрих зі знаком мінус. Заводний водій Андрій насупився.

Шлях стелився селами. Зовсім скоро, біля сільського ганделика можна було побачити колоритну групу солідних людей у шортах із животами у футболках – вони навстоячки обідали. Чи вечеряли... Ромуальдич привітно помахав курячим стегном. У нього і в Івана-

* «Я не нездужаю, нівроку...» з книги «Кобзар» Тараса Шевченка.

Огли обличчя блищали, випромінюючи мир і злагоду. Отаман Юрко Нах-Нах і Пуп Тиць були напружені, як пневматичні гвинтівки фірми "Gamo", готові до пострілу, – вони перетирали тему під'їзду до Десни без консенсусу. У всіх щось хлюпало у біленьких стаканчиках.

– Заливають уже! – похмуро кинув Андрій. Їхали далі.

Скоро основний склад екіпажу догнав і обігнав вантажівку.

«Мерс»-фура, щедро завантажена плотом, зрілими думками та спітнілими емоціями вперто рухалась до Десни. Десь між селами на трасі побачили шматки здорового осокора, зваленого вітром.

– Хлопці, допоможіть відтягнути це деревиння з дороги! – попросив Андрій і зупинивсь, – треба поспішати робити добро. Поки хтось не опередив, бали не забрав.

К.на-Бóбер знову заповідав Андрюшу. Важко хекаючи, ой-каючи від підірваного вчора поперека, шкутильгаючи, К.на-Бобер театралью тужився, беручись посередині колоди. Гуртом таки поскидали колоди в канаву, ледве не разом з К.на-Бобером.

– Хорошу справу зробили, у темряві можна було б напоротись. Може, і про нас хтось подбає, біду відведе, – резюмував Андрій.

– Не слід чекати подяки. Добро зробив – як у воду камінь кинув. Помилувавсь на круги хвиль і забув. Як чекаєш на подяку – користюлюбивий ти. Падлюка, одним словом! – попробував розкрутити нову дискусію Є-Паша, – я недавно законспектував «Біблію», геніальна книга: «Благими намірами дорога в пекло вимощена...» !

Дискусія не вийшла – відволікали другорядні фактори нижчого порядку.

– Відливають уже! – похмуро кинув Андрій. У кущах біля узбіччя він побачив ту ж компанію солідних менів із животами між розстібнутими шортами і футболками. Нах-Нах і Пуп Тиціан стояли в різні боки. Ніхто нічим не махав – компанія взагалі «Мерс» не помітила.

Невдовзі «Caddy» їх наздогав і перегнав. Ця чехарда починала дратувати Андрія.

– Пора б уже показувати спуск до Десни, а вони заливають-відливають! Ще як почалось завантаження – одразу стало видно: весела буде подорож!

– Десна вже поруч, розвантажимось – і ти вже вільний! – заспокоював Андрюшу К-на-Б.

– Ага, розвантажимось! Не перший день заміжня! Побачите – кожна справа почнеться з легенького перекусу. І погомоніти! Ви ще не знаєте, що вас чекає! Ви ж на вигляд нормальна людина – можете не вижити! Єдине, що може врятувати – назад зі мною! – пророцтва Андрія починали не на жарт турбувати К-на-Б.

Скінчилося тим, що К-н-Б і Є-Паша відкрили фуру, розкоркували пляшку «Хлібного дару» і добряче підвечеряли, щедро пригощаючи Андрія мінералкою і варениками від дружини Є-Паші, до речі, дуже смачними.

Життя налаштувалось... Голосніше заспівали пташки, сідало сонце, капот прочахав, запахла медом трави, декорації близької Зачарованої Десни заспокоювали. Десь за півкілометра з-під запорошених вишень виглядали шевченківські хатки. Андрій склав рупором руки і голосно крикнув дуже коротке, широковживуване слово монголо-татарського походження. Жайворони заткнулись. Десь у вербах пригнічено каркнув ворон. У мертвій тиші відлунням долинуло несамовите ревіння корови Баскервілів, яку залишили вдома, – очевидно, за бичками!

– Глухомань! Ні з ким побалакати! – резюмував Андрій. – Зараз буяє зелень, рибалка, – а пізня осінь, рання весна? А взимку – «...и прилёт за дальними домами чей-то муж, чернея на снегу...»,* – за Андрієм було-таки що записати!

Із клубка пиляки виринув «Caddy», який нишпорив туди-сюди у пошуках спуску до Десни з червономордим розпашілим екіпажем.

– Стояти! Знайдем – під'їдем! – крикнули і зникли.

– Я бачив у фурі коньяк! Продовжимо вечерю! – спробував заповнити паузу Є-Паша. Але його не підтримали.

Невдовзі зупинили двох аборигенів, які майже рівно їхали на табуретці марки «Тойота» чи «Хонда». Щитки відсутні, замість фари жмут проводів... Двоє худеньких чоловіків посповзали з сидінь. Обоє нагадували «особу духовного звання» із мішка Солохи – тільки не в сажі, а пилюці. Обличчя в обох засмагли, як у шахтарів, тіла висушені щоденною

* Л. Кнорозок, «Алые львы»

грубою роботою і таким же примітивним життям на свіжому по-вітрі – дієвий, до речі, засіб від депресії! Кращий, аніж ходіння по Десні!..

Аборигени виявились на диво привітними і кмітливими. Тримуючись за заглушену «мопедку», яка пручалась, вихилялась і виривалась із втомлених рук, вони одразу зрозуміли проблему і намалювали пальцем по піску дорогу до Десни, чітко пояснили особливості під'їзду. Мова у них була красива, з північно-українсько-білоруською вимовою, але зовсім не забруднена, без татаро-монгольських примовок. Приємна була мова – гарний приклад для деяких наших персонажів із супервищою освітою, вишуканими манерами і гіперматерщиною. Десна виявилась з протилежного боку.

Довго не могли додзвонитись до «Кадіка» – прикордонна з Росією зона, зв'язок затруднений. Та вони самі під'їхали...

За малюнком аборигенів спустились до Десни, розвантажились, у повній темряві витягли «Мерсом» «Кадік», який, поспішаючи додому, застряг у величезній баюрі в лісовому тунелі з віковими деревами.

Бампер і крило погнули, але це дрібниці – не варто й говорити...

На прощання балакучий Андрій-водило, рахуючи гроші, багатозначно і туманно видав:

Українців ошукано знову.

Напинають здоровенні

Дулями роздовбані кишені...

Коц-на-Бобер уже не мав наснаги второпати та оцінити ці словесні викрутаси.

Кілька разів, знімаючи напругу, перекусили і врешті розповзлись по наметах.

Деснянські зорі довго дивились на крутий берег, щедро завалений наспіх скинутими пожитками плотарів.

Якісь рибалки вдосвіта у суботу не змогли під'їхати до Десни – метрів на триста лежали різні, вкрай необхідні для подорожі речі. Матюкнулись і поїхали далі по берегу, шукати місце, куди ще не доїхали олігархофрени...

Народ поважає того, хто має. Його.

ПІДТОПЛЕНА ПЛАТФОРМА

*Куди ти прагнеш? Життя, що шукаєш,
не знайдеш ти! Тож іди, їж із радістю хліб свій,
і пий в радості серця вино твоє... Насолоджуйся
життям...*

«Пісня Арфіста»*

А поки що табір занурився у рятівний життєдайний сон. «Забув помолитись і заснув, як свиня»** – стосувалось усіх мандрівників на березі.

К-на-Б не спалось. В голові нудило від перепитого, у животі від переїденого, у попереку від перетягнутого, у душі – від пережитого. Тіпало скалічений палець і *серце тонкого лірика, схильного до смутку і зневіри*. Рахував до трьох, потів до півчетвертого і далі. Його підкидало на надувному матраці, як на батуті, до самого ранку, що аж ніяк не заважало тихенько сопіти Є-Паші на тому ж матраці. К-на-Б. не знайшов снодійного, і йому вдалося вирубатись лише під ранок секунд на сорок, як раз для того, щоб яскравіше оцінити грайливий жарт Нах-Наха: очільник зграї бабуїнів удосвіта підсунув трубу від самовару до них у намет і пропердів у неї марш Мендельсона, відбиваючи такт дюралевим веслом по голові нещасного К-на-Б – так йому здалося спросоння. Насправді ж делікатний Юрко Нах-Нах сурмив марш юних піонерів і бив у барабан. На високому березі, на щоглі майорів кривавий прапор з дідусем Леніним, якого ламало і плющило від вранішнього вітру та поведінки праправнуків.

– Доброго ранку, мати-Десно! Доброго ранку, Лео-Коцюшка! Доброго ранку, Єгорушка! Доброго ранку, Пуппо-Тицьо! Доброго ранку, Ромуальдич! Доброго ранку, Огли-Ванюша! – ревів отаман Левко Нах-Нах, сурмив, бив у барабан і собі у груди, як Кінг-Конг.

Мандрівники виповзали на сонце.

Всі були, як ніжинські огірочки – міцні, веселі і блискучі. Навіть К-на-Б був не зеленим, а рожевим у свіжих сонячних променях. Це було малодосліджене психооптичне явище.

* Ймовірно найдавніший Староєгипетський твір, що дійшов до нас. Пам'ятник релігійного вільнодумства (бл. XXII ст. до н. е.)

** Цитата з творів Т. Шевченка.

– Прийде час, я тобі віддячу! Влаштую веселий підйом, коли впадеш зморений! – не втримався Є-Паша, звертаючись до Нах-Наха.

Але він прагнув неможливого. До світової гармонії і справедливості. Нах-Нах так і не впав.

К-на-Б прагнув набагато меншого – забуття. Обійняти берег і заснути.

– Як це не хочеш? Хоч пригуби! – вмовляв К-на-Б Пуп Тиць, – може, шампусіка?

«Хіба що пляшкою по тім'ячку! Замість снодійного!» – пригнічено думав К.на-Б, але кілька разів пригубив. «Або пий і дурій разом з усіма, або забирайся геть!..»

Альтернативи не було: Андрюша схибив – сивий мужчина виявився несерйозним, геть одразу не забрався, отже пив і дурів...

Почали збирати пліт. За тоннажністю і потужністю пліт нагадував радянський танк тридцятих років «КВ-1» (Клим Ворошилов). Замість гусениць дві бони, кожна з п'яти двохсотлітрових бочок, намертво скріплених дубовими брусами. На бочки лягали і кріпились болтами ще штук десять брусів, на них – два щити палуби. Загальна площа приблизно $6 \times 4 = 24$ кв.метри. Між бонами запихались чотири максимально надуті камери, очевидно, від шасі «Боїнга 747», які Пуп Тиць виміняв за три літри перваку від баби Мухи у свого шенгенського корефана по взаємозаліках міжнародного співробітництва МНС. Ще одна здорова надута гумова камера була прив'язана збоку, зовні корпусу. Це був аварійний запас – на випадок проколу чи за потреби *довантажити пліт стадом теличок, голів на шість...* Ця камера нагадувала бортове гребне колесо з «Ласточки», пароходу з «Жорстокого романсу», де Микита Михалков співав про мохнатого джмеля з циганським підвивом. Над палубою монтувався металевий каркас для тенту – навісу від сонця чи дощу.

Для характеристики плоту наведемо замітку часів II-ї світової війни. Одного разу «КВ-1» заглухнув на нейтральній смузі. Два гітлерівські танки підкralись, взяли на буксир і потягли його до себе. «КВ-1» завівся, очевидно з буксиру, і відволік німецькі танки, які безпорадно греблись, як кошенята, у своє розташування. Так от, наш пліт міг нести на собі «КВ-1» і потягти за собою парочку легких катерів берегової охорони, як консервні бляшанки. За течією – до

Воловиці і далі, до Червоного моря, при попутному вітрі, звичайно... Монументальний пліт. Конструкція самого Ватага Ой-Страх-Ромуальдича, він чоловік серйозний!

Тепер про реальний вантаж. Екіпаж – шість плотарів, загальною вагою натщесерце 634,3 кг. Плюс груз інтелекту – у кожного диплом вищої освіти, у декого дипломи доцентів. Безперечний ваговий лідер у цій компанії був Отаман Нах-Нах – він мав без малого десять пудів живої ваги (151,1 кг)! Реальний пацан... Інших членів ватаги теж худенькими назвати було важко...

Тепер про речі. Чотири рундуки (в миру – скрині), в які скидалась нескінченна множина предметів у строгому безладі, багато з тих речей хтось шукає і понині. Згідно із суворою інструкцією Ой-Страх-Ромуальдича у подорож дозволялось брати речі лише крайньої необхідності: у кожного по 2–3 баули власних речей, десятки пакунків з продуктами, наприклад: п'ять лотків яєць, половину потовкли зразу ж – їх духан лоскотав ніздрі, і певний час плотарі підозріло принохувались один до одного, аж поки майже всі яйця – і цілі, і потовчені не було викинуто за борт.

Назвемо речі першої необхідності: два акумулятори з вантажних авто (один запасний!). До акумулятора під'єднувалась гірлянда автомобільних лампочок для освітлення столу. Ромуальдич як істинний спартанець-патрицій не любив довгі літні вечери без ілюмінації, маленького телевізора, CD-плеєра чи ноутбука. Як же без «Ліквідації» чи «Дембеля -1,2...»* тощо!.. Далі до списку предметів виживання входили: бензопила, ехолот (пристрій для сканування дна з метою пошуку риби чи броду з нікому невідомою метою, його ніколи не діставали, так само, як і бензопилу!), металеві роги і перекладина для кострища, відерний казан для перших страв, пудова сковорідка, мідний самовар з двометровою трубою (у яку пердів грайливий Нах-Нах!), літрова дерев'яна розливна ложка з обгризеним краєм, очевидно, з мандрівного набору кроманьйонця доби пізнього палеоліту з Мізинської стоянки.** Всі предмети відповідали

* Популярні телесеріали початку XXI століття.

** Розташована на Сіверщині (басейн Десни), поблизу села Мізин (Коропський район, Чернігівська область). Датується близько 18 000 років до Р. Х.

монументальності «КВ-1», себто, плоту. Скажімо, роги і перекладина для вогнища були такі масивні, що К-на-Б, який майже щодня тягав їх із плоту на крутий берег (а вранці назад!) без розминки, тобто без 2-3 чарок «Моршинської», до них і не підходив! «Моршинську» він крав у Ромуальдича – у нього тих пляшок було без ліку, та ще й у склотарі, очевидно, для стійкості плоту і приємного резонансного передзвону з двигуном «Mercury», коли він розвивав крейсерську швидкість 7 км за годину. Двигунів було два – другий із надувного катеру Ромуальдича, який теліпався зліва по борту. До правого був прив'язаний скромний човен Пупа Тиця, типу «Лисичанка».

Ще на плоту було три 20-літрові каністри з бензином для двигунів, дві пластикові 40-літрові бочки з питною водою. Бачте, не всі пили цілющу деснянську воду, збагачену сечовиною, коров'яком, бактеріями та іншими корисними натуральними інгредієнтами. Цю воду пив лише Нах-Нах і К-на-Б, останній лише один раз – якась свиня підлила деснянську воду у пляшку з-під «Моршинської» і К-на-Б за два ковтка спорожнив її, тривожно озирючись. Потім довго та натхненно блював і пирхав у лозняку, так же сторожко озирючись, немов дикий лошак... Цей загадковий випадок підкреслює необхідність звичайної води на борту.

Ще були рюкзаки з наметами та надувними матрацами – у кожного свій, за винятком К-на-Б і Є-Паші, у них один на двох. К-на-Б був взагалі обмеженою людиною, він навіть зубну щітку не брав, щоб не займала зайвого місця...

Чого тільки не було на борту – список речей крокує у безмежність! Розмаїття найменувань речей таке ж багате, як рослин на городі у бабусі малого Сашка Довженка, автора «Зачарованої Десни»!

Пакунки зі спальними мішками, пакети з капустою, огірками, помідорами, цибулею, часником, болгарським перцем, картоплею, морквою, яблуками, грушами, кульки з печивом, свіжопосоленим і свіжокопченим салом, коробки з гречкою, макаронами, рисом, пучки петрушки, селери, кропу, цукор, сіль, пакети з майонезом, заправкою до борщу, 20 банок тушонки, кілька пакетів зі згущеним молоком, слоїки з варенням і медом – була обіцяна широка культурна програма з самоваром на березі і піснями під деснянськими зорями! Упаковки

мінеральної води, горілки, вина і пива теж! Вудлища, підсаки, коробки із рибальським реманентом, рибальські сітки... Все це швидко скидалось на борт, підвішувалось на каркас над палубою: падало, розкочувалося, гриміло, брязкало і теліпалось. Упаковки, коробки рвалися з тріском – таким чином створювалась максимально комфортна обстановка. Екіпаж дуже нагадував перекупок, які обережно повилазили з-під уламків після петлюрівського погрому на Бессарабці, тільки в руках плотової гвардії завжди були такі стаканчики, з яких ні за яких катаклізмів не пролилось би ані краплини!

Окремо хочеться згадати три речі. Перша – скриня Ромуальдича, точна копія чорного ящика з програми «Що?Де?Коли?», тільки втричі більша. Власне кажучи, це був ящик від кінопересувки «Україна-4», крадений порожнім. Тепер він був повним, пересувним баром – Ромуальдич теплоізолював стінки пінопластом і тримав у ньому улюблене пиво. Марку називати не будемо – це ж реклама фірми і Ромуальдичу. Не заплатить ні фірма, ні він сам...

Друга річ – 40-літрова бочка з мокрими рибальськими сітками, загальною довжиною кілометрів 15! Цю бочку приперли із мандрів до Кінбурзької коси. Кілька сезонів возили туди-сюди – і на Кінбурн, і на Десну... «Буде час – розплутаємо, просушимо...» Так і не наважились. Привезли назад.

І третя річ, достойна окремої уваги – стіл із хліва Івана-Огли. Колись він служив слюсарним верстатом. Стальна станина, дубовий трухлявий настил. Брутто не дотягував і до центнера! Останніх років сорок на ньому сиділи кури – Іван-О був файним господарем! Стіл прихопили в останній момент, коли Отаман Левко Нах-Нах суворо гаркнув:

– Мені, Наху, що, і чарку ніде поставити буде? На центр плоту його! – там невдовзі він і опинився, угинаючись і розсипаючись під ліктями Нах-Наха та інших чаркувальників. До речі, стіл був ще один – розкладний, дюралевий. Але за ним сидіти було незатишно, стрьомно: раптом складеться і прищемить кінцівки!

Але не будемо загрузати в дрібницях і деталях. Спочатку треба було все назване підняти на борт «Мерса», привезти, стягнути на

берег, змонтувати пліт на воді, знов стягнути з берега всі речі і підняти на пліт. На кожній стоянці – знову «у попа була собака!..»

Під кінець подорожі всі речі уже самі стрибали туди-сюди. Їх суттєво поменшало: рушник К-на-Бóбера вітром здуло за борт (або викинули – на х... він здався!).

На останній стоянці, під Коропським мостом спалили трухляччя столу. Металеву основу Іван-О ретельно розібрав, запакував і повіз додому. О, Іван-Огли – файний господар!

У Ромуадьдича зникло чотири шматки мила, приблизно стільки ж метрів мотузки і одна шкарпетка. До кінця подорожі Ватаг Ромуальдич ніяк не міг визначитись, яку йому замовляти в Інтернет-магазині – ліву чи праву, яка обійдеться дешевше?

Нах-Нах втратив купальні стрінги – гвинтом зірвало. Деякий час козарлюга вештався лише з пов'язкою типу «бандана» – і то на голові. На протилежному боці Десни почали групуватись і тривожитись корови, тому Нах-Нах змушений був таки знайти запасні "танги". Деталі цієї пригоди будуть описані пізніше, зараз не до того...

З півторалітрової пляшки батьківського перваку Є-Паші пропало кілька штук чорносливу, які мирно лежали на дні. Спересердя Єгор-Паша втопив окуляри.

Без втрат обійшовся тільки Пуп Тиць, найдосвідченіший мандрівник. Він не давав собі розслабитись. Навіть у зграї підступних шимпанзе за десять днів і ночей (а саме стільки планувався похід!..) у нього б не поцупили жодного банану!

Як бачите, зайвих речей на плоту не було! Компанія сповідувала пуританство і аскетизм. Повторюю – нічого зайвого на пліт не брали, речі лише першої необхідності!

Але найекзотичнішими і найпотрібнішими аксесуарами подорожі були чотири скріплених між собою крісла з відкидними сидіннями. Колись вони прикрашали приймальню Берії чи, принаймні, Червоний Куточок школи. Це були масивні сидіння, оббиті кривавим плюшем. Вони чудово пасували до вищезгаданого столу з хліва Огли, засидженого курми і мухами. Царські сидіння не поступалися столу і вагою. В останній момент завантаження вони були одним махом вкинуті в кузов зі словами: «А де я, Нах, сидіть буду?!».

Крісла урядової ложі доповнювались піонерськими сурмою та барабаном, старовинною козацькою шаблюкою і велетенською кумачевою хоругвою з портретом хитрого Ілліча. Цей набір красномовно декларував просту, як банан, ідею: *життя абсурдне, трагікомічне, але тимчасове: витікає і впадає в дитинство!* Підкреслимо, що ніякого партійного підґрунтя не було – якщо і виглядала якась політична платформа, то вона була підтоплена "Моршинською" та іншими рідинами, які разом із закуссю наповнювали життя радістю, себто сенсом: відволікали від Вселенської туги та схиляли до ідіотизму – скоріш власного, аніж Вселенського... Щодо прапора відбулись короткі дебати, обірвані свистом шаблюки і словами: «Мені, Наху, що, *портки свої на щоглу підняти? Чи твоєї мамі? А без прапора не піду!!*». Це була ностальгія, данина піонерським походам, ігрищам біля нічного багаття, вічним зорям і чарівності дитячої закоханості... Але пора. «Будьте готові!» – уже дзенькають чарупини...

Випили за «тих, хто вміє знаходити час на мрії і захопленням світом, хто любить волю, а не теплично-акваріумні умови, за тих, хто *знаходить радість життя у подоланні труднощів, а не просто народжується, страждає і помирає...*», за тих, хто розуміє, що «ежели людей по работе ценить, тогда лошадей лучше всякого человека».*

РОЗМАТЮКАЛИ І РОЗДУПЛИЛИ

Відволікай себе від себе.

Заради себе.

К-на-Б

Величезним задоволенням було спостерігати за монтажем плоту. Спочатку, важко хекаючи, спустили з крутого

берега бони на воду. Поки тягли другу, першу підхопила Десна, що квапилась погратися. Весело посміхаючись, зціпивши зуби і граючи жовнами, бону піймали аж на стрімнині... Зрелаксували,

* М.Горький

заякорили і почали стягати величезні бруси. За тим, вже у воді – хто змочив лише кінцівки, хто по пояс, хто по вуха, почали скручувати конструкцію болтами, використовуючи гайкові ключі, монтировки, плоскогубці і особливі слова для зв'язки. Це була цікава й творча робота: кілька разів розвертали бруси, міняли їх місцями – все мало своє чітке місце, як у пазлах. Болти заганяли дуже щільно в отвори молотами, сокирами і словами, потім затягували гайками. Інколи помилялись, вибивали болти, розвертали брус, підбирали отвори і знову скріплювали. Давалася ознака висока професійна підготовка і злагодженість команди. Вражав запас спеціальних термінів. Слова, очевидно, підбирались й шліфувались роками і десятиліттями. Відчувалась естафета поколінь. Складалось враження, що більшість плотових романтиків зробили не одну ходку до строгого режиму, їхні діди валили ліс на батька Сталіна, а тато з мамою тих дідів, тобто прадід та прабабця, гуляли в полі із самим батьком Махном. Дехто з плотових досить прозоро натякав на близькі статеві стосунки один з одним у минулому, теперішньому і майбутньому.

Використовувались соковиті метафори, яскраві епітети, сміливі порівняння та гіперболи.. Дехто погрожував здійснити акт тут і зараз, причому дуже в агресивній і збоченій формі, вимахуючи болтами і молотками. Особливо старалися при монтажі металевого каркасу для тенту над плотом. Але і цей технічний ребус розматюкали і роздуплили.

Л.К-на-Б старався найбільше: припадав на ліву, придавлену, ногу, тягав за собою праву – загострився хронічний артрит, лівою рукою хапався за підірваний поперек, правою підтримував *голівку, яка невпевнено трималась після безсонної ночі*. Подаючи деталі, він втопив два гайкових ключі і близько дюжини гайок і шайб. Цього ніхто не помітив – все бралось з запасом. За такої щільності болтів і отворів взагалі можна було обійтись без гайок. Л.К-на-Б з жахом прикидав, як будуть розбирати конструкцію, після того, як з'єднання намокнуть і стануть монолітом. А витягати на берег налите деревиння?!! А вантажити як?!! Спаси і помилуй!!!

Життя цієї істоти, схильної до смутку й зневіри, проходило в стабільному режимі *ремигання минулого, куксіння на теперішнє і*

проносу перед майбутнім. А поки він був невдоволенний життям, воно проходило – тим часом пліт змонтували і добросовісно обмили з чарок.

На заході сонця під'їхали хлопці з Києва – працелюбний Наф-Наф, рідний брат Нах-Наха, зі своїм корешем Сергієм. За 350 км вони приїхали сказати тост: «За плотове братерство! Багато хто працює, як кінь, заради дня, до якого так і не дотягує, копита відкидає! Не варто заглядати в майбутнє – можеш себе там не знайти! **Ви вмієте більше, ніж працювати – ви вмієте відпочивати!** Головне – ви вмієте здійснювати мрії! За збичу мечт!!!»

Над Десною піднявся велетенський ірреальний повний місяць.

– Пора! – сказали Наф-Наф із Сергієм і поплили вгору по річці робити тролінг на катері Ромуальдича, тобто на мінімальній швидкості потягли блешні-воблери, кожна ціною в 20 доларів. Це забава для дорослих, заможних рибалок: зачепити корча, обірвати волосінь, намотати на гвинт браконьєрську сітку, проткнути балон катера власним ножем, перевернутись, втопитись і, не просихаючи, приволокти до своєї Киці рибу з базару і відключитись біля дивану з почорнілим від вдалого відпочинку обличчям...

Але наші хлопці були іншої закваски – вони показали майстер-клас: через пару годин притягли чотирьох сомів і пару щук! Таких риб можна побачити у вигляді рекламних бутафорій. Цей випадок і понині стимулює потуги безліч рибалок, які почули про нього чи про людей, котрі бачили когось із тих, хто бачив фото цих деснянських велетів – кожна рибина тягнула кг на 20! Ну, на 13,5 точно... Один сом зірвався, ясно, найбільший!

Процитуємо «Зачаровану Десну». Дід Олександра Довженка казав малому Сашку про ці місця, станом на 1905 р. : «– А-а, хіба це риба! Казна-що, не риба. От колись була риба, щоб ви знали! Все було краще. Річки й озера були глибші, риба більша й смачніша, а що вже грибів та ягід у лісі – не переносити, та й ліси були густіші, трави – вуж не пролізе, хіба тепер трави! ...А тепереньки вже скоро, видимо, геть-чисто все повисихає й зведеться ні на що.

Я (Сашко Довженко) слухав ці розмови під дубами, і так мені чомусь робилося тоскно, так жалко, що світ споганіє, поки я виросту, і не буде вже сінокосу тоді, ні риби.

– Хто се тобі казав? – спитав мене батько, коли я приліз до нього й почав хлипати.

– Дід.

– Не слухай діда, синку.

– А Десна висохне, тату?...» Кінець цитати.

«Усе марніє, поганішає», – ці слова не викликають сумніву у жодної мислячої людини. Ясно, що К-на-Б, як досвідчений песиміст і хронічний нитик, поділяв цю думку. Але Десна за 106 років по тому не висохла. "Мабуть, ці рибини, щої вони піймали, силіконові чи надувні! З Києва привезли!.." – думав він похмуро посередині липня 2011 р.

Але один сом був точно натуральним, його засмажили і до ранку майже з'їли вісім романтиків. Смажив Іван-Огли, якого витяг Нах-Нах за ноги з намету зі словами: «Так ми сьогодні перекусимо, чи ні?...» Огли якраз задрімав після трьох підобідів і двох підвечірок – Нах-Нах приготував таку шурпу, що ложку не встромиш, її розбавили дві-три пляшки «Тамянки». Огли пив тільки сухеньке, лише йому можна було довірити серед ночі жарити сома. З голови сома зварили вуху, тобто юшку, вона ледве помістилась у відерному казані. Жарений сом виявився на диво смачним, особливо остання сковорідка, зі скоринкою. Цю порцію перевернув К.-на-Б на вугілля костра з пательні і швидко закидав назад, коли Огли попросив потримати сковорідку, відійшовши до вітру. Ніхто не помітив!

Ледве живому К-на-Б.під кінець банкету здавалось, що його настромили на рожен і крутять над багаттям.

– Ви вмiєте линути над часом! Не розчиняєтесь у суєті, маєтні і ху... худінням не переймаєтесь! За вашу казкову подорож! За вашу справжню чоловічу дружбу! – дзенькали чарки далеко за північ.

«Чую – здохну тут. Попрошусь завтра назад – до траси києвляни підкинуть. Нехай хоч перекажуться... До світанку кончусь. Принаймі від думок. І обжирання» – думав, тяжко дихаючи, Коц-на-Бóбер.

Берег хитався, зорі танцювали, повнючий місяць, вчетверо більший від того, що сходить над Прилуками починав придивлятися до нього і до табору уважно... Тиша... Вода плюскоче, скидається

риба... Місячна доріжка... З краю, метрів за двісті, з-під лісу долинула пісня. Там отаборились байдарочники. Очевидно, професійний церковний хор. Пісня спускалася із небес, стелилась над берегом і Десною, торкала серце, виймала душу і несла її ніжно на крилах, як метелик барви у вир Сіверського мелосу:

*...Ой ти, дівчино, граєшся серпанком,
Як той вечір, що йде на зустріч з ранком,
У безмежному рідному просторі
Сяють краще всіх нам деснянські зорі!**
*Верби вітами розмалюють воду,
Понад берегом – пісня від народу,
Вона горнеться ніжно так до серця,
І наповнює радістю джерельце! ...*
Благодать! Схотілося і жити, і любити!

Місцина була дійсно красива – галявина на крутому березі, оточена лісом, розміром у кілька футбольних полів, трава вищипана коровами на англійський штиб. У центрі газону – оазис, щільний гурт вікових верб, де корови ховались у полуденну спеку і щедро помітили територію.

За таких декорацій потягло на пісню і нашу щиру компанію, заспівував Єгор-Паша. Не пішло. Майже одразу розповзлись по наметах.

– Ну, слава Богу, утряслось, – сказав Ромуальдич Нах-Наху, підводячи підсумки першого дня. – Точно тронемся завтра! Пустимся берега. Підем за течією!

– А ти сумнівався? Там, де Нах – завжди порядок! І Пуполло-Тицьо скоро устаткується! Чарка – найкоротший шлях до взаєморозуміння! Мене турбує тільки К.на-Бобер. Дуже вже помірковано чаркується. Як це може бути ранком погано, якщо майже не пив – ну якихось грам чотиреста, максимум шістсот! Некомунікабельний...

– Приплющений засранець він! Недопаралізований і недо-реалізований! – відрізав Ромуальдич. – Коньяк із Єгором вилакали... Я планував сюрприз, посеред Десни... І нахера він бочку двохсот-

* Приховану рекламу Чернігівської оковитої прошу вважати недійсною. Пісня із збірки Л.Кнорозка «Пританцьовування за плугом».

літрову запасну головою дригом перевернув?.. Мазут розлився. Андрюша образився, півгодини сіном кузов витирав! Чого доброго, за нами не повернеться.

– Та брешуть вони про коньяк! Куди їм випити! А щодо бочки – я сам не розумію, звідки там мазут і як пробка відкрилася... Чудна людина, і прізвище якесь чудернацьке... Погоняло, чи що? – Отаман прагнув відволікти увагу Ромуальдича, дбаючи про мікроклімат компанії. – Звідки він нарисувався?

– Тато в нього Коц-на-Бобер, і мама Коц-на-Бобер, і брат Коц-на-Бобер... До прізвища не придирайся, у тебе самого, нівроку, таке, що поки звикнеш, від сліз удавишся!

– Ти це облиш! Моє прізвище походить одночасно від древнього козацького роду і англосаксонського епосу! Ти до свого прислухайся, Ватаг Ой-Страх-Ромуальдич!

– Та годі, вже годі... Цього К.на-Бобера мені Кнорозок рекомендував. Вони кореша по Київській Академії. Казав, що Бобер напише кіносценарій за мотивами наших походів. – Загадкова особа! Перед самим від'їздом приперся в педагогічний коледж і півдня шлявся з розпанаханою ширінкою і прищепкою на штанині по аудиторіях. З рочахнутих портків ще й стирчав трикутник сорочки... Сьогодні втопив два ключі, шість гайок і дві шайби! Теж мені, кандидат тех. наук! І сома в багаття перевернув...

– А чого сам Кнорозок не пішов з нами?

– Обіцяв під'їхати. О, буде парочка! Це той ще фрукт! Минулого походу розлігся у травах і сказав, що більше «вже не можу ні пити, ні жити, мої очі синіють у житі». Іди, мовляв, Нах, далі, а я приїхав здохнуть тут! А сам задивлявся на молоденьких пастушок, очі так і грали... Прохвост! Поет, одним словом. Ледве одпоїли..., – сказав Ромуальдич позіхаючи

Нах-Нах уже хропів. Табір впав у рятівний сон. Дехто знов «забув помолитись і заснув, як свиня» – точнісінько, як і всі його поплічники на березі.

ПІСНЯ БІЗНЕСМЕНА

По-моєму, на всьому світі не знайдеться людини, що могла б зрозуміти блазня, блазень і той не розуміє свого товариша...

Г. Бель, «Очима клоуна»

Але не всіх обійняв Морфей. У місячному сяйві по березі блукала самотня постать. Невгамовна душа шукала розради. Очевидно, замало взяв на груди.

– Чекаєш, ждеш того літа, бабки зникаєш, а тут і поговорити ні з ким! «Немає з ким пасуватись, аукатись через степ!»* Чужі, черстві, обмежені люди. Ніхто не вміє ні співати, ні спорити... **Відрізнятися від інших – значить бути самотнім.** «Втомився я, мов птах над океаном, самотній, як над полюсом антена... Сумний, неначе пізня хризантема...»**

– Піду до людей, – бурмотів самотній птах, порпаючись у рюкзаку, у якому щось булькало, – суть і сенс життя у простоті. Але вам цього не догнати...

Велетенський білий місяць над Десною не давав спати не тільки цій неприкаяній недоналітій душі...

У нічну годину божевілля уповні (повний місяць!) коробило Тумора Обербєка – Поліського колдуна-чаклуна і лиходія. На околиці Каменецької Слободи, на горищі покинутого ще за часів Коліївщини млина (колись він був на самому березі!), порослого мохом, диким хмелем і тереном, Обербек напівлежав у своєму кублі, смоктав щось темне з дволітрової пляшки – чи то кров, чи кагор – і дивився на місяць крізь дірки у стрісі. Він подумки аналізував, ставлячи відмітку «виконано» у переліку апробацій свого сатанинського дару зурочень, зглазів, наговорів тощо. У такий час він любив складати новий проспект підлот на поточний квартал. Пляшка була вже більш порожня, аніж повна, коли до нього долинули звуки, які не віщували Тумору нічого доброго. Він зі страхом прислухався – точно, це був

* А.Вознесенський, переклад автора.

** Пісня із збірки Л.Кнорозка "Пританцьовування за плугом".

голос самого *Лисого Кукіша*, який доносило теплим вітерцем від Десни, де вчора отаборились *олігархофрени*. «Йон па маю душонку, чай, з Брянських балот спустілся... Ох, не зря мне коза старая Йохася снітся третю ночь кряду... Бяду чую!»

Зловісно заскрипіли іржаві завіси на старовинній оградці – поруч млина була могила, вочевидь, чиєїсь самовбиваної невідспіваної душі. Над млином привидом майнула тінь вампіра. Моторошно ухнув пугач (рос. – филин), по сусідньому чорторию пішли мертві брижі, коріння з берега, мов щупальці восьминога, поповзло химерними вузлами у чорний каламут ковбані... Божевільним потойбічним сміхом зайшовся бугай (рос. – выпь). Із хащів чортополоху і живоплоту, де, за народними оповідками, починався вхід до підземелля, яке вело в Батурина до Храму, на який хрестився водій Андрюша, і далі, від Батурина аж до могили Хоми Брута, дихнуло неземним холодом могили. Кам'яними сходами зруйнованого млина нечутно кралась зловісна постать, до самих п'ят у чорному балахоні. Трава і мох під її ходюю не вгинались... І Боже борони вас заглядати під каптур – обличчя там не було!.. Крижана кістлява рука схопила, мов залізними кліщами, за кадик і у самісіньке вухо тихенько зашепотіло з придилом плісняви й тління:

– НЕ ЧИТАЙ НА НІЧ СІВЕРСЬКУ ТРИЛЕРЩИНУ, ДУРНИКУ!!!

А по тілу Тумора Обербек побігли мурахи, виступив крижаний піт, тіло вкрилось гусячими пухирями з памороззю. Волосся на голові заворушилося і настобурчилося. Страшні звуки наростали. В паніці Обербек надрізав кликом артерію – точно, кров зупинилась, зі страшним Лисим Кукішем не до жартів!!! На всякий випадок Обербек звільнив сечовий міхур, не вилазячи з кубла. Там його і знайшов місцевий волоцюжка Жмиха на сьомий день – і то випадково, шукав маковиння чи коноплю. Знайшов бездиханне тіло і в'язку сушених кажанів. Пляшку з темною рідиною Жмиха чіпати не наважився, кажанів забрав до пива, про тіло повідомив міліцію. Довго він був першим підозрюваним у вбивстві, аж поки всяк не списали на Чупакабру.

Але це буде потім, коли пліт уже пройде Новгород-Сіверський, а зараз якраз затихає моторошне виття, від якого місяць ще більше

зблід і набув *приємного світло-зеленого відтінку* – точнісінько такого, як колись лице молодого Коц-на-Бóбера від «Приморського портвейну», коли він лякав унітаз гуртожитку своїм стогоном.

Риба перестала плямкати та грати, вода завмерла!

Вселенська туга, зневіра і крижаний трагізм існування чулися у тих звуках!

Але це був не завивання того страшного Лисого Кукіша – це подав голос Єгор-Паша́, «Голос України»!, який прибився до чужого вогню і ділився з Всесвітом і народом своїм смутком за допомогою пісні. Його тужливе скавуління враз обірвало натхненний і радісний спів церковного хору. Злякавшись власного мистецтва, Є-Паша́ заплакав і побрів до рідного порогу, тобто у намет, де нарешті і вирубився поруч із Бóбером.

Пригода мала наслідки, про які ніхто з плотарів і не здогадувався. Крах Тумора Обербєка поклав початок розвалу мережі темних сил вурдалаків, ворожок та іншого бісівського поріддя. Це павутиння тяглося від села Костобобрів до самих Ядут, столиці відьмацького куща Полісся, де знаходиться знаменита Гордонова Гора і могила Хоми Брута. Сюди, до речі, планує перенести своє лігвисько сам Похеря Мізенський.

Ланцюгова реакція провалів сатанинських явок продовжується і нині!

Самі плотарі робили вигляд, що нічого не знають, не бачили і не чули...

Один раз лише Пуп Тиць під час рамсань з Отаманом зопалу хвастонув:

– Тобі що, *Лисого Кукіша показати*?

– Та я сам тобі *Волохатого* пред'явити можу!!! – гаркнув Отаман Юрко Нах-Нах, смикаючи шнурок шортів. Але обоє зразу осіклися. Помовчали... Потім довго пили мирову. Вони чудово знали – не слід смикати темну межу.

Важко, та і не треба шукати логіку у цьому клубку подій. Багато дивних просторово-часових збігів: Десна, повний місяць, церковний хор байдарочників зі Львова, пісня Є-Паші́...

– Випадок – Бог! Випадок – логіка фортуни. Але основні події – не випадкові! Прощу до ліжка! – любив повторяти Пуп Тиць,

запрошуючи чергову пасію, – наша зустріч, мадам, судьбоносна і ключова. – Моє Ватерлоо – випадкове, – додавав він, збентежено злязачи з ліжка і ховаючи очі.

Але все залежить від автора – Божого Провидіння, Вселенського Розуму, Вищих Сил, Надматерії тощо... Не варто заглядати за куліси, порпатись у програмі космічного комп'ютера.

Автор і вам, шановні читачі і глядачі, не радить!

Одна залізна закономірність – горілка, – якось проговорився Іван-Огли. Але йому не дуже довіряйте, він всю дорогу бавився тільки сухеньким винцем!

Під ранок з чийогось намету пролунали ледь розбірливі слова: *сліпу любов водило божевілля...* – Це хтось марив про потаємне. Можливо, у мобільник... – Але повторюю: **найголовніше** — **здоров'я. Моє.**

Воістину, коли вживаєш проносне, цього не приховаєш!..

ПУСТИЛИСЯ БЕРЕГА

*Отдыхать надо так, чтобы
захотелось на работу. Как мне
вас жалко!* *Юрий Ивченко**

Цілу ніч на плоту борсалоя, стогнало, хрипіло, гикало, сопіло, харчало, хлюпало і видувало інші природні утробні звуки якесь страшне чудовисько.

– **Це були звуки самого пекла!** Наче передовий загін грішників жлуктив, жер смолу і випорожнювався у переповнений киплячий казан під бек-вокал і завивання самого Люцифера, прости мене, Господи! – прокоментує згодом Пуп Тиць. Сатанинська химера, вочевидь, потрапила у кокон рибальських сіток та брезентового намету і до ранку намагалася вирватись. Від цих шарпань, хрюкань і

* Один з учасників походу по Десні.

хекань пліт підкидало, він тріщав і «коловсь, як чан», себто голова Бóбера увесь попередній день.

Але ранок видався чарівним, як усі світанки цієї подорожі. Бóбер чотири години спав, мов немовля, тільки з хропінням вепра. Його горлянка набрякла і, здавалось, була забита пересушеним лахміттям – усі чотири години сну він гарчав, як тигр із фільму «Смугастий рейс»! Приплющений палець попустило, він уже не так сіпався, і кров у ньому не пульсувала під тиском близько чотирьох фізичних атмосфер. Артрит зник. Поперек теж вгамувався. От що творить вода Деснянська животворяща! **«Я відісплюсь – і знов щасливим буду!»** – прийшла геніальна думка до Бóбера. Питання щастя перманентно дошкуляло К-н-Б:

« – Приведи мені молоду ослицю, буду з нею жити ночами, щоб не було думок і безсоння.

– Тобі добре навіть від ослиці, – сказав Чагатаєв, – **твоє щастя схоже на горе**».*

Було близько шостої години ранку, спостерігалось небачене Лео явище: білий, як молоко з-під корови, туман стелився шаром не по самій траві, а на висоті близько метра над нею. Картина нагадувала триколірний мармелад або тістечко «Радуга»: густа зелень, молочний туман, ніжна синь неба, золоте сонце. І все це під срібною рососою-цукором... От яку картинку подарувала Десна-Ріднуля...

Присівши на самоті, Бóбер з подивом виявив поруч чиїсь сиві волохаті ноги, власник яких ховався в тумані. То був Пуп Тиць на етюдах з фотоапаратом. Коли Бóбер взяв власний фотик, уже ревів Кінг-Конг:

– Доброго ранку, матінко Десно! Доброго ранку, Лео! Доброго ранку, Єгорушка! Доброго ранку, Пуппо Тиціано! Доброго ранку, Ромульдя!! Доброго ранку, Ванюша! – це прокинувся Отаман Нах-Нах, сурмив у горн, бив у барабан і собі у груди. Туман він розігнав миттєво. *Виявляться, це він, а не якась чудо-юдо, спав на плоту, загорнувшись у намет!*

Київські хлопці вполювали ще одного сома і щуку – кг по 15! Вони, як столичні профі, рибалили з ночі.

* З повісті опального письменника Платонова А.П. «Джан», 1934 г.

Прийшли сфотографуватись із сомами байдарочники Стефка, Звінка (чи Дзвінка, мабуть, Звенислава!) зі своїм регентом, який не назвався. Всім років під тридцять, з ними хлоп'я, десь восьмирічне. Це була високоінтелігентна компанія – точно церковний хор! Вони приїхали аж зі Львова пройтись по Десні-красуні, сфоткатися з диворибами. Їх радість була безмежна – не даремно їхали, таку рибу побачили! А плотова братія у захваті фотографувала купальні костюми цих панянок, які були не дуже помітними на їхніх розкішних тілах. Це був справжній банкет зрілої жіночості! «Надіюсь, ця розкіш попаде у надійні руки!» – трохи пізніше видав афоризм Пуп Тиціан. Хлопці не знали куди діти очі, які весь час натикались і завмирили на шнурках та стрічках звабливих львівянок. Це вам не топ-моделі, висушені дієтами, кастингами і високожиттєвими потребами журі! Прекрасно розуміючи лібідну свою владу, Стефка і Звінка вишикувались на крутому березі і подарували пісню:

*...А слова непотрібні усі –
Переконлива мова цілунків,
До нестями солодких дарунків –
Порятунок лише у сні...
На вустах я твоїх ловлю
Чи то сон, чи коротке життя,
І знаходжу я забуття,
І все більше тебе люблю...**

Співали триголоссям, чисто і професійно. Диригував цим дійством регент..

– А де Єгор? – промуркотів він густим басом, коли прощались. – Спить? Зрозуміло! – Поверніть ось це йому, – бас протягнув півторалітрову пляшку, скоріше повну, ніж порожню. На дні лежав чорнослив.

Розігріли вуху, нашвидку перекусили, випили за «за дружну компанію, її Велич Природу, за любов і природу, за природу любові, за любов на природі і за гармонію з собою і природою...», **повбивали сомів і щук ломом** і відправили хлопців на Київ.

* Л.Кнорозок «Пританцьовування за плугом».

Один сом, якого посадили на китайські кукани і прив'язали під плотом, вночі відірвався, зачувши пісню бізнесмена. Зараз він мотався по Десні з пірсингом чотирьох куканів під щелепою і піднімав деснянську братву з ям і печер на сходняк.

Тим часом Єгор-Паша похмуро випив ще пару чарок і пішов у напрямку лісу зі словами: «Я за кисляком!»

Іван-Огли взяв рулон туалетного паперу і теж пішов у ліс, нічого не сказавши.

Минуло дві години. Пліт був давно готовий в дорогу.

– Де їх чорти носять? Вони що там, повирублювались? – Отаман нервово припалював цигарку від цигарки після кожних п'ятидесяти грамів. – Розпустились!

Першим повернувся Іван з двома повнісінькими пакетами блі-дих поганок, котрі він називав білими груздями.

Ще години через дві явився Єгор з трилітровою банкою кислого молока на плечі у солом'яному брилі, обпечений сонцем – ну чисто тобі скво із кровожерливого племені майя!

– Ти що, чекав доки подоять? – запитав Отаман і виплюнув цигарку.

– Ні, доки скисне! – відрізав Є-Паша. – Кілометрів двадцять находив, не повірите – не попробував, для вас ніс!

– Йшов би ти і далі вздовж берега, ми б тебе десь під Новгородом і підібрали! – гаркнув Отаман, – відчалюй! Пора вже і на воді чарку перехилити!

Братва вишикувалась на крутизні. Нах-Нах зняв камуфляжний блайзер і опираючись на весло, як на спис, виголосив прощальну промову, подякував цьому берегу:

Спасибі,

Матінко Десно,

За притулок, за ласку,

За нічну казку!

Спасибі за солодку воду

І велич-природу!

Думки Коц-на-Бобера знов завернулися, підкрадаючись до птаха-щастя:

1. Жити на природі;
2. Бути коханим;
4. Творити
3. Відмовитися від честолюбних задумів.*

– Першим пунктом треба «Щоб загоїлась пучка!» – думав К-н-Б, приглядаючись до свого понівеченого пальця, який знов почав сіпатися та набрякати...

Віддали кінці.
Скотились по похилій.
Пустились берега.
Тронулись за течією...

ПОПАНДОС

*Музыка пользительна,
в особенности – барабани!*

А. Суворов

Заторохтів двигун, задеренчало в горлі...
– *Давай, чи що, несила вже теріти!* – видав Бóбер. Ніхто не заперечував, випили, закусили...

Повторили.

Засурмили.

Забили у барабан.

Затягли пісню – не пішла!

Повторили. Засурмили. Забили у барабан.

Пішов советський піонерський реп:

– *Ни шагу назад, ни шагу на месте,
Только вперед, и только все вместе!!!*

Задоволено заіржали. Повторили.

Засурмили. Забили у барабан. Пішов поліський реп:

– *Хто іде? – Ми ідем!*

* Умови щастя за Едгаром По.

– *Хто послав? – Нах послав!!!*

Заіржали, як жеребці. Загелготіли, як індики. Загоготали, як гієни. Захіхікали, як мартини*.

Повторили.

Засурмили.

Забили у барабан.

Пішов дитячий проросійський реп:

– *Солнце, воздух и вода –*

Это, в общем, ерунда!

Укрепляет организм

Лишь активный онанизм!!!

Далі поперла суміш зрілого маразму і зеленої шизофренії.

– Ну давай, босота, начитуй! – ревів Кінг-Конг, підглядаючи у записник, і дядьки підхоплювали:

– *Маха Мантра – Наха харя,*

Камасутра, без базара,

Шара – беглая струя,

И не надо феншуя!!!

Розбуяла компанія забавлялась. Отаман Юрко дістав шаблюку. Єгор вишкірив зуби. Ромуальдич просльозився. Коц-на-Бобер розбундючився. Отаман Нах-Нах, збираючись освіжитись, скинув плавки і козиряв сліпучим, білосніжним, як унітаз фірми «Сяйво» чи зуби Таїсії Повалій, задом. Все могутнє тіло, крім гепи, було червоним, обличчя його пашіло, як пекельний вогонь чи український борщ – не забувайте, всю подорож у затінку було під сорок, плюс сорок градусів «Хлібного Дару»... Нах-Нах видав такий запальний *гопак з тверком***, що пліт закермувало в бік сільського пляжу. Від палаючого обличчя Отамана можна було без проблем припалити цигарку, навіть підмочений «Памир».

– Бач, як жирують, олігохряки! – обмінювались враженням двоє місцевих рибалок у забродах під берегом, проводжаючи поглядом криваве ленінське знамено над плотом. – То в них піар-акція, у

* *Мартин* – велика морська чайка, її крик нагадує хихотіння Ромуальдича.

** *Твёркінг, буті-денс, буті-шейк, твёрк, твёрк* (англ. *twerking, booty-dance, booty-shake*) – екзотичний сексуально-провокаційний танок-тряска сідниць.

Новгороді будуть агітувати, гречку роздавать. Хто їм такі текстовки писав, не інакше, як Леся Подерев'янського найняли?

Деснянськими селами покотились чутки.

– Олігофрени бабуїнів везуть! Гречку роздають! Під червоними хоругвами!

– Ні, бабуїни олігофренів! Сто грам наливають! – говорили інші.

– Та ні, то втікачі з Холявина*, павіанів з Менського зоопарку вкрали! Дулі тичуть і ніхера не роздають!

– Е, та то ж скінхеди, на Крим ідуть, косять під червоних білозадих орангутангів, усім морди б'ють! – вигравала веселими барвами поліська фантазія.

А тим часом невгамовні сиві піонери продовжували:

Ви – на нас, а ми – на Вас!

Є банани й ананас

У країні – Гандурас!

Отвечаем за базар:

*Єзус Кристос – Алла** в бар!!!*

– **Акбар! Акбар!** – котилась луна берегами.

Пліт летів стрімниною з барабанним зомбуванням і гаслами-тріадами:

Ленін, партія, комсомол –

Секс, наркотики, рокенролл!!!

На чолі плоту Отаман Юрко *тверкував* і відмахував ритм шаблюкою. Іван-Огли дув у піонерську трубу, з неї вивергались такі непристойні звуки, що бубнявіли вуха, завертався лист, стелились трави, рожевіли крейдяні Деснянські гори...

Круті схили бачили Хана Батия, онука Чингізхана, і багато інших бузувирів, які направляли ручаї крові в Десну. Слід звернути увагу на те, що сини Батия Сартак і Тихомир, були вже християнами, а племінник Петро Ординський став відомим православним святим і чудотворцем, дочка Сартака Феодора одружилася з руським князем із роду Рюриковичів – Глібом Васильковичем і стала, таким чином,

* Холявино – психлікарня поблизу Чернігова.

** Детальніше про Аллу див. на с. 80.

родоначальницею багатьох відомих родів Московії і Російської імперії, а син Тихомира став родоначальником відомого роду господарів Молдавії – Бесарабів.

Цей історичний екскурс безтактно нагадує про політико-релігійне хитросплетіння, що знаходить своє продовження в Думах, Радах, Сеймах, Сенатах та усіляких Хуралах, де заправляють сильні і, скоріш, хитрі світу цього. Але продовжимо ковзати по поверхні, не занурюючись в каламуть, бо загубимо головну лінію цих мемуарів – здійснення дитячих *мрій деяких активних представників соціального планктону - біомаси...*

Пам'ятають деснянські схили і зовсім рідного нам князя Ігоря, який тут топтав конем ковила і черпав з Десни воду шоломом – пив сам, поїв коня і свою дружину, мужню і хоробру, найкращу з усіх, єдину і неповторну... Уточнимо: мова йде про Ігоря Святославовича, князя Новгород-Сіверського, головного героя "Слова о полку Ігоревім", а не Рюриковича.

Обпалені давниною гори тепер знають, що все минає, *життя абсурдне, трагікомічне, але швидкоплинне: витікає і впадає в дитинство. Треба встигнути зрадіти.*

От сиві плотарі і старались... Грали роль щасливих, тобто були щасливими – грали щиро, бо безкоштовно. *Коли ти приховуєш щастя, воно не зараховано.* Це однаково, що пити коктейль «Емануель» під ковдрою в самотині! Чи заводити, нюхаючи чадний газ, своє «Ламборджині» в замкнутому гаражі. Чи шепотіти «...а слова непотрібні усі – переконлива мова цілунків, до нестями солодких дарунків...» перед дзеркалом у шафі, в пеньюарі, знов же таки в самотині!... Треба, щоб увесь світ почув! І побачив! *Коли світ узнає, що ти щасливий – тоді зараховано!*

Плотова братія надривалась з усіх сил, знаходячи забуття від п'яного вітру свободи.

– Ич, яка в нас коханка! Гляньте-но, що ми з нею витворюємо! Ех, Десна-Пустунка! – переконували дядьки себе і весь білий світ.

– *За мною, штунди-рукоблуди! За мною, псевдобратія!* – із таким афоризмом Нах-Нах з розгону стрибнув на Десну «бомбочкою», себто гепнув могутнім задом, розігрітим тверкінгом.

Гарячу блакить неба розірвало несамовитим ревом, наче слон обперся на підпиляне дерево і рухнув, помираючи, на загострену палю... Зашкварчала вода, заходила бурунами, повалили з глибокої вирви хвилі на береги... Вмить на плоту настала мертва тиша, як в операційній перед вирішальним надрізом інтерна-початківця.

Полишимо цю галасливу компанію і на певний час зануримось у глибинне життя, невидиме людському оку. Головні події часто відбуваються не назовні, а глибоко всередині. ***В душі і серці йдуть кровопролитні бої, приховані спокійним, красивим дзеркалом поверхні-посмішки.***

По фарватеру, по самому дну, здіймаючи клуби мулу, водоростей і грязюки, тягла Деснянська братва свого визнаного авторитета на розбірки. Законником був старий сом, такий древній, що так і хочеться назвати його *сомозавром*. Він ще пам'ятав козацькі чайки на Борисфені і човни вікінгів на Босфорі з Дарданеллами. Уже й сам забув, скільки років він був «смотрящим» від Гремяча до Хібалівки!.. Коронували його не стільки за силу і лютий образ, скільки за значний відсоток недбальства. Наплювательське ставлення по життю торкалось не тільки сторонніх, а в першу чергу поширювалось і на себе. Це його і рятувало. ***А ще фарт, без якого не варто впливати на лови чи приходити в світ!***

Цей відчайдуха ходив по лезу бритви скраю провалля і чхав у таку прірву, що одна тільки думка про неї могла пересічну істоту довести до інсульту напередодні інфаркту... Тому і прилипла до нього, як колись мовляли, кликуха, а тепер кажуть – погоняло «По-херя». Недавно він відійшов від справ і заліг на дно у Мізинському Гроті, слухаючи казки грабово-дубових лісів раннього та пізнього палеоліту. До цього лігвиська можна було добратись тільки таємним підземним Деснянським лабіринтом, тож його рідко хто турбував уже багато років. Але тепер умовили на святу справу: навести порядок на районі.

Дюжина велетенських сомів, щук, судаків, потріпаних і побитих життям і бракон'єрами, від хвоста до голови в шрамах, крючках,

блешнях і уривках рибальських сіток та водоростей, вкриті придонним темно-зеленим мохом, тягли Похерю, як бурлаки, за вуса, штовхали під плавники і зябра. Попереду на диво швидко рухався рак, за розмірами більш схожий на лобстера. Він своїми клешнями прокладав дорогу між корчів та водяної порості цьому кортежу, немов житель племені Аймара чи Тупі-гуарані зі своїм мачете в джунглях Амазонки. Керував акцією сом Бахур – той, що відірвався від плоту з чотирма куканами під щелепою.

– Накажи їх, Похеря! – гундосив Бахур, підтримуючи і штовхаючи під хвіст сомозавра. – А наша сім'я обзак підігріє. В натурі, вік сонця не бачити!

Сомозавр важко ворухив зябрами, хрюкав і хекав, але все-таки вперто сунув уперед, хоч і без особливого ентузіазму:

– Легше, тихіше – не пришпорюйте!

– Постягуй їх із плоту і роздери навпіл, як оселедців! Повиривай кадики і застав ковтати власну блювотину! – входив у раж Бахур. – Братку мого висмикнули! Весь район перешерстили! В натурі, вік місяця не бачити! Братва покарання прагне!

– А Кривого Дрочу піднімали? – пробував зістрибнути Похеря, перевести стрілки на молодший авторитет, по ходу відмазатись від місії «смотрящего».

– Не підписався Дроча! Не мій, – каже, – регіон!

– Гнилий отмаз! Очкує Дроча! – видно було, що Похеря відчував відносність справедливості помсти. – Та і ви відморозки – менше треба на малолітніх плотвичок кидатись. Чи качок за лапи смикати! Малява прийшла з Мізенського Затону – русалки на вас на аліменти подали за ікру!..

– Так місяць був же уповні! *Все живе дібало!* – скиглив Бахур. – Сделай їх, Похеря! Стягни с плоту за ноги, а тут уже і ми навалимося! Давай он того, з фіолетовим пальцем, *дрища децаного!* Потім того, бородатого, *полупокера забиченого!* Вони братана мого – під зябра, і перед фотокамерою в обнімку позували. А потім розкроїли братку мого і на пательні зажарили, падли!!! А голову – на вуху... Тепер танцюють, *у бубон б'ють, у фанфари дмуть, канібали!*

– Ну давай, протріть мені зеньки-моргали, підніміть, я по ходу роздивлюсь, що там і хто там!..

Сомозавра, як субмарину, поволі підняли до самої поверхні перед плотом – ось у цей момент і обрушилась на його тім'ячко з розгону монументальна, *десятипудова розпечена дуно-гена Годзіли-Наха!* Закипіла, зашкварчала вода, заходила бурунами, повалили з глибокої вирви хвилі на обидва береги, накриваючи розпатлані верби і кошлаті вільхи...

– Пля, кажись на топляк напоровся! Оце так попандос! – прийшовши до тями, заволав Отаман. – Глуши мотор!

– А, шелупони! Подставу чую, замануху! На кого хвоста задрали, уроди! Шакалюги нагуляні! Волкі позорніє! Я вас подібаю! – Похеря, якому було, як з гуся вода, – по барабану, зрадів можливості вийти з гри. – Урою! Всіх опетушу! – ричав він, посміхаючись у свої велетенські, зелені від плісняви, вуса. Зображаючи агонію, він гребонув триметровим хвостом, розвернувся упоперек русла, до половини викинув себе на берег, як синій кит, поблизу рибалок і задрімав:

– Та ну вас всіх на х...!..

Його челядь накивала хвостами.

– Ну, що я казав, *олігохряки жирують!* Бач, які дорогі костюми, очевидно з Голлівуду, Парку Юрського періоду – ось куди партійні грошенята йдуть. Зараз зніме маску, вилізе сам президент Холдингу, запропонує сто грам і вмовить продати землю чи купить мій голос! – мовив старий рибалка.

Але молодший його не чув. Загубивши чоботи, він біг до села, лементуючи:

– Рятуйте! *Алігатори ідуть! Дзвоніть у дзвони, спасайте Україну!*

А пліт ішов далі. З трудом затягли на палубу Нах-Наха. Рани виявились не такі вже й страшні, від медичної допомоги Отаман відмовився.

– Водиця Деснянська все зцілить! – сказав він, відсторонюючи йод і бинт та наливаючи чарку. І точно, за пару днів зажило все, як на Змії триголовому.

Витримавши паузу, Похеря досить жвавенько добрався до свого лігвиська і задрімав, слухаючи мову трав та шепотіння лісу під архірейською резиденцією, поблизу Мізинської стоянки.

Уміє ж дехто прилаштуватись!

А плотова братія, не підозрюючи про лихе підводне царство, линула і линула за течією під мирний стукіт мотора. Мотористом і стерновим були позмінно Єгор і Іван-Огли – помірковані, толерантні і адекватні!

Після того, як Отаман осідлав топляк, він вгамувався і на борту наступила тиха година – народ занурився у важку полудневу дрімоту.

Вже під вечір Отаман Нах, флагманич і керманич, чільник, фундатор і модератор, гуру і сенсей, під орудою якого відбувались всі пригоди, вибрав стоянку – "місце просто огребенное!" Там і розгорнули табір для ночівлі і подальших пригод.

АФЕДРОН

– *Це Космічний розум?*

– *Це Вселенська глупота!*

За вечерею веселощі із гребеня зовсім сповзли у западину депресухи.

– От скажи, друг Леонсію, – сумно питав Ромуальдич, – для чого ти живеш? У всі часи *головним завданням батьків було навчити радити життя*. Це ж стосується бабусі-дідуся, ну, і вчителів... Та куди там – ти сплюндрував їх святу місію ще в ранньому дитинстві: семирічним сопляком уже конспектував віршики «Смерть» величнього гумориста Мишка Лермонтова! Отаке підростало падлюченя, прости мене Господи! – Ромульдич перехрестив Коц-на-Бобера чаркою, трохи пригубив і продовжував, – Смурний смайлик ти. З пелюшок. Тебе взяли як літописця походу, дали зошит, а ти і не куєш, і не мелеш! Себто і не пишеш, і не п'єш! А я ж пригадую, як у гуртожитку аспірантів, у тому сучому вертепі, ти розважав публіку

своїми творами. Прочитай нам поему «Здобувачі усіх наук, єднайтеся! Не на віки ж!..»

– То не поема, то гімн аспірантів, – слабо заперечував К-н-Б.

– Та хоч що-небудь почитай, наприклад, пародію на мексиканський серіал, тоді якраз транслювали «Рабиню Ізауру». Про пригоди дона Педрілли і сеньйора Нахеро. Боже, що вони там у тебе витворяли з сеньйоритой Кончитой і сеньйорой Лапальєй! "Газдиня Ахулія" – так цей пасквіль у тебе називався? Або пісня "Відлебеділо лібідо!" чи збірка "Алые львы, или покусанный клитор"...

– Та це все не в мене, – скромно відмовлявся К-н-Б, – у мене зараз: "Муза в богадельні – поет на живодерні!" Творчий простій!

Так і не вийшло розвеселитись.

День видався важким. Починалась третя ніч на Десні.

– Ну, сподіваюсь, що сьогодні ніхто так не хроптиме. Мені то що, але бідний К.Бобер точно не засне! – сказав Пуп Тиць після вечері, коли всі без зайвих розмов розповзались по наметах. К.Бобер промовчав – це ж він країв свою горлянку диким риком!

Але пора було і сотворить молитву.

Було чути, як хтось тихо муркотів у мобільник:

– Як би ти знала, моє Зайченятко, що вони витворяли! Їй-Богу, дійдем до Новгороду, піднімусь у монастир і поставлю свічку Миколаю Чудотворцю! Якщо не доконають... Надіюсь, це був ефект першого дня на воді! Далі – я зарікся: три чарочки вранці, три чарочки в обід і три чарочки під вечерю! А більше – зась! Нехай хоч повсираються..., – почулось підозріле хіхотіння у сусідньому наметі. У голосі добавилось металу:

– Так, шеф, розпишіть, поки що на мого зама, я приїду і цей конфлікт владнаю... У кожного своя правда... Так, погода чудова..., – і, стививши голос закінчив, – цілую, жду, навіки твій! Трохи згодом з чийогось намету долинуло буркотіння: – Ликуйте, смерды, – зрю на ваших лицах торжество грубой плоти! Истинно глаголю – ядучая ваша сила!.. Ну её..., Нах!

– Амінь! – відгукнувся Юрко Нах-Нах з плоту, де він знов замотався у ганчір'я. Згодом відтворилась і його пекельна какофонія. Якась допитлива доісторична темно-зелена, аж коричнева трипудова

кайман-щука зачудовано прислуховувалась до звукових ефектів, висунувшись із чорної води по пояс і роззявивши пащеку на блідо-зелений місяць та його божевільно-блискучу доріжку... Це була приваблива ілюстрація до подорожніх нотаток!

Табір занурився у рятівний життєдайний сон.

Цілу ніч вирувало життя деснянської флори і фауни. Зовсім поруч у ручаю плюскотіли, булькотіли і пирхали працелюбні бобри. Ручай, шириною метрів три, можливо, був бобровим каналом. Він впадав у Десну під склепінням непролазних хащів, як у тунелі. Глинисті береги були вкриті слідами бобра, видри та інших корінних жителів Полісся.

Ранок знову видався казковий. Поміж наметів, затинаячись через мотузки розтяжок, як дядько, ходив Чорногуз – він же Лелека, він же Бусол, він же Гайстер, він же Аїст. Він дав себе сфотографувати і пішов далі. Лелек можна бачити часто під час всього походу – і в польоті, і крокуючих, і завмерлих над здобиччю.

Після купання і могутнього сніданку (куховарив Нах!) настрої був, як завжди, комунікабельний.

Ромуальдич зайнявся своєю улюбленою справою – пранням. У нього був набір пральних порошків і два пластмасових тазики – білий для спіднього і червоний для верхнього.

– Друже Полоскун! – Нах-Нах загравав до Ромуальдича, пускаючи кільця від цигарки на надувному матраці.

– Агов! – миролюбиво відгукувався чистюля.

– А Ви, пробачте, усця чи усра?...

– І усця, і усра!

– Тоді рекомендую «Тайд», – іржав Нах-Нах, – він приємно освіжає!

Після прання Ромуальдич загірбав територію драпачкою – лєгенькими граблями, які розкладались віялом.

– *Как много девушек хороших*, – муркотів він собі під ніс, працюючи над територією, – *и шо ж так тянет на плохих!* – складалося враження, що він розчісує свою Кицю-Тигрицю чи Чортицю-Бісицю, настільки ніжними і професійними були його рухи.

Покінчивши з прибиранням, Ромуальдич брався наводити лад у своїх рибальських саквояжах, забитих усіляким причандаллям. Тут були сотні предметів, набагато більше, ніж найменувань на городі бабусі Сашка Довженка: коробочки з гачками, грузками, поводками, заводними кільцями і карабінами, пакети з волосінню, різнокольорові і різнокаліберні поплавки, строкаті і різномасті мормишки, блешні, воблери, бомбери... і т.д., і т.п. Приманки були як металеві, так і пластикові чи силіконові. Деякі виглядали дуже натуральними – і сам би рибку хапнув! Всі речі були від «найкращих», в лапках, фірм, тобто найдорожчими, які можна було знайти на прилавках, піддавшись брехливій рекламі продавців. Ці продавці довго потирали руки від задоволення, згадуючи «лоха-мажора», якому вони впарили мозги і сплавили товар. Карбонові спінінги, фідери, вудлища, «японські» котушки і катушечки, рибальські нитки по 1\$ за метр, а їх було кілометри і кілометри!.. Все вибиралося найдорожче і з запасом – *бо скупий платить двічі! А бідний – ні разу!* Слід відзначити, що ніхто ніколи не бачив, щоб Ромуальдич впіймав рибу. Його взагалі рідко з вудкою бачили! Не до того – рахував чарки... Факт, достойний похвали – він знаходився у повній гармонії з рибними ресурсами Деснянського басейну. Він взагалі рибу не чіпав!

Якби вдалось продати цей реквізит, то на виручені гроші можна було б годувати дружну сім'ю аж до повного її *розвалу від обжирання рибою!*

Ромуальдич так любовно розкладав і перекладав ці речі, що, здавалося, він *вимощує пелюстками троянди ліжко для першої зустрічі зі своїм Котяточком-Мурляточком...*

– *Сердце! Тебе не хочется покоя! Как хорошо у меру пить!* – наспівував Ромуальдич, згадуючи «три чарочки вранці».

А що ж робили інші?

Пуп Тиць, який взагалі ніколи не сидів склавши руки, – він їх складав під голову, лише коли спав чотири рази на день після кожних чотирьох чарок. Так от, Пуп весь ранок ставив сітки вдовж латаття Десни – результат у нього був завжди позитивний.

Єгор-Паша спав подалі від гріха, тобто від розмов.

Іван-Огли бродив і пірнав під берегом, як Крокодил Данді. У нього була саморобна зброя для підводного полювання – піка, яку кидало з руки гумою від велосипедної камери. Він полював на линів чи форель – а може, й на восьминогів чи кайманів... Здобич він не показував. Очевидно, Огли ловив її, чіпляв до хвоста бирочку і відпускав – він теж був у гармонії з природою, вся ця дичина там і залишилась!

К.Бобер полював на реальних скромних сибілів – так у цих місцях називають верховодок. Ловив на дуже легку вудку, на хліб, поки не набридло. Бродив із фотоапаратом, відволікаючи увагу, потім поціпив у Ромуальдича мило. Свого у Бобера нічого не було. Він уважно придивлявся до гачків-поплавків...

На обід Нах-Нах приготував налисники – з кисляку Єгорки одержали першосортний сир. Ох, не проста робота приготувати налисники на вогнищі, коли у затінку жарило під сорок! Але Отаман любив побалувати товариство усілякими «мендиками». Чи «дурдочками»...

Під час обіду зайшла мова про назву плоту:

– Як це ми йдемо без назви? Історія не пробачить!

Але довго пропозицій не поступало, відчували відповідальність – як ти яхту назвеш, так вона і попливе!

Хтось запропонував назву – "Афедрон". Ніхто точно не знав, що воно значить.

– А що, мені подобається! Чую щось величне. Відгомін із Античної Греції: *Посейдон, марафон, апейрон*. Можливо, афедрон символізує таємницю матеріального першоджерела, *бозон Хіггса* із адронного колайдера – сказав Є-Паша.

– Скоріше це щось медичне: *пірамідон, цитрамон, феромон*, – висловив припущення Іван-Огли, – це щось стимулююче.

– А мені приходить у голову щось сучасне: *мегафон, мікрофон, космодром!* Чи, принаймні, *омон!* «Афедрон» підходяща назва, – вставив і свої п'ять копійок Бобер.

– Гаразд, так і назвемо. Спаде жара, кинемо запит в Інтернет, уточнимо, що сіє гламурне слово означає, – на тому і порішили.

І справді, коли вже розповзлись по наметах, вгамувались і позасинали, з чийогось намету почулась тиха мова:

– Моя ти Кізочко, якби ти знала, як мені без тебе тужливо! Правда, тут деякі відволікають скучати за тобою! Назву для нашого судна підбирали – традиційна оригінальщина типу "Пливбар», «Бухлоход» чи, вже зовсім на анорексичний кінець, «Алкодрон» їх не задовольнила. Уяви, що ці *старі досвідчені волоцюги, свербливі блудні* удумали – «*Афедрон*»! Ось послухай, я цитату із Нету витягнув. Тільки не перебивай! – інкогніто почалось розлоге цитування:

– *В афедрон не давала ли?..*

*Этими словами начинается роман Елены Колядиной «Цветочный крест»**

Задавши сей неожиданный вырвавшийся вопрос, отец Логгин смешался. И зачем он спросил про афедрон?! Но слово это так нравилось двадцатилетнему отцу Логгину, так отличало его от темной паствы.

– *Кому, отче? –* впробавивши жена, как только почувствовала на себе взгляд попа.

– *Что – кому? –* охваченный подозрениями, рекнул отец Логгин. – *Или их было несколько? –* трепеща от ужаса (он впервые столкнулся лицом к лицу со столь изощренно богомерзким блудом), гневно спросил отче. – *Или не мужу ты давала в афедрон?!*

– *"Двойной грех! –* быстро промыслил пастырь. – *Блуд с чужим мужем и блуд в афедрон". –* Кому же?

– *Отцу, брату, братану, сестричичу (мужу сестры)...*

После каждого вновь произнесенного сродственника отец Логгин вздрагивал нутром.

– *...подруге, –* перечисляла молодица.

– *Подруге?! –* не поверил отец Логгин, – *и как же сей грех ты с подругой совершала? Али пестом?.. И что же, по-твоему, значит сие слово – "афедрон"?*

– *Сим мудреным словом отче дальний путь нарек?*

– *Ах, мракобесие... Ах, бескнижие... –* принялся сокрушаться отец Логгин. – *Афедрон суть задний оход каловый.*

* Журнал «Вологодская литература», 2009.№7. Роман «Цветочный крест» став головною інтригою премії «Русский Букер2 і викликав шквал відгуків в діапазоні від «позор» та «богохульство» до «настоящая литература» і «высокое и светлое».

Молодиця похлопала очами.

– *Да жопа же, али ты, Феодосья, жопы не знаешь? – быстрым шепотом пояснила случившаяся рядом просвирница, – прости, батюшка, за грех вмешательства в таинство покаяния...*

Цитування перервалосьь.

– Та ні, моє Котяточко, я випив небагато: три чарочки вранці, три чарочки в обід і три чарочки під вечерю, ну, може, чотири! Що ти мене запікуєш! – почувши тихенький регіт десь із-під намету, голос добавив металу і суворо продовжував:

– Шеф, я скоро приїду і розберусь зі своїми гайдучками. Відтак позаяк абияк не буде! Їхні організми враз посміхатись перестануть! Вони в мене забігають попереду коня, на істеричній батьківщині прихистка шукаючи!!! – голос притихнув і додав: цілую всю, моє Мурмоляточко! Навіки твій! – і дав відбій на мобільнику.

Трохи згодом почувалась нерозбірлива айпадна молитва, заключними словами якої були:

– *...были люди, коих блаженство омрачалось благополучием моего бытия... Ну їх, Нах!..*

– Амінь! – відгукнувся Отаман зі свого кокону на плоту.

Ще один день канув у Лету. Десна продовжувала свою течію-життя...

Разом із вітерцем затихають перлинні розсипи невидимого пташиного світу – мостяться на нічліг. Пахне в'ялою травою, медом, духмяними квітами, м'ятою і нем'ятою травою, полином... П'янкий запах романтичну душу з ніг валить! Рубає з плеча...

ЖИТТЯ СТАРУХИ ДЕСНЯНСЬКОЇ

*Природа – єдина книга, кожна сторінка
котрої наповнена глибоким змістом.*

Гете

Настав ще один чудесний ранок. Особливу радість приносило купання у солодкій чистій вранішній воді. Це була одна із складових сенсу життя. *Не поплавав у Десні – літо не зараховане, життя не*

вдалося... Купались здебільшого, як дикі звірі чи свійська худоба – у чому мати народила. Це не виглядало як виклик цивілізації або нудизм – глядачів не було. Це просто було дуже приємно! Вода солодка, як пестоші коханки. Чи коханця...

Звернемось до «Зачарованої Десни» 1900 року: «...Тоді Десна була глибокою і бистрою рікою. У ній тоді ще не купавсь ніхто, і на пісках її майже ніхто ще не валявся голий. Ще ніколи було усім. Були ми всі тоді трудящі чи малі. Дівчата не купались навіть у свято, соромлячись скидати сорочки. Чоловікам з давніх-давен не личило купатись за звичаєм. Жінки ж боялися водою змити здоров'я. Купались тільки ми, малі. Була тоді ще дівкою Десна, а я – здивованим маленьким хлопчиком із широко розкритими зеленими очима.»

Такою залишалась швидкою дівкою Десна і у дитинстві Лео Коц-на-Бóбера, коли батько віддав його на заслання у с. Городище під Коропом, тоді воно називалось Комуністичне. Л.К-на-Б більше року провів у тітки Олени на деснянських просторах. Було тоді йому 6 років – про цей же щасливий вік писав і Довженко. Десна залишила глибокий слід в душі у Лео. Ці мемуари – ностальгія.

Тоді теж дорослі дуже рідко купались, але рибу продовжували ловити. Зате тоді Десну прасували важкі баржі – з піском, крейдою, цементом, лісом... Ходили навіть пароплави – у хвилях після них любила гойдатись дітвора...

У 1988 році Лео приїхав знов у гості до Десни вже парубком. Годували комарів у наметі, дивились на зорі, гойдались на велетенських хвилях після швидкохідних катерів на повітряних подушках: «Піонер» чи «Коршун». Вони розмивали береги. Тепер, у 2011, році зникли і баржі, і пароплави. З'явилися сотні моторних човнів. Електровудки, фідери, прикормка, кілометри сіток, вибухівка... Браконьєрів і простих рибалок терпить Десна і годує Десна! Терпить вона і яхти нових українців, і виїзди на природу у розкішних авто, і гасання джипів по піщаних косах, по воді і пошуки трактора, щоб витягти авто, – чим крутіший джип, тим далі трактор! Терпить вона і люте матюччя на заході сонця чи сході місяця, і поросячий вереск сивих дідів і пузатих суперменів з розкішними блондинками! І їх купання та інші атрибути Weekend-єства Купальських Ночей:

*Через багаття стрибав, як кабанчик,
Хрюкав у небо, стріпнувши ногами,
Щось підливав їй міценьке в стаканчик:
Ой, що то буде сьогодні між нами!**

На відрізку Гремяч–Короп (далі пліт не пішов!) Десна приблизно Зачарована, а вже далі – Загажена, аж до Дніпра. Антропогенний тиск призводить до її занепаду. Склотара, пластикові пакети і пляшки скоро закриють полюси Землі і задують Амазонку... *Склотара переживе Єгипетські піраміди – а пірамід боїться час!*

А поки що природа Десни знаходить притулок на Старицях, Старих Деснах, Старухах – так називають частини колишнього русла Десни, чи просто озера, що лишаються після розливу великої ріки. Вони бувають повністю відокремлені або з'єднані з основним руслом, інколи ледь помітним каналом, інколи таємним річковим тунелем. Сюди важко добратись як чесним рибалкам, так і браконьєрам: плавні заболочені, водорості, як гірлянди, чіпляють весла (куширі з царства зелених рослин, роголисники темно-зелені), намотуються на гвинт, мов коси русалок. Спеціальних човнів з низьким осадом і надводними пропелерами, слава Богу, на деснянських плавнях ще не видно!

Ось тут і знаходить схованку флора і фауна, точно так, як паростки живої науки процвітали на Сході, втікаючи від святої інквізиції, якомога далі від камер тортур із іспанськими чоботами й вирвами для заливання розплавленого свинцю в горлянку та вогнищ на площі Кампо де Фьорі.** А тут – приємний клімат, прянощі, вино, музика і гареми... Отже, на Старицях вирувало життя, далі від антропогенного тиску.

Мальовничі плеса були щедро вкриті пласким листям латаття білого та глечиків жовтих (в миру – білими і жовтими ліліями – «кувшинками»), які потрапили сюди з Червоно-Зеленої Книги України, листям чиліму – водяного горіху, якого мало хто куштував, бо він колючий. Плавають острівки тілорізу, що виставляє свої

* Л.Кнорозок "Пританцьовування за плугом".

** Площа Квітів у Римі – там спалили Д.Бруно.

шаблевидні листя, усіяні гострими гачками (в миру різак!). На могутнє латаття вистрибували плотвички і карасики, рятуючись від щупаків чи страшного окуня-горбача. Цих стрибаючих рибульок елегантно підхоплювали білокрилі мартини (в миру чайки), інколи каменем падав могутній хижак: шуліка, скопа, орлан-білохвост і, вже зовсім нечасто чупакондор... Бували випадки, що цей хижак хапав і браконьера – довго поминали цього бідолагу співпляшники, боязко хрестячись на лихі небеса... Потім знаходили його сплячим у човні – нічого не пригадує! Відпочив на природі... Поруч порожні дві пляшки, за якими того і посилали. **Прагнення до забуття – одне з означень гомо сапієнс**, чи тепер вже **гомо інформатікус еректус**. Примітивне творіння Боже, типу інфузорії чи таргана-підплінтусного, керується виключно трьома інстинктами: *насичення, розмноження і самозбереження*. У них здорове життя – не турбує ні безсоння, ні фригідність... На вищезазначених інстинктах закорінено і буття хребетних, в тому числі і класу ссавців з двома дуже нервовими системами, але крім трьох китів, скоріш акул (**жрачки, сексу і мандражу**), цих високорганізованих тварюк мотузять і мордують прагнення до слави, влади та грошей, керують ними марнославство, жадібність та пиха. Любов і голод «поспудно втуне исподволь» керують миром, в тому числі і сімейним. Щодо мандражу – тут «сто відтінків сірого»: жахливо, наприклад, заглитнути щось некошерне чи заснути (боронь Боже!!!) під час бурхливого злягання... За дороговказ усі ці гомо еректуси, не змовлюючись, вибрали **заздрість – рушійну силу прогресу**. Заздрість – сірий кардинал більшості інтриг.

Зрозуміло, що таке насичене життя, потребує розрядки, забуття. Кохання, подорожі, хоббі, спорт, працеголізм, наркотики, соцмережі рятують від депресії не всіх. У нашому випадку – пияцтво на натурі. Це вам не ганделик чи кухня! До природи добираються тільки сильні особини, що зуміли пристосуватись до мінливих і жорстких умов бізнесу, державного або сімейного життя (див. теорію соціал-дарвінізму).

Взагалі такий індивід сповідує поміркований індивідуалізм і алкоголізм, але на лоні природи відірвався: «взалкав», набравсь «як жаба мулу». Темна енергія завирувала і у свідомості та душі виникли

чорні діри. Блювотний рефлекс було придушено ще в ранній юності, тому десь на третій день цей лицар активного відпочинку в процесі еволюції спинається на чотири і довго дивиться в зелене дзеркало деснянської плеса з корми катера: що то за морда англійського бульдога після четвертого інсульту визирає з горловини його фірменної рибальської футболки?! А вночі об його намет *терся і лунав вибалушеними фосфорними баньками **Болотний Огир** – тінав дикою (аж до землі!) гривою, бив копитом і обмахувався кудлатим триаршинним хвостиком, збиваючи сіро-буру бородавчату нарость мушлів та водоростей...* Удосвіта близько берега по густій зелені латаття між лепешниками бігала водяна білочка: сніжно-біла, але дуже гаряча...

Однак на хвилях творчості автора повернімося до життя Старухи Деснянської. **Творчість – висока форма забуття.**

Ох і розкішний пташиний світ цих потаємних куточків природи! Найбільше милують око пернаті водоплаваючі і водобігаючі мешканці. Плавають в цих місцях лиски-брюнетки і мініатюрні пліски-білявки, бігають по лататтю струнконогі водяні курочки та інші неозначені птахи.

Ось пташка ремез сидить у сплетеному з травички, пуху тополі та очерету гнізді-рукавичці. Цвірінькає-пілікає, як мобільник при прийомі СМС. У таємничій підводній царині болотних папоротей-водоростей пірнають за рибкою голубі зимородки (рибалочки). Вони коротко пищать-пінькають і стрілою пірнають під воду, якщо пощастить, можна побачити, як вони линуть під водою – махають крилами. Поважно, мов маленькі лебеді. Чапля стоїть на авансцені біля завіси з очерету. Чорна, з червоною книгою в оберемку – зараз почне лекцію на тему «Бережіть природу, матір вашу!» Та ні, то чорний лелека (із червоної книги України!) – підняв ногу і забув опустити, дивиться розгублено: куди вона поділась? Десь над луками різко крикне чайка (в миру чибіс) – а він все шукає ногу!

Вужі пролазять аж до води, полюють на жаб і плавають, деякі, як удави, товщиною з велосипедне колесо

Раптом серед літа божого вжарить пісню соловей. Що це за спізнільний з весни парубок? Прислухаєшся чи придивишся – аж ні, то пташка варакушка (синьошийка) імітує трелі соловейка! Теж, мабуть,

рисачить! До молоденьких очеретянок прилетів. Тисячі берегових ластівок, їх тут називають щурами, вони живуть у норах крутих пісчаних берегів. Їх безліч, як зір на небі! Є гніздування погонича, болотних крячків, чибісів, очеретяної вівсянки; є поселення бобрів.

Різні птахи – співають, літають, плавають, сидять на гніздах. А барвисті бабки-стрекози! Джмелі та бджоли шукають духмяний хміль.

У прибережних лугах деркачі (коростелі), перепілки, кулики – нащадки тих, що вилітали з-під ніг Сашка Довженка, коли він бігав у густій, «вуж не пролізе», траві! Повинні там бути і баранці (в миру бекаси, дупелі)...

Від річки долітають голоси гусей, качок, огарів (не плутати з огирами!) – надзвичайно рідкісних у цих місцях червоних качок. Бувають лебеді, але рідко, як подарунок. Пливеш на човнику, бачиш – лебеді. Підкрадаєшся з фотоапаратом – тю, та то ж гуси! Білі, з червоними дзьобами! Фотографуєш – покажу, як лебедів!

Гуси часто-густо живуть самотійно до пізньої осені – вони дикі й розумні. Сплять дуже сторожко – не підійдеш, піднімають такий гелгіт, що хочеться заткнути вуха і сховатись в окопі. Їх стереже гусак, котрий моторошно шипить, може збити крильми-лапами на землю, заклувати на смерть будь-якого хижака, що підкрався. Основний хижак – заїжджі козляри. Інколи цих непроханих гостей в гарячці добивають вилами господарі – цікаво, як їм вдаєть-ся по осені загнати цих диво-гусей до двору? Охоче вірю – їх далекі пращури врятували Івасика-Телесика!... І Рим!

Якщо поруч ліс чи гай, переважно листяний – це буває часто на схилах Десни, то там можна знайти ожину, малину, чорниці, суниці, калину, навіть смородину чи вишні. В кущах горіхи, шипшина, глід, терен...

Є гриби – пам'ятаєте, Іван-Огли назбирав 12-літрове відро блідих поганок, тобто білих груздів. Він їх сам і відварив, щедро приправив оливковим маслом з часником і подав на вечерю цілий тазик. Всі їли, прицмокували. На ранок – о, диво: всі живі і тазик повнісінький! Рідко трапляються соснові бори з білими та іншими благородними грибами.

Особлива благодать, коли заходить Ярило-Сонце. *Божя аромотерапія!* Жодного людського звуку. Ну, може, раптом дико скрикне мужчина – то задрімав над поплавками Ромуальдич, наснилось щось! І знов світова гармонія – така краса, аж серцю щемно...

Лірична пауза. Автора пробило на сльозу...

Одного разу Бóбер, проспавшись до вечірнього кльову, приперся на берег Стариці і закинув вудки на лина, начепивши на гачки черв'яків-виповзків. Сів у затінку під розлогою і густою вербою, як у печері. Сіло сонце, і у вікно між лататтям, де були поплавки, впливли крижні, селезень з качкою: порадіти життю і вечірній прохолоді. Займаючись любовними ігрищами, поки Лео спантеличено спостерігав це дійство, вони заплутали волосінь трьох вудок і обірвали гачки разом з поплавками і грузками... Це були картинки, немов з мультфільму, особливо качур зі своїми синьо-зеленими крилами, червоною грудкою, білим корпусом і темно-зеленою голівкою. Шилом патоки захопивши, Бóбер поплентався до табору, проклинаючи себе за те, що без фотоапарату – ну, хто ж повірить, що так буває!

Після заходу сонця, до переліку пернатих приєднувались тіні сичів, сов та пугачів, а до рибок – прибережні щурі, миші, жаби тощо. Колись К-н-Б зустрів у берегових зарослях кутору, дуже активну і ненажерливу тваринку, схожу на мишу з довгим носиком. Спочатку К-н-Б жахнувся: зміюка! Але то звивався живий ланцюжок, мама-кутора вела з десятків діточок: перший вчепився за хвіст мами, кожен наступний – за хвіст попереднього. Цю кутору, що добре почуває себе як на суші, так і у воді, К-н-Б розпізнав згодом у сюжеті ютуба – той дивовижний живий ланцюг!

Як стемніє, починають роботу бобри. Одного разу в студентському таборі, десь опівночі Олександра Бобренка, який уже посапував і готувався до приємних сновидінь, підняв юний натураліст, теж Олександр Сергійович. Колишній студент показав звіра на протилежному боці Стариці, метрів за 30. Присвітили: це був могутній бобер, що височив темною горою на мілководді. Він крутив вусами мов гоголівський відьмак Пацюк над варениками і хрумав вербові гілочки, вилискуючи обшліфованими зубами – позував десь із хвилину, не звертаючи уваги на сліпучий стовп від пудового ліхтаря-прожектора з

боку глядачів. Поруч виявилось ще й бобреня, теж з вусами та гілочкою і начищеними зубами! Водяться тут і видри, і ондатри. Є і чудовиська.

Колись давно, коли його дружина ще була нареченою, К-на-Бóбер мирно плив з нею Деснищем, це стариця в районі Кладьківки. Тиха північ, місяць такий, як тоді, коли сконав Тумор Обербек. Ну, може трохи менший... І рап-том, коли гумовий човен був на самій на середині, біля борту показало чорну спину чудовисько. І зникло із звуковим ефектом, наче випустила дух якась доісторична тварина... Хвилею хитнуло «Лисичанку». Жахіття! Нарече-ну Бóбера з тих пір на Десну і еклерами не заманиш... Вона любить розповідати, як її ледь не з'їв сом-людоджер. Спитайте, вона і вам розкаже... Дуже рідко (один раз!) тут можна почути моторошне іржання Болотного Огира – порівняно з ним виття собаки Баскервілів на Йоркширських болотах видається колисанкою.

Ховаються у таких тихих чорторях русалки сіверські та інша прісноводна нечисть. Ось підтоплений човен-душогубка, на борту якого любить сидіти водяний, опустивши зелені ноги у замул з п'явками, підглядаючи за русалками в очереті... Здебільшого такі персонажі непомітні, але інколи легко йшли на контакт.

Про зустріч з героями деснянських переказів ви зараз прочитаєте у наступному розділі, коли на одну із таких Деснянських Старух відправився Пуп Тиць зі своєю «Лисичанкою» ставити екрани. Перед цим було застілля, що супроводжувалось суперінтелігентними і надінтелектуальними шляхетними дискусіями. Теми виникали спонтанно, і вчорашні *Стефка чи Звінка* були ну зовсім ні до чого...

ХЕЛОВІН ПОЛІСЬКИЙ

*О Люцілій, чому ти дивуєшся, що
подорожі тобі не допомогли? Адже ти
всюди за собою возив себе самого.*

Сенека

– Я законспектував Кама Сутру. Це геніальна книга, – починав Єгор-Паша, – але в Україні мій багатючий духовний світ до сраки!

– Ви назвали частину тіла, якому приділено достатньо уваги у згаданій книзі. Це невід’ємний елемент мудрості. Могутній символ! Але прошу Вас, не кидайтесь всує такими ваговими аргументами у своєму духовному світі! Місце між попереком і зворотним боком колін – це вам не м’ячик для пінг-понгу, – дружелюбно підхоплював розмову Ромуальдич, сьорбаючи пиво. Пляшки з недопитим пивом він розставляв по всьому табору для приманки зелених мух, які потім кружляли над приплющеним пальцем К-н-Б.

– Так от, у Кама Сутрі я почерпнув натхнення для злетів над сірими базарними буднями! – чемно продовжував Єгор.

– Не знаю, які у тебе там злети-залети у Бахмачі чи Прилуках, а Сутру треба не конспектувати, а замальовувати! Всі аргументи і символи! – хитро підморгував Пуп Тиціан і підкрочував вуса. – А натхнення – це здатність приводити себе до робочого стану. *«Что вдохновенья ждатель! Поэт – властитель вдохновенья, он должен им повелевать!»** – Тиціан смачно цмокав і різко, по-сороміцьки, смикав на себе уявні поводи, зупиняючи баского огира.

– Я маю на увазі не грубі інстинкти тварюк, що домінують у людей з погонами, і які здатні продемонструвати підйом переворотом на турніку тільки на відео, – лагідно і поштиво продовжував Єгор, – я маю на увазі духовне піднесення! Я пробував проповідувати тантричний секс. Повторюю – в Україні жіноцтво вкрай обмежене!

– О, так, принаймні у Бахмачі, зокрема, на базарі! Визнаю – безкнижжя і безграмотність Малоросійська! Куца провінційність! – знов хитро підкрочував вуса *досвідчений Котяра і блазень Пуп Тиць*.

– Я їй показую шляхи досягнення Космічної, Глибинної Енергії. Розказую про містичний ритуал, про самовдосконалену, злітаючу до небес спіраль екстазу, а вона *ірже, як кобила!* – продовжував гнути лінію Єгор.

– Це ти Люсьці, яка торгує шаурмою, зразу наліво від «Вікна-маркет», про спіраль розказував? – не втримався і вставив слово Нах-Нах, – о, це Б..., Баба з високої літери! *Помахов би ти краще вібратором Херца!*

* В. Гете.

– А мені, *коли дама ірже, як кобила, подобається! Я становлюсь такий глибинний, дружний і тугий!* – продовжував кпинити невгамовний Пупонелло.

– Та що ви, кнурі і жереби дебільні, блудні і самоблудні, – Єгорка витончено-толерантно виважував означення, – що ви, *цанури настовбурчені*, можете знати про таїну кохання, головної окраси і сенсу життя? Дай вам волю, ви понажираєтесь і облудите та огуляєте усіх теличок-кобилок на придеснянських луках! І повнолітнім, і повнозимним – всім під ранок скинете «венец безбрачія». Думаю і кізочки не встережуться від вашої чарівності, *шармери!* – Є-Паша делікатно і флігранно підбирав слівця, – *цани-бабодури! Длябуни!*

– Та я і сам люблю поіржати, особливо під час пре-людії, – доречно втулився Ромульдя, – а кобилки-кізочки розбіжаться віялом по деснянським пампасам, вусмерть налякані агресивною імпотенцією декого – *іржання досягне апофігею!*

– Та ну вас в ж... в афедрон! Ви ще не дозріли! *Вам би абияк приборкати тугу плоть!* – зумів гречно і майстер-но завершити високошляхетну розмову Єгор. Він був талановитим полеміком від Бога, вичурним і напищеним.

– Ну, за дозрівання! – сказав Отаман, що регулював горілкою клімат у таборі. Закусили. Помовчали. Заскучали.

– Єгор, а як ти щодо мусульман?

– Я законспектував Коран. Це геніальна книга! – не втримався хвастонуту Єгор на *хвилі тричаркового піднесення*. – Мені симпатизує їхній рай. Там у них сади, вино, музика, вічно юні фурії ерогенно вигинаються і дають фрукти та солодощі! І все інше дають... На десерт.

– Це у нас фурії все дають, а у них – гурії! – почав розвивати тему Пуп Тиць, – та із дружинами у них добре продумано — навряд щоб голова розболілася у всього гарему зразу.

Але далі тема не пішла.

– За *рай, у який пускають навіть невідспіваних грішників, тобто за літо!* За Десну! – виголосив тост К-н-Б.

– За нас у цьому раю! – народу тост сподобався.

Охоче випили вельми наближено по четвертій чарупині.

Розмова затихала. Єгор, *уже на відливі Глибинної Енергії*, пробував змінити тему:

– Я законспектував «Майн кампф». Це геніальна книга. Не рівняйте Сталіна до Гітлера. Гітлер воював тільки з чужим народом, ну і з деякими націями. Мого діда два рази відпускали з концтабору... Під заставу – десять побратимів... Він приходив додому..., – Єгор наводив дивні, невідомі історії факти.

– Давай ще по одній, та вже вирубайся! – підвів ризику Отаман. Потихеньку табір вгамувався...

– Піду хоч трохи від вас відпочину! – кудись потягнув надувний матрац Ромуальдич.

Єгор-Паша, К-н-Б та Огли вирішили подрімати.

– Відставити спати на чужому! – Пуп Тиць різко висмикнув свій спальник з-під Є-П і К-н-Б і додав:

– Убив Бобра – врятував дерево!

Коц-на-Бóбер хутко переліз на чийсь матрац і *заснув люто та насуплено* – він не любив жартів навколо свого унікального прізвища.

– *Зробив справу – бабу з воза!* – сформулював Пуп Тиць ще одне загадкове резюме і почав збиратись на лови.

Після серйозного обіду – «тут не схуднеш!», табір занурився у дрімоту.

Тиць, людина невгамовна, умів *бути щасливим за першої-ліпшої нагоди*, тобто надрімавшись перед обідом, вирішив-таки перевірити найближчу Старицю на присутність риби типу окунь, щупак тощо. По воді туди добратись було важко. Пуп взяв рюкзак із сітками, вдягнув накомарник (передбачив наявність комарів та мошви!), закинув собі на голову надутого човна і пішов на приховане у лозах і травах мальовниче озеро. Накомарник надавав йому вигляду представника неземної цивілізації. Зовсім скоро він знайшов старицю – у Тиця, досвідченого мандрівника, була штурманська мапа.

Тільки-но відкрилась казка – плесо, поросле лататтям з біло-сніжними лілеями – і Пуп остовпів від подиву: біля води на надувному двомісному матраці Ромуальдича розлігся вальяжно Ромуальдич в обнімку з двома здоровенними блондинками-русалками!!. Одна

смоктала пиво з колекції Ватага Ромуальдича, а друга лоскотала його плавником і примхливо муркотіла: «хочу Сирожино пирожино!»

– Бітте зе уйопін! Я кохаю лише дружину! – ліниво відсторонювався Ромуальдич, – *кажу вам, я кохаю свою дружину – єдину і неповторну, найкращу з усіх! З кожним днем все більше і більше!*

Пуп Тиць аж крякнув від подиву і викрив свою присутність.

– Ой, гуманоїд! – дико заверещали русалки, шубовснули у воду і попливли за кущі, по-собачому пирхаючи і здіймаючи фонтани бризок і ряски. Світло-зелений накомарник і човен на голові у Пупа їх дуже вразив. Поросячий лемент русалок було ще довго чути. Особливо вражав їх широкий спектр матеників – очевидно наслухались від рибалок та мандрівників.

– Ніде нема спокою! – роздратовано промовив Ромуальдич і почав збирати речі.

– Що воно за марення? – мацав голову Пуп, – перегрівся, чи що.., – похитуючись, він побрів у табір.

Вдома на нього чекала ще одна фантазмагорія. За обіднім столом, впершись лобами, тужились дві істоти – з одного боку Отаман Юрко Нах-Нах, а з протилежного – хтивий сатир, він же фавн! У фавна були всі атрибути, притаманні цьому персонажеві грецької міфології: невеличкі ріжки, волохате тіло, кучеряві ноги і, як годиться, елегантні ратиці... На тілі рвала око вуркаганська наколка: три куполи Храму і емблема «ВДВ» – повна нісенітниця!.. Обидва були червоні від натуги, очі щедро налиті високоякісним трунком. Вони пружились: мірялись лобами через стіл, як барани на містку.

– Ммми-и! – потужно гудів Отаман, – дай наміряти ріжки!

– Не положено! Як я їх назад притулю, коли дійство почнеться?! – не здавався фавн. Він, як і русалки, здорово гнув матьоники, тобто спілкувався по-людськи, чухаючи волохаті груди і сідниці.

У розпачі Пуп Тиць тихенько присів за кущами і намацав тремтячими руками мобільник:

– Ганнусю! Пішов я на Старуху – і тут таке трапилось! Та ні, дорогенька, ти не так зрозуміла! Старуха – це старе русло..., – вочевидь, він дзвонив своїй Генеральші, – Ні, не перепив, я ж міру знаю! Коротше – там дві русалки Ромуальдича лоскочуть, «Сирожино пирожино» просять і пиво хлещуть!!! Я бігом у табір – а тут Нах-Нах з

фавном, ну з козлом давньогрецьким лобами міряються! Та хто набрався, кажу, я тверезий, гальоніки якісь, може, щось випити посовітуєш?.. Старий козел? Та ні, ще нівроку, самого Наха хилить! Моцний козляра, тату у вовні, – Пуп намагався прояснити дику ситуацію, але безрезультатно. Він дав відбій розмові, але в гарячці помилково натиснув «Гучний зв'язок», і мобільник заверещав голосом Ганнусі-генеральші:

– Я тобі, старий козел, покажу старух і русалок! Допилися, скоти безрогі! Чи вже рогаті... Я вам, б... йошу мать, покажу Десну і "Хортицю"! Ти у мене до кінця сезону кораблики у ванні пускати будеш! Я тобі посовітую щось випити! Допились уже до того, що лобками і рогами міряються з козлами в тату і вовні... Я вам, бля.. – тут нарешті спантеличений Пуп вирубив телефон.

– Смирно! – радісно гаркнув Нах-Нах, – *Пупонелло!* Дозвольте Вам представити мого друга Толяна!

Толян, він же грайливий і веселий фавн, тобто дебелий козляра з невеличкими ріжками і кучерявими ногами, жваво підскочив і зробив спробу виструнчитись і клацнути підборами, себто ратицями:

– Толян! – відрекомендувався він, дурнувато посміхаючись. – Полковник у відставці. За сумісництвом – начальник охорони бази, а насьогодні – сатир, козел, одним словом, символ хтивості і розпусти, – начальника, полковника і сатира-фавна, символа розбещеності, помітно хитнуло. Його прудко підхопив Отаман Нах-Нах.

– Стоять! – Отаман міцно тримав Толяна за шворку шортів, а більше на тому, крім тату і вовни, нічого не було.

– Та що тут, мать вашу-перемать, відбувається? – Пупа почало тіпати від переповнення почуттів.

– *Во мужик! Хоч і козел!* – у захваті почав проясняти ситуацію Нах-Нах. – Він на моторці приплив. На тому березі у маєтку сьогодні костюмований бал. Можновладці хероуїм влаштовують.

– Хеловім! – підказав «во мужик!» – День Херуна!

– Перуна! – поправив ерудований Пуп, який почав приходити до тями і в'їжджати в тему.

– Ну так, Перуна, Нептуна чи Серуна! Одним словом, казяться сильні світу цього! Мене, бач, як вирядили! – Козел грайливо клацнув пальцями по ріжках і знову заточився. Вони з Отаманом добряче

відмітили знайомство. Біля столу стояли дві порожні 700-грамові пляшки «Хортиці».

– Він мене теж сфалував на роль, – гордовито заявив Нах-Нах, – буду Карлсоном!

– Ким ти будеш, мудозвонище стоехріново? – перепитав Ромуальдич, виходячи з-за кущів із матрацом.

– Буду Карлсоном Прісководним! Вперше в історії! Роль нескладна: зробити коло над Десною, перед публікою зі словами «Карлсон повернувся!», забрати приз і йти додому. Ну, може сто грам ще наллють!

– Та ти вже так налився, що без розбігу не злетиш! Ти крилами махати будеш, чи турбонаддув увімкнеш? – Ромуальдич ніяк не міг второпати суть жарту.

– Все продумано. У Карлсона буде пропелер! – Нах-Нах показав на двигун «Mercury» від катера Ромуальдича.

– Ну ти точно гребонувся! Двигуна не дам!

– Без проблем, візьму свій! Навіть зручніше, він менший, – і правда, поступливий Нах-Нах повернув двигун Ромуальдича на місце і витягнув свій. Вони з Толян-Козлом завантажились в катер. За годину знайомства вони вже стали найріднішими:

– Братішка, ти пам'ятаєш оту м'ясорубку під Гератом? – плескав по плечу полковник Нах-Наха, розвиваючи тему Афгану.

– Спочатку справа, спогади на потім! Роз'ятрим душу трохи згодом! – м'якими зморшками Нах-Наха скотилась краплина деснянської води, покотилась і впала на шрам на правому плечі. Чи то роса, чи слюза – але про це Отамана не питайте, він цього не любить!

Нах-Нах запустив двигун і катер з піною та бризками рвонув у бік маєтку, звідки вже лунала жива музика.

Перед самим від'їздом Толян-фавн сказав:

– Вибачте, всю компанію не запрошую, строго по перепустках, я ж начальник охорони. І додав:

– До речі, ви не бачили двох дівуль у костюмах русалок? Ангажували Аньку і Светку із «Заморського Принца», а вони кудись повіялись на водному велосипеді! Мене послали шукати. Як

приб'ються, допоможіть добратись проти течії... Тільки нічого не наливайте, вони зрання вже такі, як треба.

Заграв мобільник Пупа.

– Так, Ганнусю! Ну, не сердься, моє серденько. Ситуація прояснилась. Слава Богу, то не галюни і не русалки, то Анька і Светка із «Заморського Принца»..., – Тиць мовчки слухав реакцію дружини. Після паузи сказав зажурено:

– Мда... Скинула. Сімейний шлях тернистий.

Близько опівночі привезли на тому ж катері Наха. Останній був у біблейському костюмі, тільки без фігового листка, тобто голий-голісінький. На пропелері намотано лахміття мотузки – то були купальні стрінги Отамана!

– Ну, як? Розкажуй, вперта сволото! – Ромуальдич чекав пояснень.

– Та все нормальок! Зібралась солідна публіка, глибоко декольтовані джентльмени – і спереду, і ззаду. Такі ж леді, з розрізами вище талії і у смокінгах..., – язик у Нах-Наха заплітався, думки теж...

– Та ти про себе давай! – нетерпляче перебив К-н-Б.

– Причепив на спину мотор, вийшов на пірс – я ж не *йогнутий* над землею злітати!

– О, це так! – іронізував Пуп Тиць.

– Смикнув за шнур... «Mercury» заревів... Я гепнувся у воду... Пропелер зразу ж заклинило, виліз на берег... Матюкнувся... Поздоровили... Налили шампанського... Обступили дами, сфотографувався... На титульну сторінку «Натали». Трохи випив з дамами.. Повторили...

– У такому вигляді? – хором вражено зойкнуло плотове братство.

– Забрав «Гран-прі» за кращий костюм «*Карлсон-Топлес*» і прийшов додому... Привезли!

– Що, зовсім голим? – вся компанія ошелешено зміряла поглядом величну натуру Наха. Їм перехопило подих.

– А хулі! – Отаман захропів прямо на березі.

Це була перша ніч, коли він не зміг добратись до плоту... Він обіймав ящик з шампанським «Брют», по 4.8\$ кожна пляшчина..

Всю ніч вирувало свято. Над Зачарованою Десною злітали феєрверки, гриміла жива музика, долинали матюки нічного топлескупання. Пливли порожні пляшки, бляшанки з-під заморських тропічних коктейлів, ананасів, жовтої і червоної папайї, гуави, кокосів, маракуйї, ківі, оливок... Бляшанки з-під чорної і червоної ікорки... Шкірки від бананів, лаймів, мандаринів. Пластикові пакети, гігієнічні прокладки... І ще багато інших підтверджень вдалого життя і збуття мрій. Одного разу на берег викинуло рожевий фалоімітатор: **сьогодні Десна-дівиця сучасна і без комплексів**. На пристрій було натягнуто чорний презерватив – певно, в такий спосіб висловлювалось співчуття з нагоди трауру... Є-Паша довго і зажурено дивився на це знамення сексуально-політичної розбещеності. Крутив, мов мавпа гранату нової системи. Випадково ввімкнув режим «Форс-вібратор» – іграшка запрацювала: кому б її підкинути до спального мішка – К-на-Б чи Пупейру, глибинному і пружному?

Є-Паша засинав довго і заклопотано, зморений двома факторами: **недосконалим устроєм світу і досконалістю форм Люськи**. Другий фактор дошкуляв куди більше: перед самим походом Люсі натирала вітрину у рожевих вечірніх променях, що принадно пронизували її біленький невагомий халатик, який залишився у неї з часів навчання на дуже природничому факультеті. Поли цього серпанкового халату ніжно перегортав вітерець, спокусливо запрошуючи до конспектування істинного змісту буття. Люська – природжений психолог. Білизни на ній не було – її замалювала слухняна фантазія Єгорки! Не забувайте, він сповідував поміркованість і тантричний секс: «та чи дотягне так до зустрічі змочалений мій **янь**?»

До зустрічі з «*янь*», себто до кінця походу лишалось ще чотири дні...

РЕСПЕКТ І УВАЖУХА

– *Давайте в нашому дружньому колективі від цього моменту казати тільки правду!*

– *Давай, тупа потворо!!!*

Настав чудесний ранок – інших на Десні не буває!

Пуп Тиць знімав сітки-плутанки, вибирав рибу. У нього завжди був успіх. Під вечір спіймана риба – окунці, щупаки, плотвички, краснопірки були вже готові до вживання, з «душком» від жару, не гірші, ніж із «Сільпо» чи іншого супермаркету. Спека не спадала всю дорогу.

К-н-Б бродив з фотоапаратом на етюдах. Травмований палець почорнів і почав гноїтись. Бобер листав у пам'яті все, що знав про гангрено – скільки він ще протягне? Ромуальдич і Нах-Нах валялись на березі і пили шампанське з барського столу.

– От скажи мені, мудогрьобіще ти стоєросово! – починав розбір вчорашніх польотів Ромуальдич, – а якби тобі кишки на гвинт намотало?

– Ти ж міг зірвати весь похід, мальчішка! – підключався Пуп.

– Так не намотало ж! І взагалі, Пупонейро, «не гоните, да не гонимы будете!»

– Не намотало, бо твій двигун несправний! Я ж тобі казав, перед походом зроби профілактику, одоробло ти десятипудове! Ти хоть день без екстриму можеш? – пробував достукатись до совісті Ромуальдич.

– Так а я за що! Таки я ж не йогнутий, щоб справний двигун на власному афедроні запускати! Для вас же старався, культурну програму забезпечував! На борту почались непонятки, на березі – рамси і мутки. Єгорушка заскучав, чого доброго, знов заспіває! Почне танець Самотнього Цапа – Марала чи Архара, не приведи Господи! **Почне чеберяти і хвицяти ніжками – дивись і гайсоне через Мур Безнадії**, через Десну, як через Стікс... У крейдянні гори, на сиві схили! І Іван-Огли тривожиться – «Тамянка» закінчується... Де я йому тут у сіверських плавнях сухе, напівсолодке чи напіврозбавлене знайду? А так «Шампанське» заробив!

– Чудомудіще ти пустогробане! – казав Ромуальдич, розливаючи по кружках фірмовий шампусік, який мальовничо грав веселками на сонці, – буває, твій мотор заводиться! Через раз!

– Так не завівся ж! А наступного разу Карлсоном Пупейро буде!

– Ах, ти гробаний стос! Я тобі дам із Тиціана «топлес» робити, Йоханий ти Дрохан! – робив злий вигляд Пуп Тиць, сьорбаючи шампанське. Налили ще по єдиній.

– Та що ви пристібались! Підняли Великий Хурал! Пийте краще «Брют»! Шара дуже об'ємна! – Отаман відкорковував наступну пляшчину.

Так, розминаючись, провели ранок. Наступало перенасичення природою і пригодами. Радість випадала в осад. *Таке щастя починало скидатись на горе, а рай – на пекло! Поміркованість – запораука успіху.* Але «бачу і схвалюю найкраще, слідую найгіршому.»

Під вечір приїхали Респект і Уважуха, привезли баранчика на шашлики. Напоїли весь табір. Ромуальдич натягнув штормовку з каптуром від комарів і заснув на порозі намету, без штанів..

Чиєсь муркотіння у мобільник закінчилось словами: «...заходи, странник, преломи с нами хлеб насущний, отхлебни из нашей чаши и иди...», Нах!

– Амінь! – відгукнувся Нах-Нах, сьогодні йому вдалось дотягти до палуби і там відключитись.

Серед ночі Ромуальдич розбудив К-н-Бобера і спитав:

– Яка це сволота стягла з мене штани і випхала з намету до комарів?

Але ранок видався тихий і пізній. Без інцидентів. Товариство було напрочуд інтелігентне.

Приїхали Арчибальд і Віктор Головіни з Кнорозком. Їх привіз Кнорозок-молодший. На один день. Всі поводитись пристойно і скромно – пиятики не було, тільки Арчибальд Головін був схильний до дурнуватих жартів: чекав, поки Ромуальдич задрімає, вискакував із Десни і обтрушувався на нього. Потім валявся поруч, висолопивши язика – чекав, поки знов хтось задрімає... Ну дурень дурнем! А ще із шляхетним родоводом! Що поробиш – вади виховання! *Особистість треба сприймати з усіма примхами, а то ще покусає!*

Наступного дня знов не піднімали якір. Приїхали Респект і Уважуха-ІІ. Привезли сідло молоденької козулі, зробили барбікю.

Напоїли весь табір. Ромуальдич заповз у намет, але розвернувся за штанами і, чухаючи покусані сідниці, так і заснув..

Фрагмент мобільної молитви:

...А мы живём в мертвящей пустоте, –

Попробуй надави – так брызнет гноем,

И страх мертвящий заглушаем воем –

*И вечно первые, и люди, что в хвосте... **, – ну їх, Нах!

– Амінь! – відгукнувся Нах-Нах.

Серед ночі К-н-Б, піднявшись до вітру, виявив Ромуальдича по пояс голим, ногами в намет, і спробував заштовхати свого побратима.

– Ось ти і впіймався, падлюка! Зараз я тебе розпишу, як Бог черепаху, пошинкую на нарізку! – мовив Ромуальдич, після чого спокійно захропів на порозі. Шаблюка була схована на дні рундука.

Ранок прийшов теплим і спокійним. Повиповзали з наметів.

– Відключить мобільники, щоб ніхто не зафіксував наші координати! – дав команду Ромуальдич. Якщо ще хтось під'їде, мене повністю з'їсть комашня!

– Я давно вже відключився, – сумно признався Пуп Тиць, – моя Ганнуся збирається гелікоптер МНС найняти, щоб мене з Анькою і Светкою застукати, ну, з русалками...

Воістину, тяжко збуваються мрії...

День приходили до тями.

– Викликаємо Андрюшу, нехай забирає! – поставив руба питання Ромуальдич. – Хватить алкоголізм тішити!

– Якщо *хтось захопився фригідністю, то декому доводиться зайнятись імпотенцією!* – підкинув чергову загадкову провокаційну тезу Пуп Тиць.

– Не піднімай бузу, Пупелло! Ти на що натякаєш? – Нах-Нах почав багровіти.

– Куди ми йдемо? І навіщо? – *серед поплічників почалось бродіння.* Ситуація загострювалась.

На вечерю Ромуальдич, виснажений вишуканими стравами від Респектів і Уважух, попросив чогось простенького. Вирішили зварити йому картоплю в мундирах. Але все ж картоплю почистили. Сам

* В. Высоцкий

же Ромуальдич і чистив. Потім в казан додали цибулю, болгарський перець. Потім усілякі приправи. Потім сім банок тушеної свинини. Потім розтовкли яйця (двадцять дві штуки, майже без штиму!) – щоб не пропали! Потім клали ще щось і ще щось. Добросовісно перемішали і зробили товченю. Керував процесом Іван-Огли: під зав'язку сипонув пакетик кунжуту, переплутавши його (для пікантності!) з кмином. Блюдо він назвав «Шмаровидло», або «Ірландське рагу подеснянськи». Під цю «просту» страву добряче розговілись. Ого, того вечора *люто і тяжко напились!* В хід пішла захищена козацька шаблюка (гостра, голитись можна, а чохла до неї не було!!!) – на плоту і на березі весь похід на неї випадково натикались по черзі всі члени екіпажу. Невідомо як, але так ніхто і не скалічився – воістину, блаженним Бог помагає!

– На, тримай! – ричав Нах-Нах, – якщо «Куди?» і «Навіщо?», то я вже не Отаман!

– *Сховай свого ятагана у піхви, Гяур!* – Пуп Тиць козирав своєю начитаністю.

– Не знаю, як щодо піхв, а на чийсь дупі мій палаш зараз розпишеться!!! – розчохлався Отаман. – А ну коліться: **ХТО ВІДПУСТИВ СОМА, АФЕДРОНЦІ?!!**

Ледве вгамували. Вирішили піднятися о четвертій годині ранку (блаженні!) і дійти до Коропського мосту – там, начебто, зручний під'їзд для «Мерса», щоб вантажити пліт...

Почали відходити до сну. Але не всі. Єгор сновигав по табору із смолоскипом. *Шукав людину.* Знов на арені абсурду з'явилась пляшка самограю, того, що із сливами, пам'ятаєте? Вкупі з шампанським це був символ розчарування, викликаного одноманітністю навколишньої краси. *Розчарування від реалізації мрії неминуче, бо задум завжди прекрасніший від втілення!* А що робить розчарована сильна душа, справжній козак? П'є горілку! П'є добросовісно, доки задоволення від добре виконаної роботи не переважить оте розчарування.

– Чекаєш, скиртуєш вали, бабло заникуєш, ждеш того літа, а воно згорає, мов сірник! – бурмотів він, розводячи ватри. Очевидно, хотів принадити лісових Мавок. – І так все *життя – прожив, як цигарку висмалив!* Зашкварчала – гіркий присмак...

– Ти чого це? – стурбовано спитав Ромуальдич.

– Я спати не буду! – вперто заявив Є-Паша. – Треба багато чого обдумати... Як далі жити..., – Єгор іскрив полум'ям в бік наметів:

– *Між нами прірва, бездонне провалля... Мене терзає Жало печалю і Пазурі самотності...*, – з мідним обличчям інквізитора Єгорушка підкидав хмиз до свого багаття, – *пора зривати маски, бити морди!*

– Та іди, Нах, випий! – покликав Ромуальдич Отамана, іронізуючи, – рятуй людину! Заливай прірву!

Але Нах-Нах уже тіпався на плоту, зморений миротворчим пияцтвом.

– *Великий Кукулькан наситився!** – продовжував підначувати *флагмана і керманича, очільника і фундатора, гуру і сенсея збичі мрій* геть осовілий і очманілий Ромуальдич. А у відповідь – тиша, розідрана могутнім хропінням. Довелось Ромульдичу самому варнякати «за життя» далеко за північ, вартуючи табір від Є-Паші, цього самотнього зажури-відчайдухи:

– *Любов, як Всесвіт – нескінченна, нездоланна і незбагненна...*, – краяв той собі серце й душу без наркозу і без потреби. – *Любов за вуха не притягнеш! Зі мною плач, якщо Людина!* – звертався він до Ромуальдича, – *Жлоби Голгофу обминають...*

Все-таки і він вгамувався, бо кінчається все – і слава Богу!.. До пісень не дійшло – місяць уже йшов на спад.

– *В кінці тунелю – сміх!* – до сих пір невідомо з чийого намету пролунало над табором це вагоме резюме. Коц-на-Бобер зробив зарубку на пам'яті.

– Моя ти Кізочко ріденька! Мурляточко і Котяточко! Якби ти знала, як тяжко твоєму Бойовому Півнику! – шепотіло молитву глупої ночі, – ти б побачила, що тут твориться! Як впливу – воздвигну на своєму дворішці чи дачі капличку. Модель із брендом фірми. А може, невеличку православну церкву чи костьол.... Чи синагогу, або мечеть... Може на буддійський храм замахнись! Я – за

* *Великий Кукулькан – один із верховних богів майя. Його поїли кров'ю бранців, доки не насититься.*

об'єднання всіх конфесій. *Уникнення протиріч – основний закон діалектики.* Я його відкрив. На певному етапі бізнесу...

– А піраміду Херонса слабó вдвигнути з пустих пляшок? На господарчому дворі фірми, на певному етапі?.. – почувся тихенький регіт десь збоку. Чути було, як хтось плюнув, вимкнув телефон і заснув, не помолившись, як свиня. Точно так, як і його поплічники...

Пуп Тиць міцно спав. Вдома його чекали з нетерпінням

– Ганнуся таки викрила в гаражі спаплюжену «Хонду Jazz»: «моє шкапенятко!!!!!». Тиць допустив недопустиме – виїхав на ще не застрахованій ганнусиній «хондочці» на рибалку. Пропускаючи перед Воловицею череду корів, він зупинився і дав слабину – задрімав, обнявши кермо. У заднє вікно просунула голову дебела теличка, приваблена запахом свіженьких груш-лимонок на сидінні. Пупонелло отетерів від жаху, спросоння побачивши позад себе задумливу ремигаючу морду і тягучу слину, яка щедро капала на дорогоцінне лайкове покриття. Спроби випхати це жахливе мурло ні до чого не призвели – ремигатор, млосно кліпаючи мигдалевими баньками, хрумав груші разом з пакетом, натираючи ніжну тисячодоларову шкіру соплями. Розлючений Тиць вихопив з бардачка поліцейський шокер і тицьнув у рожеві вологі ніздрі корови. З утробним ревом «священна тварина» так стріпнула головою, що наділа «хондочку» на роги!!!

– *Тёлок, что ли, возил?* – заздрісно облизувався, цокав язиком, крутив ніздрями, хтиво сопів і зглітував майстер автосервісу, – *каблуками, что ли, пробила?*

– А, йопс... Плачу за терміновість, – люто зціпивши зуби, тільки і просичав Тиць. Але до від'їзду не встигли замаскувати дірки. Тепер Ганнуся вишикувала факти в ряд – шукала в «Заморському Принці» Аньку і Светку!..

ЛОВИ ДЕНЬ!

Розваги бавлять нас, і ми не помічаючи цього, поспішаємо до смерті.

Блез Паскаль

Очі продерли десь о п'ятій. Годині о шостій ранку підірвалися з берега. Мовчки і похмуро кілька годин йшли до мети. Снідали по ходу. Після легкого, тричаркового, сніданку мирне торохтіння двигуна перекрив передсмертний крик недорізаного поросяти – то на палець К-н-Б наступив Отаман Гаргантюа-Нах.

– Вибачай, але це на благо! Тепер розтин робити не треба! – сказав Нах-Нах. І дійсно, рану прорвало, і з тих пішло пішло на поправку – через якийсь рік після походу зліз ніготь, і все забулось би, та «лише слабу надію слово має нащадкам відтворити наші дні!..» – ці мемуари делікатно нагадують про те, що **щастя починається тоді, коли нещастя закінчується**. А поки що, за порадою Нах-Наха, К-н-Б опускав ногу у цілющу деснянську воду.

Десна – не пряма, як стріла, траса, вона робила круті і непередбачувані петлі, наче звивини у мозку дивних істот з божевільною фантазією, на кшталт Коц-на-Бобера чи Кнорозка. Тобто цілий день можна кружляти навколо якогось *пунктика*, наприклад, села Пирогівка, а напрямки – рукою камінь докинути можна. Але глибоке русло не виправиш, течію не зупиниш! А проти течії чи навпрошки – це лише колись замолоду. Так і суне хтось кудись, *стившись з кола...*

А ще, куди б не йшов – назустріч вітер! Вітер між берегами був, як у відеосюжетах про буревій «Катріна». Пліт здувало з курсу, як комаху в аеродинамічній трубі! Годі було й думати подолати деякі повороти без двигуна! *Дехто з братів по розуму* пробує обійти такий мис Горн, тягнучи пліт на мотузці, як бурлаки, але заважають прибережні лози і крута глибина. Пробують на веслах, причепивши пліт до човника – та де там, кишка тонка!

Сидять на березі, п'ють... Допомагає – під вечір, як правило, вітер стихає...

Наш пліт мав богатирський парусний опір від палубного тенту. Здалеку він скидався на торгову ятку, що сповзла, відірвалася, пустилася берега, і попливла.

Зблизька ця ятка більше нагадувала забігайлівку, в якій пустилися в запій місцеві забулдиги – таке матючне гелготіння здійслюлось над цим ганделиком...

При сильному зустрічному вітрі паралелепіпед надпалубної конструкції ставав настільки косокутним, що аж лягав на воду – не було діагональних перетинок! Всім послідовникам рекомендуємо цей недолік виправити!

Але, як би там не було, команда мужньо долала всі повороти дримаючі – на двигуні сиділи Єгор або Огли, як каторжники, прикуті до весел галери. Дай їм Боже здоров'я! Їм намагалися не заважати. Інколи подавали бутерброд. З горілкою дехто вже зав'язав... На все життя!

Плюскотіла вода, співали птахи, шурхотів у вербах вітер, кричали чайки – але цього ніхто не чув: цілісінський день одноманітно, не затишаючи, торохтів двигун і тремтіла палуба. *Блаженні йшли до мети...*

Стемніло. На нічліг зупинилися в дуже зручному (просто «угребенном») місці, там був причал, стаціонарний стіл і кострище.

На вечерю подали судака, засмаженого над жаром на гратці-барбікюшниці. Судака вполював Є-Паша: причепив замість блешні верховодку і закинув живчика на перекаат, метрів за десять від берега. Верховодку він взяв у К-н-Б – от її і хапонував судачок, кг на чотири. Отакі дарунки робить Десна! Але все рідше... І не всякому – невдах обминає!

Жували без тостів, мляво гомоніли:

– Що не кажіть, а мова *наша мелодійна, солов'їна, медоносна і журавлина*, – просторікував Іван-Огли, смакуючи делікатесно запечену рибу, – наприклад, скажу вам: «Я кохаю барбікю!» – і пересічний москаль уявить якусь блондинку Барбі. Чи блондина... Хіба їм відчути всю глибочінь, велич і красу мого почуття?

– Або пісня: «Ой ти дівчино, граєшся серпанком, як той вечір, що йде на зустріч з ранком!» – підхоплював тему Єгор-Паша, – вони ж подумують, що серпанок – то є невеличкий серпик!

– А що то є «трунок» у словосполученні «вабить поцілунком-трунком»? – продовжував свої викрутаси Іван-О.

– Трунок, ну це як невеличка труна! – підтрунював тему К-н-Б.

– Так це що виходить, та лялька Барбі із серпом та домовиною мене хоче звабити? На цвинтар, чи як? – аж поперхнувся Ромуальдич, – ох і сучара, Нах!

– Ти про кого це? – стрепенувся Нах-Нах.

– Та про автора, – підвів ризику Ромуальдич, – така глибочінь, велич і краса, що аж пригнічує...

Близько десятої годин вечора на протилежному боці запалили ватри Мавки. До них на шабаш почали з'їжджатись на мопедках і моциклетках місцеві вуйки. Як виявилось, у них тут була переправа. Транспортні засоби залишали між нашими наметами, а самі, спотикаючись об розтяжки, перепливали до мавок. За ними оті *мавни* присилали човен. Цілу ніч. Дуже зручне було місце, веселе, затишне: нагадувало вузол наркотрафіків десь у Колумбії. Десна ставала цивілізованою... Особливо по ночах. Сну не було. Ватри і заграви до ранку. *Купальська ніч. Дівчата з юнаками. Чого вони так люто гнуть матюччя?**

Ледь табір зморив сон, сказано зателенькав дзвоник, який чіпляють на спінінг, коли закидають з берега на сома. То спіймався К-на-Б, який серед ночі поліз до рундука з горілкою. Дзвіночок над скринєю невідомо нащо прив'язав Іван-Огли. К-н-Б знічено і розгублено пояснював, що випадково поліз до горілки, бо вже восьмий день шукає свій транквілізатор «Фенозепам». Вся чесна компанія, делікатно і з розумінням перезираючись, тихо і мирно розповзлась по наметах. Без коментарів.

Від наметів муркотів, не вгадати чий, голос. Чу, голоси...

– Моя ти Мормишечко! Воблерунчик ненаглядний! Аж не віриться, що скоро будем разом! Ефект першого дня, з тих пір як ми тронулись, не вщухає. Відтак, як Коц-на-Бобер злигався з Нах-Нахом, я втратив спокій. Пишуть щось разом у записник, іржуть, як коні... Оце серед ночі один поліз за горілкою. Вчора до ранку горлали сороміцькі коломийки. Поривались танцювати сиртакі... Веселились тілами. Боюсь, викопують вовчу яму з осиновим кілком перед скринєю з горілкою – задля жарту, веселуни! Дзвіночок їх уже не

* Л.Кнорозок, «Віроку», збірка «Пританцьовування за плугом».

розсмішить! А слів яких нахапались – діарея! *Захвицяли вони мене і зачеберяли!* Вектор моїх переконань все більше горнеться від «поміркованого» до «крайнього індивідуалізму». *З роками вакуум біля мене густішає.* Відверто скажу тобі, моя Пухнаста Муркиця...

– А не задрав би ти свого вектора до «крайнього онанізму» та вже й вирубався, Котику-Воркотику!!! – тихенько реготнуло з-під найближчого намету.

– Іди ти нахер!!! ...Ой, це я не тобі, вибач, моє Мурлятко! От *козлячий ганус!*.. Та не тобі я! І що там у тебе пікає? І ти, моя Кицюне, не хочеш погомоніти... Тихо сам з собою...

Табір вгамовувався під шелестіння буркун-зілля:

– От соплії і сисунці! Та що вони можуть знати про самотність бізнесмена! Про те, як я починав з нуля, коли *на попелищі недоношеного соціалізму махав бітами виродок первісного капіталізму...* А ще варнякають, сикуні жовтодзьобі!! Пора мені...

– Дози урізати! *«Скажен, хто стає джерелом своїх прикросів...»** Ну його, Нах!

Але Нах-Нах не відгукнувся. Його вже теліпало на палубі – Отаман перебував у цупких обіймах Алкоморфея.

Весь наступний день пройшов у попередньому режимі. Під вечір пройшли Вишеньки, потім Черешеньки – села на крутому березі. Старовинний замок у Вишеньках було видно з води. У Вишеньках мандрівників з пляжу грайливо привітала Алла N – вона відвідувала свій родинний маєток. Іван-О підтягнув стрінги і ревував у піонерську сурму як лось. Коц-на-Б видав барабанний дріб. Єгор-П, лякаючись своєї слухняної фантазії, накинув шорти. Пуп Тиць підвівся і почав блудливо наводити різкість свого велетенського бінокля. До нього ззаду підкрався Отаман Нах-Нах і скрутив дві пудові дулі прямисінько перед об'єктивами, ніжно дмухнувши у самісіньке вушко Пупонелла: «Пуу-уу!!!». Пуп сахнувся не гірше, аніж та теличка від електрошокера. Він так двигонував потилицею, що якби не масивні розкатані губелі-амортизатори Отамана, то «євонний шнобель разбросало б по ліцу!»

Алла загорнулась у халатик. Десять днів гойдало пліт і мораль – жарти свербливих блуднів визріли!

* *Блажен, хто стає джерелом своїх радощів. Г.Сковорода.*

Затемна дотягли таки до Коропського мосту. Розібрали пліт, з перервами витягли всі блоки на берег. Важко дихаючи, обмили з чарок кожен елемент конструкції. Під'їхали хлопці з Києва, допомогли випити «за незламну чоловічу дружбу, її Велич Природу, за те, що ми вміємо відпочивати, а це велике мистецтво, яке приходить тільки з мудрим життєвим досвідом...»

Хтось люто і вперто не пив.

Ні сіло, ні впало порушили табу – завелись за політику, фактувались з короткими гужам:

– Ти б і на сонце жовто-блакитний ковпак надів, так воно ж піднімається зі Сходу, з боку Росії!!

– Та я тебе, *комуняка сталін`юргендська*, зараз заламаю, перехрещу і мордою в землю. Будеш роздувати ніздрями пісок, як той Карім-бей під Джелалабадом!!!

– Писака, *дзюрреаліст маргінальний!* І тебе ніздрями в пісок, поки не почнеш реально дзюрити! Досить, спагетті юнакам і юнкам на вуха лапшати, *прутнем мотиляючи!*

– Котячого посліду вам у вуху! На лопаті саперній! Обом! З гіркою!

Атмосфера загострювалась. Між побратимами сипалися іскри, металась блискавиці – ну чисто мов над Уорденкліфом біля вежі Ніколо Тесли, віщуючи Тунгуський метеорит!

Обстановка розрядилась несподівано: до шмиги зсунувся з глузду Єгор-Паша: осідлав коника і погнав чвалом. Розв'язав! *Пияцтво – не відносини, одразу не кинеш!* Вихилив батьківський первак, зажував його проспиртованим чорносливом і зачамрів – почав глузливо іржати по-конячому, бити копитом об землю, пирхати, форкати хряпами, тіпати гривною, обмахуватись хвостом і знов іржати. Віяв віями, млосно мружив оливкові очі... Затим відповідав сам собі заклично «Їго-го-гйо!!!», *уже як та кобила...* Аж луна котилася!

Поки розбурмосились, вже й смерклося. Хлопці пішли за сомами. Трохи згодом припливли – обірвали кілька воблерів, зламали вудлице і втопили фідер – збитків на якихось там двісті доларів, якщо не рахувати витрат на пальне, до Києва кілометрів двісті!

На зорі, під майстер-клас полювання на сомів, пішов уже один невгамовний Наф-Наф, рідний брат Нах-Наха! Його товариш мирно захропів у наметі. Результат набагато кращий – втратив тільки три воблери. Жодної покльовки!

Вони навіть не здогадувались: по всьому плечі Камінь-Короп ганяв сом Бахур, ну, той з чотирма блешнями-пірсингами, і попереджав про заїжджих київських профі! Та й місяць вже був не той, не висів, як вовче око. Нічого не дібало! А Наф-Наф, окрилений попереднім успіхом, навіть придбав власний надувний бот, кращий, ніж у Ромуальдича і пару спінінгів, теж не гірших!

Після тихого сніданку – хто за кермом, хто за переконаннями – деякі поводили себе стримано. На прощальний банкет Нах-Нах і Огли подали український борщ, який всім сподобася, особливо Андрієві. Водій Андрій вчасно, як космічний човник, пригнав «Мерс» для погрузки. Вчасно подав і «Кадік» для екіпажу надійний і досвідчений дід Лижка.

Випили «на коня», «стременну», «на першу, другу, ... четверту підкову, на м'який хід коника...». Дехто зарікся і не пригублював вже й святу деснянську воду – похід пішов на користь!

Дружно позакидали речі у фуру, поїхали, приїхали у рідне місто, розвантажились і розійшлись по домівках. Закінчився наш похід, як скінчилась подорож і Гекльберрі Фінна, і пісня:

*На маленьком плоту
Сквозь бури, дождь и грозы,
Взяв только сны и грезы
И детскую мечту...**

А могутня і чарівна Десна продовжує свою Течію-Пісню-Життя із Давнини у Майбутнє, через Теперішнє...

* Пісня Ю. Лози, кінець ХХ ст. н.е.

МУДРИЙ РАДІЄ

Тільки про дві речі ми будемо жалкувати на смертному одрі – що мало любили і мало подорожували.

Марк Твен

– Ну, Коця, живеш ти неправильно!.. Але не даремно. *Ти реалізував слабку надію слова: нащадкам відтворити наші дні!* Я щойно прозрів. Ти розмотав нерви. Всю галіматню походу – рамси і мутки, казіння і бродіння ти оспівав з повагою до питущих і блаженних! Лише тепер, коли похід скінчився, сподобалось усе. І знов схотілося у мандри, ступити знов у ту ж ріку, – мовив Отаман Юрко Нах-Нах, коли через дев'ять місяців вся чесна компанія слухала ці мемуари у першому читанні.

– Ти впіймав десять днів*. Вони не кануть в Лету, – підтвердив Іван-Огли, дістаючи пляшчину напівсолодкого і коркотяг.

– Мда... твоя-моя... наша християнська *трагічна тимчасовість* у цьому опусі весело тулиться до холодної Вічності. У кінці того тунелю чути їржання, – задумливо речонував Ромульдя.

«Лисий Огир, Кудлатий Кукіш, Сверблива Муркиця, Пухнастий Бахур, Болотні Самоблуди... Чую, Коцнабоб таки навчився mocno жлуктити – тему круто начесав. Натура всіх фігурантів виписана сексапільно, але ж поводитись цнотливо! І якого банана вона присікалась до тих русалок?» – похмуро думав Тиць. Шрам під оком від Ганнусиноного манікюра вже не настільки впадав у вічі.

– Я вже законспектував цей твір лапідарно: «Ідіотизм впорядковує хаос. Любов до життя, любов до людей, *придурки**!*» – підвів ризику Єгор-Паша, натуральний апологет, адепт і епігон активної життєвої опозиції з хай-апломбом. Ексклюзив, креатив, адекват... Когнітивний руйнач шаблонної парадигми «*А чи може людина взагалі бути щасливою???*» у змаганні з долею і

* *Лови день (carpe diem, що буквально означає «рви день» чи «лови момент»)* Гораций, 65р. – 8р. до н.е.

** *На вимогу редакції словом «придурки» замінено ненормативний лютий дієсменник.*

суспільством, у конфлікті між примітивним пристосовництвом і критичною оцінкою дійсності.

Накривали поляну.

Коц-на-Бобер відчужено ремигав своїм трибом неминуче як належне: написане жило не довго! Тільки що у клозеті його нажахав пожмаканий аркуш – витончене, вистраждане натхнення пройшло у першому читанні! Тут же, в офісі, під стіною валялась розпатрошена папка з рукописом «Частина II. *Мудрий радіє сьогодні*». Титульна сторінка, *усипана лаврами* з-під маринаду, вже була під оселедцем. Над закресленим «*сьогодні*» жирнів надпис – «*учора*». Вгорі – зліва, навкіс резолюція, тим же почерком: «*Пора похмелитись. До виконання*». Ромуальдич давився від сліз, прикрашаючи оселедець цибулею. Регіт виривався уже на вході, всю наскрізну нору аж розпирало...

– Так не заслабне ж наше божевілля, спонукаючи до нових пригод!

– Завжди готові! – задзвеніли чарки.

Нас родичає сміх у кінці тунелю...

Олександр Гадзінський
Галс-інтерв'ю
(презентація життєвого дебюту)

...Місцева знаменитість, імпозантний і балакучий письменник дає інтерв'ю гарненькій журналістці, нарваній стажувальниці «Поплавка».

Набір питань стандартний: характеристика вашої творчості й стилю, як досягти успіху в літературі... Очікувані експромти: геній у побутовому оточенні, заздрість колег... І таке інше.

Грайливе інтерв'ю швидко переходить у стадію флірту. Хай би і так, але ж серед звичного трюпу проскакує щось болюче й тривожне, прикрите обгортками іронії та легкого цинізму...

Леонід Кнорозок, випробувавши себе у кількох жанрах (лірика, проза, популярна естрадна пісня, співана поезія), знаходиться на тихій воді, як кажуть моряки, у дрейфі. Та хіба тільки він потребує необхідного фрахтування, дозаправки, попутних вітрів! Але наразі і йому, і нам залежить не лише на цій проблемі, а на завжди актуальному шевченківському «Для кого я пишу? Для чого?»

І ось маємо напівіронічне, напіввідчайдушне метання бісеру перед напівграмотною журналісткою. Після вкрай песимістичної характеристики китів, на яких тримається всезагальне життя, автор прибуває у гавань ескапізму: творчість – вища форма забуття. Щоправда, творчий процес супроводжується саморозкриттям, тобто душевним стриптизом. Чи сковородинівським «Пізнай себе». І в цьому криється перспектива.

Тут інтерв'ю переходить в есе – із різкими поворотами настроїв і думок (треба вчити людей радіти, а як же ти їх навчиш, коли суцільний дарвінізм – сильний з'їдає слабкого). Що ж робити? – тривожиться журналістка. Установка на добро, не чамріти у бездіяльності, зменшувати (за У. Еко) частку нещастя у світі, а заодно й у своєму житті. А як? Ну як: юним, що вступають в життя, – пристосовуватись, вибирати тата-маму, країну... А ж Василь Симоненко казав, що «вибрати не можна...». О, можна, та ще й як! І вмійте давати хабарі! Одне слово, тримайте копняк!

Власне, на цьому продуктивна частина есе-інтерв'ю закінчується, бо далі пішов бліц: що вам по житті заважає і чи рентабельна

ваша творчість... Однак на фінішній прямій наш протагоніст знову заговорив про важливе.

Для чого я пишу? І які поради початківцям?

Там є цікаві міркування. За принципом: якщо ви повірили хоч одному слову, що почули від мене...

Але в есе-інтерв'ю присутні не лише іронія, епатаж і парадокси (на зразок «не можеш не писати – не пиши»), а й ознаки нової для автора якості прози, що невимушено поєднує в собі високе і низьке, інтелектуальне й комічне, предметно-земне і вишукано-мистецьке, історично-повчальне й тривожно-актуальне.

І загадкова фраза в кінці: «Дехто не схотів ходити галсами. А міг би...»

Так і хочеться продовжити – із Мандельштама: «А мог бы всю жизнь просвистать скворцом, заесть ореховым пирогом, да видно, нельзя никак...». І справді – нинішню Керченську протоку галсами не пройдеш.

Тому хід Леоніда Кнорозка у літературному морі повинен бути крейсерським, прямим і швидким.

Отож сім футів йому під кілем!

І флаг у руки!

ЖИТТЄВИЙ ДЕБЮТ (1-й звіт перед Вічністю)

*Другу Булату Мусабекову,
котрий не ходив галсами*

– Про що ви вже написали?

– Життя абсурдне, трагікомічне і швидкоплинне – витікає з дитинства і туди ж впадає. Над усе треба встигнути зрадіти!

– Комічність – це ви про рід людський?

Виключно. Комедія у людей! Цирк. У тварин без гумору. І в комах. Здорове життя – не турбує ні безсоння, ні фригідність... Насичення, розмноження (інстинкт продовження роду) і самозбереження. Ми ж куди багатші – крім жрачки, сексу і мандражу нас мордує заздрість – рушійна силу прогресу! Жага слави, влади та грошей – три кити. Акули марнославства, пихи та жадоби. Проте комахам

набагато веселіш – немає відчуття приреченості. Рятівна обмеженість...

– Ага, так то це ви описали?

– Бальзак, Данте і ще сотні і сотні геніїв вовтузяться в темі людської і божественної комедії. І я пританцьовую. Ковзаю по поверхні. Там, на глибині – трагедія. Залишки кораблів, скелети і химерні потвори. А зверху щира рекламна посмішка. Для занурення треба спеціально треновані і здорові, як коні, особини. **Внутрішнє життя надзвичайно багате!** Глибоке... Скільки вишуканої жорстокості – жахає, що не завжди патологічної, з діагнозом. Мерзенні, слизькі, бородавчаті щупальця спрутів ненависті і заздрощів смочуть по-звірячому, глитають з поверхні... Плямкають, вилупивши баньки...

– Свят-свят... Цур мене! Любові хочеться.... Вашу творчість...

– Пронизує кохання – головна прикраса нашого життя. Джерело радощів. І прикрощів. Сенс життя. Найдуховніша потреба...

– Організму???

– Не кожного – лише для високоорганізованих хребетних класу ссавців з двома дуже нервовими системами (одна центральна і одна периферійна!) доступні психоз, невроз і істерія, тобто справжнє палке незрадливе кохання. Любов як зустріч двох неврозів – це я колись текст для танго придумав! Таке щастя випадає не всім – Ромео, Джульєтта. Ну ще Отелло переконливо проілюстрував свої почуття... Більше не пригадую... Але хто по ночах гуляє – чорта стрічає... Надійтесь... Догуляєтесь. Кохання розв'язує всі питання. Герой серіалу «Коломбо» звертається до свого добродушного і дурнуватога пса-басета: «Стережи мою машину! Якщо з нею нічого не станеться, одержиш печиво. А якщо щось станеться – все одно я тебе пригощу печивом. Бо я тебе люблю!» Ну якій свині таке причується?.. Скінчилось кохання – скінчилося все:

Тупе, безсовісне, зацьковане створіння.

Свиня невдячна і безрадісна скотина.

Нещасний дурень без надії і сумління –

*А ще ж недавно такий **справний** був мужчина!*

Так, кохання – прозріння душі. ...Невдачі на любовному (сексуальному???) фронті породжують фюрерів, дуче, вождів. Садюг, тиранів, маньяків.... Калігул, тиберіїв... Правда, все пов'язують зі збоєм Вселенського комп'ютера, астрологічних коліщат... Але це слабо втішає тих, кого розчавило жорнами долі... Чи перетерло шестернями власних помилок. Можливо, розчавило катком партійно-державної машини. Держава – це піч, що живиться лише одними дровами – людьми...

– Який розумний! Аж страшно. Охарактеризуйте свій стиль.

– *Інтерконтекстуальність, лапідарність, наративність. Когнітивне руйнування шаблонної парадигми. Превалююча оксиморонності без амікошонства. Псевдоавтобіографічність і еротодифамація. Трохи гендерної маскулізації... Провокаційний квадрантизм Малевича... Галюциногенний ромалізм...*

– Та по-людськи, не заносьтесь, нижче до народу...

– *Випендріжся.*

– Для чого ви пишете?

– Спроба подолати власні комплекси, прикрасити трагікомізм існування, утримати втрачений час, що невблаганно тікає – *бо слово лиш слабу надію має нащадкам відтворити наші дні!*

Творчість – вища форма забуття. Ця форма крокує зразу ж за коханням. *Прагнення до забуття – одне з означень гомо сапієнс*, чи тепер вже *гомо інформатікус еректус*. Подорожі, хоббі, спорт, працеголізм, наркотики, соцмережі, алкоголь рятують від депресії чомусь не завжди. Не всіх. Отже, дехто рятується у творчості. Примітивне творіння боже, на зразок інфузорії чи таргана підплінтусного віршів не пише. І до прози у нього ніякої снаги.

– Як ваші близькі сприймають ваші твори?

– «Мої твори рідні не читають, за що я їм щиро вдячна», сказала Люко Дашвар. Цього замало. У рідній домівці жодного мого опусу: «Що він може написати, цей тонкий лірик, схильний до смутку, зневіри і розпачу! Сів би за докторську дисертацію. Той срам хоч продавати не пробуватиме!!!!» Близьких легко зрозуміти – лірична творчість, поезія сприймається як прилюдне роздягання, душевний стриптиз. Писання інтимніше за ліжку... З-під нього визирає

моральне обличчя бродячого, досвідченого котяри... Спробуйте пояснити спокійно і лагідно: ви писали не з досвіду, а з уяви! Вас трохи подряпають, відсотків на 10-12, а уяву натовчуть на всі 100% !!! Усім вашим фантазіям повидирають пасма і так благословлять, що вони швиденько відійдуть далеко за обрій, до більш самотніх, накульгуючи на всі чотири!!! *В очах зажюра, темна, як ожина – їм мариться моя дружина!..* Е, геній для близьких малоприємний – «лицом к лицу талант...» ого, який осяйний!!! Надалі ви вже будете мовчати. І з досвіду, і з уяви... Намагайтесь не дуже загадково...

Є дуже цінні, принаймні для мене, цитати про роль домашніх своїх. Прошу оцінити, як я вправно користуюсь айпедом: «Найдивовижніше, що полиці бібліотек не завалені книгами, які висміювали б цей жалюгідний світ, цей безглуздий Всесвіт, це кровожерливе й ганебне людство – висміювали б і нищили всю цю огидну систему. Адже що не рік, то мільйони людей залишають світ саме з такими почуттям в душі. Чому не залишаю що-небудь в подібному роді я сам? **Тому, що я пов'язаний сім'єю.** А інші – вони цього не зробили теж з тієї ж причини?». Робочий зошит, 1895 р. М. Твена (1835 - 1910).

– Ви так добре знаєте творчість Марка Твена?

– Пригоди Тома Соєра, а особливо Гекльберрі Фінна були евангелією мого дитинства. Зараз перечитую. Шукаю відради – див. початок нашої розмови: «витікаємо з дитинства і туди ж впадаємо». Цей геніальний письменник ніколи не дивився на людську натуру з великим оптимізмом, а в останні роки він став ще саркастичнішим: "Я вірю, що наш Небесний Татко створив людину тому, що його розчарувала мавпа". «Листи з землі» – найбільш критичний твір Марка Твена. Твір опублікувала його дочка Клара аж у 1962 р., тобто понад 50 років по смерті письменника – я впевнений, тоді він не дуже засмутив рідних!!!

Дозволю собі зачитати ще витяги із листів сатани: «людина придумала собі рай і не допустила в нього вищу з усіх відомих насолод, екстаз, який людське плем'я цінує понад усе, – статевий акт... Навіть думка про зближення збуджує... Коли людині надається можливість здійснити його, вона приходиться в екстаз і готова поставити на карту життя, репутацію, все – навіть свій безглуздий рай, – аби використати цю нагоду і досягти чудової кульмінації».

Ич, як писав сучасник Чехова, Толстого, Буніна та багатьох інших!!! Ба, навіть дуже шанований мною Дж. Лондон описував кохання цнотливими словами тургенівських баришень чи вустами рицаря Айвенго. Вчитався я в статтю із Інтернету (в якому я порпаюсь подібно бомжику біля перевернутого сміттьєвого баку!), де розповідається про те, що Джек Лондон мав у певних колах поганяло (кликуху) «жеребець» і не дуже стримував свої потужні почуття. Черпав снагу і натхнення. Схоже на сермяжну правду...

Знов цитую сатану Марка Твена, лист другий. «Хтивість – переважна риса козлячого темпераменту, закон бога, написаний в серці козла, який повинен виконувати його веління, і він його виконує весь шлюбний сезон, не зупиняючись ні попити, ні поїсти. Якби Біблія наказала б козлу: "Не блуди, не чини перелюбу!", то навіть людина – пустогорова людина – визнала б усю безглуздість такої заборони і погодилась, що козел не підлягає покаранню, оскільки він лише виконує закон свого Творця. Але та ж людина вважає правильним і справедливим, що подібна заборона накладається на людей. На всіх людей. На всіх однаково і без винятку. Дурість цього очевидна, оскільки за темпераментом – що є істинним законом Бога – багато чоловіків подібні козлам і блудодіють за кожної нагоди, хочуть вони того чи ні; ...хіба що жінка не надто приваблива... Але Біблія забороняє перелюб взагалі, незважаючи на те, в силах людина утриматися від нього чи ні.

...Мужчина здатний до злягання лише короткочасно.... Після п'ятдесяти справа у нього йде все гірше, все з великими проміжками, і задоволення, яке отримують обидві сторони, вельми сумнівне, в той час, як його прабабуся немовби ще тільки починає. ...Її свічник так само міцний, тоді як його свічка все більше розм'якшується і опливає під дією років, поки нарешті вже не може стояти, і сумно знаходить вічний спокій в надії на щасливе воскресіння, яке так ніколи і не настає».

Погодьтеся, це не для сімейного чи класного читання! Я особисто не з усім згоден. Але акцентую – Твен заповідав опублікувати ці рядки через 50 років після закінчення власного життєвого дебюту, і його воля була виконана. *Еге ж, роль рідних важко переоцінити?! Ого, яка спадщина автора Тома Сойєра!!! Це вам не Достоевський чи Карл Маркс... Навіть у геніального Леніна...*

– Леннін – то святе! Це дійсно геніальний фронтмен групи «Бітлз», застрелений фанатиком... Кілера звали Есер Каплан чи щось таке! Він завалив Джона Ленніна і сидів, звівши ноги над «пропастью во ржи», що залишилась після Челенджера. Чи Селенджера... Шкода. Джон Леннін разом з сером Маккарті, сенатором, зробили революцію, сформували нове покоління... Я про це писала у своїй курсовій... Ну що ви знов занурились у свій простенький гаджет, який ви вперто називаєте айфоном! Що ви там либитесь?

– Це я занотовую тезу про революціонера Джона Леніна. Ага, знов вискочив Марк Твен! Ще у нього була гумористична лекція в паризькому клубі, опублікована під назвою «Роздуми про науку онанізму» лише в 1943 році обмеженим тиражем в 50 екземплярів». Зяма Фрейд, зациклений на теорії лібідо, відпочиває: «Завдання зробити людину щасливою не входила в план створення світу» – З. Фрейд. Далі цитую Твена, онлайн: «Центральна ідея лекції: якщо вже потрібно ризикнути життям на сексуальному фронті, то не мастурбуйте занадто багато. З усіх видів статевої активності цей найменше заслуговує схвалення. Як розвага він занадто виснажливий. Як постійне заняття – занадто обтяжливий. Як публічне представлення не приносить грошей. І недоречний у вітальні».

– Та годі вже вам! Вимикайте своє одоробло!!! Змінимо тему: чи рентабельна ваша творчість? На всіх книжках дрібний надпис «Видається коштом автора». Є прибуток?

– Гріх нарікати! Користуючись сезонним падінням цін у Ліверпулі, я придбав парочку невеличких яхт.

– ???

– Збираю гроші на ремонт. Одну зім'яла «Нова пошта», її рихтує Ванька Кнорозок. Другу трохи невдало припаркувала Василіса Кнорозок. Під університетським мостом... На Острі!

– Так яхти взагалі-то швартують, а не паркують!

– А я казав! Та ви ж знаєте сучасну молодь: «Да ты, дед, Достоевский!»

От руль і заклинило...

– Так у яхти ж стерно, чи там штурвал... Яхти ходять галсами!

– Руль на велосипеді скрючило, коли я ту яхту додому волік проти вітру галсами..

– «На острі???»: треба казати на вістрі. Чого ви знов либитесь?

– «Редкая птица допрыгнет до середины Остра без разбега!». Річка Остер – ліва притока Десни, басейн Дніпра, протікає по території Чернігівської області біля Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя. Антропогенний тиск на цю водойму призводить до його подальшого занепаду...GOOGLE.COM.UA...http... Взагалі-то для оптової закупки тих яхт я взяв кредит у Приваті, чого щиро не раджу... Краще позичити у доброго сусіда глупої ночі. З сокиркою під пахвою... Цитую Федора Достоєвського: «Тварь я дрожащая, или право имею...»

– Та хай Бог тю!!! Вимкніть телефон або я вас оперіщу диктофоном і припиню розмову! Ну і відрядження!!! Ще й за свою готівку! Те мені презентація! Казали, буде канал СТБ, а тут прийшло три каліки...

– Ну, не три, а чотирнадцять. Правда, п'ятеро дівиць переплутали дійство із секцією «Оріфлейм», приперлись за пробниками на шару... Ще той пінчер, з розпанаханою ширінкою і бігаючими оченятами, взагалі загадковий тип, – туалет шукав чи що... Хтось у залі всю презентацію нервово реготав, як бугай на заплавах озера в Ядутах... Соромно! Куца провінція! Тяжко нести ексклюзив і креатив... Ті дівулі, признайте, таки пустили сльозу, це коли я заспівав *«і так життя було яскравим, а тут іще твоя вагітність...»*

– Да ладно! У них вії просто дешеві! Китайська підробка. Хоча якусь бабцю, років під сорок чи п'ятдесят таки натурально судомило між рядами в залі із секти трясунів?? Підсадна, відкрийтеся, споріднена душа?? Але до чого тут бугай? Не передирайте гуманітарну «Фірму тварин» Джорджа ́рвелла! Чи ферму... Тоталітарну... Я реферат скачала... У вас запальничка є? Кажіть швидко, про що ви ще – слава Богу! – не написали, і розбігаємось! Творчі плани на майбутнє...

– Тут палити не можна! Скоро напишу про те, що головне завдання людини *не розучитись радіти*. Тато-мама, дідусь-бабуся можуть блукати у безглуздості життя і тягнутись до загробних сутін-

ків – це їх собача справа... Але навчити радити життю того, кого ви вже ошчасливили, впустивши в цей паскудний, божевільний світ – святий обов'язок. А до квилінь власної душі самі дослухайтеся... Ще треба потихеньку змалечку привчати своїх чад жити в атмосфері суцільної брехні.

– Цебто як?

– З'являється дядько і розповідає, як у нього болить душа і серце кров'ю обливається за рідну країну! І як би все було добре, якби йому не заважали творити добро! Потім виходить другий, з виду адекватний, навіть інтелігентний, і виявляється що попередній – бреше. Слухаємо третього: всі його попередники не тільки брехуни, а падлюки з великої літери. А їхній ватаг – злодюга. У жовтій майці лідера. Далі вже не слухаємо. Брехливий цирк. Епоха талановитих говорунів. Віртуози слова. Головне – нічого не робити, щоб композиція не завалилась. Спочатку було слово. І далі тільки слово, точніше багато слів. Снігова лавина. Справжні профі. Дорогий Леонід Брежнєв вів нас до комунізму, плямкаючи над папірцем. Наразі прийнято сміятись над його хворобою щелепи. Наше майбутнє – комунізм, світле майбутнє. Брехня.

– Ну, політика завжди вихиляється... Наше минуле неможливо передбачити... Це зараз ви розумні...

– Діти – наше майбутнє. Брехня. Наше майбутнє – старість. Нинішня пенсія – контрольний плювок уряду в обличчя народу. Це свята правда.

– Ну, це особисте. А от сьогодні...

– Сьогодні ви приносите резюме. Менеджер із кадрів читає, тестує вас. Дуже цікавиться вашими діловими якостями. Бреше. Найбільш його цікавить, як будуть виглядати ваші рожеві трусики на чорному лайку спинки офісного крісла... Чи на клавіатурі...

– Брехня!... На щиколотці вони. Нащо повністю? Стрьомно... Що ви там знов кропаєте?

– «На щиколотці...» Це ж патент! О, як ви різонули правду-матінку! Без наркозу. Виховний момент... Повчально-методичний. Прийде старість, дітей слухай! Е, не можна тут палити!

– Сектанти-старовіри... Штунди-рукоблуди. Гаразд, як вам шкільні реформи? Ви ж наче вчитель?

– Я навчаю вчителів. Необхідна умова прогресу людства: хоч один учень повинен стати кращим, ніж вчитель. *Мене перевершать усі... Я гарний вчитель.* А реформи слабо привчають до брехні. Я теж. Ніякі реформи! Зовсім не вчать пристосовуватись до мінливого світу, зокрема до настрою керівників, які в більшості «зроблені з конини» – Бунін. «Я стежу за жалюгідною трагікомедією життя: сильний пожирає слабшого» – Дж. Лондон, «Джон Ячмінне Зерно». «Єдиний закон – право хижака на здобич. Їсти і бути з'їденим – невід'ємне право уздовж ріки» – Р. Кіплінг, «Книга джунглів». Наразі я розумію, це та «ріка життя», де «на том березу незабудки цветут» Юрія Рибчинського.

Ніяка добродушність, ніяка розсудливість не витримує протистояння зі злобою і ненавистю. Догоджати, лицемірити – заняття, звичайно, низьке, зате корисне. У ставленні до речей маневрувати – значить перемагати; у відносинах з людьми це значить підкорятися. Тому-то злі люди завжди і панують. «Мені треба не твоя робота, треба, щоб ти мучився!» Фельдфебельська примовка. Ці закони треба вкладати, як таблицю множення. *Вчити ходити галсами...* Особисто мене цьому не вчили. Я весь у гулях. Об кам'яну кладку бився. Життя мене відредагувало. Та не дивіться – немає синців... Брехонув я. Уже вмію.

Де психологічні тренінги для старшокласників на тему: «*Вчора шукав правду на роботі, сьогодні шукаю роботу*»? Або моніторинг: 10 порад юнакам і юнкам, що починають жити:

«Нема правдоньки на світі, а неправда панує!»;

«Знайшов гармонію – примирився з абсурдом»;

«Хто м'яко ступає, далеко просувається на своєму шляху»

«Легким жартом справа вирішується»;

«Не виказуй слабке місце своє – вдарять саме туди!»;

«Молчи, скривайся и таи и чувства, и мечты свои»;

«Хочешь найти общий язык – свой придётся прикусить!»

«Если вы слегка с придурью, то вы практически неуязвимы».

Хто кого перетерпить – мистецтво. Учитись, учитись, учитись... «Ми з Пейджем завжди розмовляємо майже люб'язно, – говорив Твен, – хоча він чудово знає, що коли попадеться в сталевий капкан, у мене не буде ні краплі співчуття, і я спокійно спостерігатиму, поки він не сконає».

– Ага, то ви проповідуете брехливе лицемірство ?

– «До несправедливості будьте готові!!! Хотілося б, щоб «Завжди готові!» – до невідворотності і неминучості як належного, тобто до відносності і недосяжності правди, істини, справедливості... До неможливості осягнути неосяйне. Неосяжне. Особливо дошкуляє недосяжність взаєморозуміння. В дитинстві, особливо в ранній юності тяжко... Трощать лоби об двері у радісний світ! Відсотків сорок ніколи не побачить щастя, як та морська свинка моря!!! Перші кроки важкі, років так десь до 60!! Коли все було прекрасно, я цього не знав! Правила гри дорослого життя складні. Складні – за цим словом ховається «суворі», «паскудні», «придуркуваті» тощо. Це якщо обмежитись нормативною лексикою. Тепер про політику, хоч ви просили не торкатись. Як же без неї – людина ж тварина соціально-політична. Політики збивають нас в отари. Кому б до 2014 р. розповісти, що росіяни чубляться з українцями, так що горить земля від ПТУРСів, кричать поранені, плачуть матері, тисячі біженців... Траурні мітинги... *А мирять їх німці!* Кожна адекватна людина сказала б, що це якийсь фантастичний бойовик, бездарний і неприємний. Режисер – *заангажований намаханий, кровожерливий бевзь...* Нелюд. Як і вся його команда... Жахливо, що це не тільки з нами. Візьміть Косово...

– Та що ви занурюєтесь? Ви ж обіцяли по поверхні...

– Верхівка айсберга щедро засиджена чайками...

Де предмет «Уроки радості» тощо?. Колись, по «Закону Божому» ніжні красуні, дочки Миколи II, Кривавого, працювали сестрами милосердя у військових шпиталях, переповнених важкопораненими і скаліченими за царя-батечку. Великі княгині поправляли подушки, витирали чоло, подавали пити... Всі так роблять. Я в кіно бачив! За кадром вони, очевидно, відмочували гнійні бинти від жахливих ран, терпіли сморід, подавали судно, забезпечували життєві потреби тяжкопоранених. Сестри Ольга, Тетяна, Марія, Анастасія та їхній

братик Олексій були по-звірячому добиті червоними багнетами липневої ночі 1918 року. Їх стратили разом із татом Миколою II та мамою Олександрою. Їхню долю «побажали» розділити слуги: лікар, кухар, камердинер, покоївка. Після розстрілу були вбиті також дві собачки царської сім'ї, що почали дико завивати – миролюбива французька бульдожка Ортіно (княгині Тетяни) та добрий королівський спанієль Джиммі (улюбленець Анастасії). Третьому песику – спанієлю (належав спадкоємцеві престолу Олексію) – червоні інквізитори подарували життя, оскільки він не вив. Спанієля пізніше взяв до себе охоронець, якого у зв'язку із цим упізнали та арештували білогвардійці. Згідно із розповідями єпископа Василя Родзянка, Джой був вивезений до Великої Британії і переданий британській королівській родині.

Як бачите, врятувався один добрий спанієль, бо не завивав. Онімів від розпачу. Мовчання – золото! Але добрий дідусь Ленін, котрий «тоже маленький, с кудрявой головой, когда-то бегал маленький по горке ледяной» цього не знав. Я не про акт розправи, а про спанієля, що врятувався. Ілліч наказав би його знищити надійно і без пролиття крові, як Джордано Бруно свята інквізиція. Спалити, наприклад, в топці паровоза по дорозі в комуну. Щоб нащадки цього спанієля не задирали лапу на численні монументи великого вождя, який перстом своїм задав напрям до щастя, тобто благословив громадянську війну і знищення гнилої інтелігенції.

Ці рядки важко писати, важко читати. Навіть на шляху пошуків *гармонії – примирення з жорстокою несправедливістю, абсурдом життя...* Мене цьому не вчили. Під серцем совається лихе чуття...

– Капець! Як страшно жити... Люди, ви ж звірі... Песика царевича жалько! Бідна сирітка!!! Що ж робити???

– Установка на добро. Рятувати світ. *Найкраща релігія – доброта.* Співчуття. Милосердя. Загляньте до травмо –, онковідділу, притулків тощо. Практика... Не всім же підфартило сьогодні прокинутись, мати руки-ноги, є тисячі і тисячі невиліковно хворих... *Радість дитинства* – для тих, кому вдалося правильно вибрати родаків... *Глупота юності. Комедія зрілості. Трагедія старості.* Треба поспішати співчувати ділом. А не чамріти без справи. У Декларації незалежності (4 липня 1774, США) записано право на прагнення до

щастя, поруч з правом на свободу і життя. Приємно, але замало. Треба додати «за всіма людьми визначається право-обов'язок зменшувати частку нещастя у світі, включаючи і наше власне» – Умберто Еко. Дивись, і депресія попустить... Ось серветка, витріть сльозу.

– Якась серветка у вас цупка. Щось написано. Вірші ваші, якісь авангардні... Казна-що, їй богу! Що за долбо.. долбоклюї...

– Це не вірші. Розклад руху електричок Ніжин-Київ.... Немає у мене серветок. Колеги поцупили... Жлоби...

Розпачі невдач! Вони неминучі на початку, десь 70-80 років нашого чарівного загадкового прекрасного життя... «Закон Божий». Особливо дає жару перше палке і незрадливе кохання (головна прикраса життя, див. початок розмови). Сімнадцятирічний викинувся з дев'ятого поверху. Стодоларові кросівки відлетіли метрів на 15!! В різні боки. Ці кросівки зникли ще до того, як зібрався натовп! Хтось спарував... Опублікуєте це інтерв'ю, то молодь буде підготовлена – кросівки треба залишати вдома. Молодшому братику згодяться. Чи татку-мамі...

– Молодь неслухняна, розбещена?

– Таки так, особливо в останні 2-3 тисячоліття! Завдяки інтернету, ривок еволюції:

Бажання справило. Регоче.

Ригнуло. Плюнуло між очі.

Під схвальні оплески довкілля

Дебілля вирвалось з підпілля.

Та всі претензії проковтнуть сипучі піски забуття, драговина прийдешнього...

– Як досягти успіху юнакам і юнкам?

– Витримка. **Бараняча впертість:**

Не вір, дурню, у свою винятковість,

Не піддавайся хворобі творчій –

Тягни свого плуга,

Від колії не відриваючись,

Аж поки рідною вона не стане...

Рідше здіймай очі

До таємниць неба нічного

*І не шукай зірок у калюжах,
Аби не було часу творити
Та пити горілку з божевільними...*

Ясно, треба мати здоров'я бабуїна. Кабанячий оптимізм. Міцні гени і **потужні інстинкти**. І везіння. Без здоров'я і удачі краще не соватись цей у світ. Треба вдумливо вибирати тата-маму, країну, час і місце... Але в будь-якому випадку **тримайте коняк!**.. Праця і труд здоров'я перетруть. А заодно і все інше.

Досягти успіху в житті можна тільки граючи за правилами, котрих не вчать у школах і вишах. Не треба, як Білу Гейтсу, бути генієм, досить вміти давати хабарі. «Хто дав вам право так розпоряджатися моїми грошима?» – похмуро спитав проктолог (гінеколог?), коли йому подякували палкою сервелату і пляшкою дешевого коньяку. Корупція є способом життя. На ній закорінене щастя, тобто добробут переважної меншості високоорганізованих тварюк: для них сенс життя – **створювати, підтримувати, примножувати свій добробут**, благополуччя. Своє. Своїх. Нащадків. Знов обман. Обман самих себе... Таке не тільки у нас і сьогодні (в Україні!!!), але це не втішає. Ой, слабо ми учимо звикати до брехні! А ще до божевільних. Психічно здорових же немає. Є мало-обстежені. Ті, що ухилились. Поголів'я буйнопомішаних у популярції тихозамріяних неуклінно зростає! А ще «шарікови» та «швондери» розгулялись... Ім'я їм легіон, і життя їх триватиме рівно стільки, скільки триває процес боротьби добра зі злом, себто вічно... Хіба що цей термін перерветься раптовим досягненням абсолютної істини чи справедливості (апокаліпсис?). Їх можуть здолати «шарикошвондери». Теж саме **колективне вивертання глузду**. Окремо кожен – свята овечка. Хочуть миру та злагоди. А згряя – павуки у склотарі. Клубок гадів. Серпентарій. Колективні рішення створінь божих призводять до світових війн. Кожен сенатор – душевна людина, а разом сенат – зла бестія. **Закон парадоксу колегіальності**. Та до всього треба пристосовуватись...

– Це ви хорошо сказали: **треба пристосовуватись**. Сучасні технології дозволяють їх взагалі залишати. Так прикольніше! І спокійніше. Був випадок... І по сьогодні не знаю, куди вони...

– Хто??

– Трусики! Та чого сіпаєтесь? Що ці кози тут шастають? Прямо двір прохідний, а не храм науки! Знайшли час підписувати індивідуальні плани! У нас, у Поплавського, вони б... У вас двері замикаються? Що вам по житті заважає?

– Важко зосередитись. Життя спресоване з дрібниць. Люди дурні, переймаються казна-чим: «Для чого прибивати плінтус? Світ приречений, гуркотить в безодню. Людство в еволюційному тупику. Сьомий ангел протирає мундштук. Скоро почуємо глас труби Єрихонської... Цариця Небесна разом із Небесним Татком милостиво дали добро на евтаназію Землі... Сили Небесні вже **викотили з чорної діри астероїд, розігріли і починають розганяти**... А вона волає про плінтус! Куди пляшку сховала??? Може, ще встигну зрадіти...» Так ми резонуємо із Всесвітом. А час солодко дримає...

– Ви людина віруюча?

– Віра впорядковує хаос і абсурд світобудови. Сенс життя в рамках життя недоступний. На чорному мармурі:

Вже відійшов у засвіти.

To be continued??

Не зчуєшся, пізнаєш ти...

З вірою ми не одинокі. Навіть гіпертворчі (творчість-самотність!) особини, а в миру суперпридурки з Богом не одинокі. З роками вакуум біля тебе густішає. Прокляття самотності зжирає. Бог дає надію. Кожен одержить по заслугі. Освячені (з обох боків фронту!!!) курсанти і ракетні комплекси сіють смерть. Жують, живуть, помирають за наказом. Наказ вищий за Бога! Титани розуму вдосконалюють вишукані знаряддя вбивства. Підтримка Отця Небесного дає наснагу і крила. Наступне життя буде щасливим. *Господь розгублено чухає німб.* Я думаю...

А ще гроші – бог. Для декого. Більше грошей – більше життя. Коли грошей багато, світ здається кращим, ніж є. Але це дуже делікатне, інтимне поле... Тезу «не в грошах щастя, а в їх кількості» прийнято не афішувати. «Не тягніть линву, святий отче, я беру шлюб не з нею (з ним?), а з грошима. Бажано в доларах. І нерухомисть. Офшорні рахунки». Так не кажуть, бо любов же нервово тупцює

збоку... Всі знають, що шлюб з розрахунку щасливий, якщо розрахунок правильний. Ну, і кохання не завадить. На певному етапі.

– Як досягнути щастя?

– Щастя – це нещастя, яке скінчилося. За щастям безнастанно спостерігає недремне око трагедії. Радість і горе ростуть з одного кореня. Формула щастя недосяжна. Хто думає, що впіймав систему досягнення стабільної радості, знайшов рецепт сенсу життя, розробив алгоритм успіху, зрозумів правила гри у Вселенському лицедійстві – програв! Помилка, збіг обставин... Випадок – Бог!!! Мить – і ви на руїнах, попелищі... Вибачте, не ви. Хтось. Можливо. А може й спрацювати той алгоритм- рецепт - система... «Щастя в житті немає, є тільки зірниці його – цінуєте їх, живіть ними», Л.Толстой – Буніну. Теж саме і про сенс того ж життя... «Боги всех мастей сторговались в теме: поступай с другими так, как хочешь, чтобы поступали с тобой» (Коцна-Бобер). Не порушувати головний закон – *одержуй задоволення без шкоди для оточуючих*. Живемо ж не для радості, а для совісті.

– Що вас найбільше турбує сьогодні?

– Недосконалість світу і досконалість форм Люськи Шаурми. Другий фактор дошкуляє куди більше: Люсі натирала вітрину у рожевих вечірніх променях, що принадно пронизували її біленький невагомий халатик, який залишився у неї з часів навчання на дуже природничому факультеті. Поли цього серпанкового халату ніжно перегортав вітерець, спокусливо запрошуючи до конспектування істинного змісту буття. Люська – природжений психолог. Білизни на ній немає – її замальовує слухняна фантазія. Ну скажіть – можна так знущатись над людством? Принаймні над чоловічою половиною...

– Та Люська щодня таке витворює?

– Ну, один раз бачив. Мій товариш Єгор М. Це я його розповідь описав у кіноповіді «Сміх у кінці тунелю».

– А як інші реагують на ці психологічні маніпуляції?

– Тяжко їм. Треба взяти у комендантші драбинку, занести на четвертий поверх у рекреацію природничого факультету, здертись на верхню перекладину, вигнутись, як символ долара, впертись однією ногою у стінку, рукою вчепитись у водогінну трубу – і тоді таке побачите!!! Правда, одним оком...

– Чого одним?

- Так у телескоп же!!!
- Який ще телескоп???
- Телескоп треба взяти у доцента Шури Гугла, в астрономічній лабораторії...
- А ви самі дивились?!
- Я висоти боюсь. Панічні атаки вже з табуретки!
- Знущаєтесь?
- Маєте рацію. Брешуть! Навчилися уже...
- Хто???
- Єгорка М. та іже з ними. Вони добре опанували науку обману. Відволікають від Вселенської туги і трагічної тимчасовості, смерті, що чекає на всіх, навіть на ту Люську, навіки їй слава! Слушайте, пані журналістко, зітріть слово «смерть». Як казав композитор Володимир Багмут – це слово не пісенне. Напишіть «закономірне завершення еротичних маніпуляцій **життєвого дебюту** на ілюзорному етапі існування, що доступне візуальному спостереженню, але пов'язане з не дуже веселим переходом на малодосліджений **бік більшості людства**».

.....

Ну, начесав! Піду покурю! Де тут, щоб ніхто в підзорну трубу зіньки не вилуплював? От козли-матрусбанти!!! А що, може в цьому і закладена сермяжная правда? Приучити проблемно... Козли ж... М-да... Дуже слушно... Але чи гармонічно??.

.....

*«Для кого я пишу? для чого?» – це Тарас Шевченко. Для чого писав М.Твен та ін.: може, щоб я прочитав? Можливо, це інтерв'ю слід публікувати років через 50? Тоді вона буде така досвідчена з дипломом, пірсінгами і тату! Чи вже без них... Комуś полегшає: «**для нього я пишу? для того?**»... Самотнім, відринутим, приреченим, для хвилини трагічної зустрічі з реальністю: троця духу; фатальний розпач, біль і смуток, тривога і непевність – повсякденні прояви настрою. **Пересічного адекватна бере за жабри відчай!** Радісна посмішка впродовж усього життя притаманна лише існуванню ідіота...*

А, можливо, пишуть для того, щоб потішити свою гординю, випнутись оригінальністю із соціального планктону, біомаси... Зробити зарубку на дереві Вічності, залишити слід на Пісках Часу.

.....

– Алло, Коша, я із Нежина звоню! Ти, подруга, охренела!!! Да не я вся «ізнєнєжена», а із Нежина! Нежин или Нежино... Село таке, з універом!! Твоє висьдне заданіє... Чую отстой. Неформат. Нафталін. Тіпа талановитий пустопляс. Заліз у Гугл і шпарить. Мозги парить. Либу давить. Том Сойєр у нього сексуально стурбований... Та х... хрін з ним! По слідах на пісках часу... Та не послід котячий... При чому котяча пісочниця!!! У тебе телефон ехує. Ехо, кажу. Тут така тема... Всплило оте тестування... Короче, спалив хтось. У Нежині знають про співбєсїду... А х... його знає! Навіть колір твоїх стрїнгів... Ну, коли ти із нашим старим Мопсом... Що, і з молодим? З Жоріком Мопсичем?? Я в шоке! В шоке, кажу! Це ти в соке!! Да я сама от етого худєю... Не знімала? Я сама бачила, у файлі! Після уже? Та не ти пізня уже, а ти після того, як вже!.. А, йотм... Ну всьо, вирубаюсь... У тебе гаджет двоїтьє... Після вчорашнього... Нахріна було товкти клаву... Клавіатуру тобто... От коза!

.....

– Коротко, ваші рекомендації літературним початківцям.

– Творчі потуги, поезія – це не ремесло, не професія. Це не стан душі – не її квиління та прозріння, не покликання, не призначення, не спосіб життя, not a way of life... **Це діагноз.** Хіба що писати на продаж. Але це рідкісний випадок – вигідніше підробляти конокрадством. Можете пройтись електричками, торгонути своїм талантом, як німий брошурами – будете переповнені враженнями. І пику начистять, і милостиню заберуть... Можна пройтись аудиторіями, робити презентації. Але мати прибутки з творчості – імовірність, близька до нуля. Без розкрутки, зрозуміло, ваша творчість – мертво діло!

Головне: не можеш писати – **не пиши!**

Можеш не писати – **не пиши!**

Якщо вже геть зовсім не можеш не писати – все одно *не пиши!!!*

Коли все ж таки написалося (міцний диявол!!!) – *в шухляду*. Якщо вдалось довести свою дурість до логічного завершення то know how: друкуй на окремих аркушиках, *стосик на цвях*. Папір ніжний, але міцний. Шрифт ароматизований: персик-полуниця тощо. Будуть читати не кваплячись, по одному листочку, на самотині. Вдумливо... Pop modern art. Lifestyle...

Слухайте, а чому ви не питаєте, може мені особисто вдалось своєю творчістю заробляти на хліб. Ремесло таке! Пишу і продаю...

– Та кому воно нах... треба!!! Sorry... пардон, нах... нахваляється мало хто прибутками з літератури... музики... мистецтва.... Хіба що *ганяти «Королівського жирафа»* вашого ж Твена...

– Жирафку. Одразу пару жирафок випускати. *Розкутих, цибатих...* Ех, життя-забава! Пані ведуча, що то за звір на вашій кохтинці?

– Лисичка!

– Еге, в неї така морда, ледь не лусне – розпливлась у хижій посмішці, більш на зайця змахує!

– Це я у Коші, Аньки Кошової, футболку орендувала. У неї розмір до другого не дотягує, а мене четвертий роздирає... Ну, і лисичка трохи розповзлась... Тіснувато їй... А вам-то що???

– Загострює чуття трагічної тимчасовості... Власної. Чортиця, а не лисиця...

– От куди вас понесло??! Бачите – я в шортах!!! Ви мене в краску вганяєте... Ну як дитина – то в телефон, то під стіл лізете... *Митці!..*

– Вам би хламиду якусь... Вільного крою. До п'ят. З брезенту. Спецодяг. Хіба тут зосередитися? І паранджа не завадила б... Без парфумів цих, феромоно-паралітичних...

– Тю! А жити як??? Зупинити світ – я сходжу?? Козли ж вимерзнуть... Це ж оті зірничі радості. Пам'ятаєте: «цінуєте їх, живіть ними» – Горькому, ваш Гоголь. Проти природи не тре...

– Це Толстой Буніну!

– Шкода. У Гоголя мені імponує образ панночки у труні. Така сексі! От коли я була готкою... *Дурна була – наразі це не актуально...* Короче, де той верлібр апокрифний, графік електричок? О котрій комфортна на Київ? Що ви там дзв'якаєте???

дістаєте? *Льодоруб, вічність тюкнути???* Чи, може, бінокль, хай Бог простить?!! Та вилазьте вже!!! Дисплей завалите! І не сопіть мені. В шортах я. По ходу вирулюємо під завісу: короче, над чим працюєте зараз? Чим можете зацікавити?

– Дістав і розливаю «Шабо», п'ять зірочок. У системнику, під столом беріг. Потім наріжу сальця на хлібець бородинський, є гірчичка французька. Баночка маслин, мариновані грибочки. Мініатюрні, в маленькому слоїку. Як вам, гармонічно?

– Вау! Прикольно! А чому *в шухляді??*

– *А як інакше??!* Хіба тут розложишся...

.....

– *«Розкутих цибати»* – то це як???? Стрьомно. Садомазо мені не дуже...

А про Джона Ленніна я жартонула. То для приколу... Чудово знаю Леніна. Він тісно товаришував з Трояндою Люксембург...

– Я в курсі. Його справжнє прізвище Крупський. Йому допомагав Левко Троцький, якого потім замочив Коба. На певному етапі соціального експерименту. Зробив зарубку на дереві вічності. Льодорубом. Дехто не схотів ходили галсами. А міг би...

.....

– Алло, Сашко! До книги добав епіграф *«А чи не сміється Господь над нами, пославши на цю грішну землю?»*

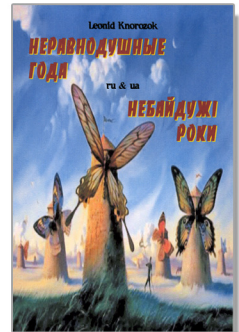
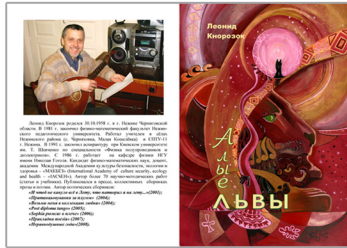
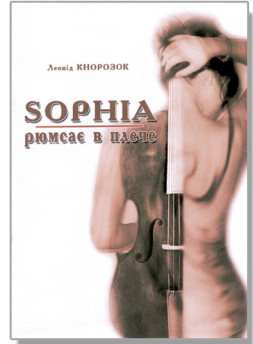
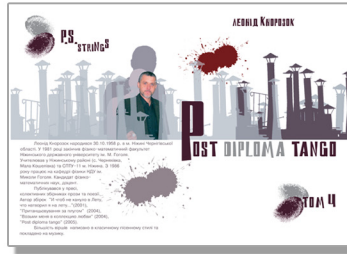
– Хто говорить??? Ти куди, козляра, дзвониш? Третя ночі!!! Заспокійся, кохана. Якийсь баран помилився. Сказав, Еміль Золя.... Та не Емілія моя, а Еміль Соля... З Мілею у мене давно вже нічого немає! А, йоптмть..., відпусти, тварюко, волосся!!!!

.....

To be continued

Доробки автора, початок XXI-го століття, Times New Roman

Prywatna Kolekcja Różena Wżyczkova-Puff

Ціна одного примітка — 1,24 уо.

Дмитро Кнорозок народився у 1983 році в м. Ніжині Чернігівської області. У рідному місті успішно закінчив дитячий садок №21 «Будівельник» і середню школу №15, після чого рік приєднав до теми, працюючи далекобійником.

У 2002 році закінчив Київський політехнічний інститут. Займав багато професій: працював баєрменом на «Пілтанику*», дистрибутором фірми «Оріфідель», ригітником ДСНС, мисливцем. Завжди закінчив аспірантуру у

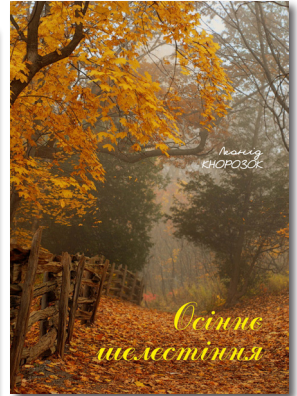
КПІ при кафедрі «Застосування засобів криптографічного та технічного захисту засобів інформації». Кандидат технічних наук, має авторські посвідчення на винаходи, автор 10 наукових робіт (статті, тези доповідей, навчальні посібники). Публікувався як літератор у пресі, колективних збірниках прози та поезії.

*Пілтаник — відома фабрика на бері річки Ікви в м. Ніжині.

*Дизайнер — автор оформлення на білі манікюрного пароповоз на березі Десни у м.Козьмівка. (Прим. редактора)

Дмитрий Кнорозок

**НЕЖИВСЬКІЕ
ДИКОБРАЗИ**

Антон Кнорозок

ДИКОБРАЗИ

Антон Кнорозок народився у 1979 році в м. Ніжині Чернігівської області. У рідному місті успішно закінчив дитячий садок №21 «Будівельник» і середню школу №15, після чого рік приєднав до теми, працюючи далекобійником.

У 2002 році закінчив Київський національний університет імені Тараса Шевченка, факультет археології. Займав багато професій, зокрема працював системним менеджером фірми «Коніа», генеральним менеджером мережі «Мерседес». Одержав науковий ступінь доктора наук, захистивши дисертацію на тему «Особливості художнього розпису диліжансів епохи пізнього Ренесансу».

У 2005 році емігрував у Хити-Мансієвський край, де налагодив бізнес та сімейне життя.

Публікується вперше

Талант кунин м'ягом — распріт
Лежалый, молью граху тый, в
При расфасовке п розпину — п
Украли? Вряд ли! Потеряли п

Ментальный гал

Я огор
И Кла
Крити
На южн

**ЛЕОНИД
КНОРОЗОК**

Мачо не плачу

Что-то кр
А привел
Да, пожа
Ну и лад

Сочиня
Совража
При нал
Могу дел

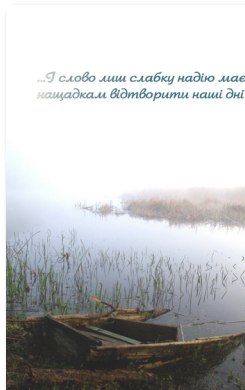
**КРЫЛЬЯ
МЕШАЮТ
ПОЛЗАТЬ**

Иллюстрация

В мире н
Нету равн
Пузырько
Вынесет

А вам слабо?

Как много чувств кажим-то ли
Лоснится счастье на их лицах
Везёт же некоторым — любви

*«Я слово лишь слабку надю маю
нашадкам відтворити наш діні»*

Леоид Кнорозок, Леонид Кулик,
Степан Мухомор, Муромца,

Пухляк, Бакур, Болотні Сам

Секретарю, але ж шпигативі

Копію

«Але ж шпигативі»

Будинок, який ми будували

у місті, який і дотепер існує

у місті, який і дотепер існує

у місті, який і дотепер існує

у місті, який і дотепер існує

у місті, який і дотепер існує

у місті, який і дотепер існує

у місті, який і дотепер існує

у місті, який і дотепер існує

у місті, який і дотепер існує

у місті, який і дотепер існує

у місті, який і дотепер існує

у місті, який і дотепер існує

у місті, який і дотепер існує

у місті, який і дотепер існує

у місті, який і дотепер існує

у місті, який і дотепер існує

у місті, який і дотепер існує

у місті, який і дотепер існує

у місті, який і дотепер існує

у місті, який і дотепер існує

у місті, який і дотепер існує

у місті, який і дотепер існує

у місті, який і дотепер існує

у місті, який і дотепер існує

**ЛЕОНИД
КНОРОЗОК**

**СМІХ
У КІНЦІ
ТУНЕЛЮ**

Домашній затишок

Відпочинок музи

Леонід Кнорозок (народився 1958 р. в м. Ніжині) - кандидат фізико-математичних наук, доцент кафедри фізики НДУ імені Гоголя. **Спеціальність:** вчений-дослідник, викладач. **Спеціалізація:** фізика напівпровідників.

Трудова діяльність:

- ◆ 1981-1984 – вчитель математики та фізики середньої та восьмирічної школи (с. Черняхівка, с.Мала Кошелівка Ніжинського району).
- ◆ 1984 - 1986 – майстер виробничого навчання та викладач спецтехнології монтажу радіоапаратури та радіотехнічних систем, основ інформатики (СПТУ -11, м.Ніжин).
- ◆ 1986 – молодший науковий співробітник кафедри фізики Ніжинського державного педагогічного інституту імені Миколи Гоголя.
- ◆ 1987- 1992 – асистент кафедри фізики Ніжинського державного педагогічно-го інституту імені Миколи Гоголя.

- ◆ 1992-2000 – старший викладач кафедри фізики Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя.
- ◆ 2000 – теперішній час – доцент кафедри фізики Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя.

Викладає для студентів бакалаврату та магістратури навчальні курси «Фізико-хімічні основи матеріалознавства», «Фізика поверхні», «Оптика поверхні напівпровідників», «Фізика напівпровідників», «Фізика твердого тіла», «Загальна фізика», «Нелінійні оптичні методи дослідження структур», «Сучасні методи дослідження матеріалів», «Металознавство» та ін. Опублікував понад 120 науково-методичних робіт (статей та навчальних посібників).

Публікувався у пресі, колективних збірниках прози та поезії. Автор поетичних збірок «И чтоб не кануло в Лету, что натворил я на лету...» (2001), «Пританцювання за плугом» (2004), «Возьми меня в коллекцию любви» (2004), «Post diploma tango» (2005), «Софія рюмає в плече» (2008), «Небайдужі роки» (2009), «Прикладна поезія» (2010), «Альє львь» (2012), «Крылья мешают ползаты» (2015), «Осіньнє шелестіння» (2016). Видав повісті «Збича мрій» та «Сміх у кінці тунелю» (2014,2016). Вірші опубліковано на музику.

Специфічний досвід:

Виконує наукову роботу за планом академіка Міжнародної Академії культури безпеки, екології та здоров'я – «МАКБЕЗ», International Academy of Culture Security, Ecology and Health – «IACSEH», м.Київ. Член Європейської організації безпеки, European Association for Security (EAS) (м. Краків). Тема роботи: «Формування в молоді здорового способу життя як національна ідея».

На фото Леонід Кнорозок з головним редактором Олександром Гадзінським

Із сайту НДУ імені Миколи Гоголя. <http://fizmat.ndu.edu.ua/>

ЗМІСТ

Частина I	
ПРИТАНЦОВУВАННЯ	
ЗА ПЛУГОМ3	
<i>Олександр Гадзінський</i>	
Урожай – перед нами.....4	
<i>Киричок Софія</i>	
А все-таки воно твориться!6	
<i>Валентина Тесля</i>	
Лукавий абсурд.....7	
<i>Оксана Капленко</i>	
Мудрість слова8	
Пролог9	
I . Безмежні почуття10	
Неполохана любов.....11	
Неполохана любов-II.....12	
На солодких твоїх устах13	
Сон-любов14	
Самотній птах15	
UA-романс16	
Що може бути важче...17	
Примара щастя18	
Запізnilась любов...19	
Єдина, мила і кохана20	
Жовтий сум21	
Я знаходжу тебе одну.....22	
Окремо згадуєм любов23	
Серце моє біля тебе24	
Розумний ранок25	
Ховається сонце без тебе26	
Пісня коханої27	
Сповіді кохання28	
Пісні-цілунки29	
II. Sophia рюмає в плече.....30	
Як тільки зрадила Надія30	
Clinica classica31	
Приватне натхнення32	
Софія33	
Діамантове намисто34	
Цілувати&цілувати35	
Classic collection36	
Сорок років Depressio37	
Міняю сорокарічну...38	
Нудьга – то є гріх39	
Иволга поєт над родником...40	
Пританцювання за плугом41	
Любов на віллах42	
Царівна-квітка43	
Люблю освідчитись в коханні44	
Пристойний рівень очманіння45	
Ну, хто не Геній?46	
Тут і сьогодні47	
Повчально-методична...48	
Від лукавого натхнення49	
А все-таки воно твориться!..50	
III. Досвідчений Котяра51	
Чомусь жінки занадто строгі51	
Weekend єства52	
Безперечно53	
Тяга з протоколу54	
Здобувачі усіх наук55	
Так ото ж!..56	
Нотатки з-під Дани57	
Ривок еволюції58	
В альбом L.G.59	
Ратицями по кохання60	
Italiano62	
Віршоку64	
Вскочив кум у Internet...69	
Довідник українського поета76	
Від бізнес-музи77	
Добре контрольоване	
шаленство78	
Осіннє шелестіння79	
Сага про мовчання80	
Частина II	
КРЫЛЬЯ МЕШАЮТ	
ПОЛЗАТЬ81	
<i>Александр Забарный</i>	
Что может подарить поэт?82	
<i>Григорий Киричок</i>	
Поэзия противоречий83	
I. Листья над костром85	
Бегущий по волнам85	
Сочинение на вольную тему86	
Опять про журавлей87	
Невесомые узоры памяти.....88	
Улови музыку любви89	
Чужое счастье где-то есть.....90	
Алые львы91	
Твоя песня92	
Зимняя песня93	
Весенняя песня94	
Летняя песня95	
Осенняя песня96	
Песнь торжествующей любви97	
Правильная песня98	
Романс-ремикс99	
Серьёзная песня100	

И что б кануло всё в Лету... ..	101	Мама папу долго была	160
Оставайся долгожданной	103	И музыку слушать... ..	161
X-Level Love	104	Классная дама	162
Ждите ответа... ..	105	III. Крылья мешают ползать	163
ЖИЗНЬ@КРАСИВАЯ.¥€\$	106	Мутновидец	164
Коалиция судеб	107	Песенка младших... ..	165
Вниманию встречающих... ..	108	Мой друг собрался на физмат	166
Обыкновенная любовь	109	В ресторан я, в «Полесье»... ..	167
Боль будущих потерь	110	Был студент я физмат... ..	168
Romantic collection	111	Он был студент... ..	169
Тропа большой любви	113	Встрепенись, мгновенье!	170
Сон-птица	114	Вечный зов	171
Счастье-птица	115	Белка на подскоке	172
Тёмные аллеи	116	Полнолуние	173
Листья над костром.....	117	Да, но зачем?.. ..	174
Сиреневая реприза	118	IV. Сказки страшного возраста ..	175
Ягоды любви	119	Козлик	175
Припевы ненаписанных песен	120	Алёнушка и Серый Волк	178
Пересменка муз	123	О том, как молодец женился... ..	182
Полуфинал	124	Педагогическая проблема.....	185
A ргіогі	125	Крутая лирика	190
Саундтрек души и сердца	126	Diagnosis: острый наив	191
II. Возьми меня		Гложет	192
в коллекцию.....	127	Частина III. КРАЙ СЦЕНИ.....	193
Залетела муза от другого	127	<i>Оксана Капленко</i>	
Sense of Life: Postulates	128	Візуалізація сутнісного.....	194
Murkato	129	Жарт-Театр.....	199
Retro-love	130	Горе педагогічне.....	201
Эксклюзивный экспонат	131	Ех, життя-пиття... ..	202
Любовь неземная морская	132	Факір.....	206
Парик, шампанское и свечи	133	Нежинские дикобразы.....	211
Судьбу свело	134	Фактация	238
Два невроза	135	Сміх у кінці тунелю	241
Tango strings	136	Доручення	241
Тихотворенье	137	Введення в тему	242
Монолог-с	138	Біла жінка, фіолетовий палець	245
Монолог-2с	142	Підтоплена платформа	252
Прикладная поэзия	145	Розматюкали і роздуплили	258
Задушевные ремиксы	146	Пісня бізнесмена	264
Здесь в постели родной	147	Пустились берега	267
Шармы харизмы	148	Попандос	271
Коррекция судьбы	149	Афедрон	278
Компресс кармы	150	Життя Старухи Деснянської	284
Зачистка ауры	151	Хеловін Поліський	291
Плач бизнесмена	152	Респект і Уважуха.....	299
Частые позывы	153	Лови день!.....	306
Под наблюденьем хатних муз	154	Мудрий радіє	312
Надолго ли?.. ..	155	<i>Олександр Гадзінський</i>	
Философский монолит	156	Галс-інтерв'ю.....	314
Моё иначество	157	Життєвий дебют.....	316
Маета	158		

Літературно-художнє видання

Леонід Кнорозок

Зібрання творів

Том перший

Українська та російська поезія і проза

Редактор – Оксана Капленко
Літературний редактор – Олександр Гадзінський
Пісенна редакція віршів – Володимир Багмут
Комп'ютерний набір – Леонід Кнорозок
Верстка, макетування – Наталія Парецька
Дизайн обкладинок з використанням
Інтернет-ресурсу – Микола Лисенко, Геннадій Личманенко
Консультації з деснянської флори і фауни Олександра Вобленка
Фото Леоніда Кнорозка

Видається коштом Леоніда Кнорозка

Підписано до друку 22.03.19 р. Формат 60x84/16 Папір офсетний
Гарнітура Times Ум. друк. арк. 19,53 Обл.-вид. арк. 8,95
Тираж 50 прим. Замовлення № 1677

Видавець і виготовлювач ПП Лисенко М.М.
16600, м. Ніжин Чернігівської області, вул. Шевченка, 20
Тел.: (04631) 9-09-95; (067) 4412124
E-mail: vidavec.lisenko@gmail.com

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру
видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції
серія ДК № 2776 від 26.02.2007 р.